

Kurdun Oğlu Risalesi **(İbn-i Zib)**

Hz. Bahau'llah

Türkçe'ye Çeviren
Mecdi İnan

İstanbul
1976

ÖNSÖZ

Bu risalede kendisine hitap edilen Zi'b (Kurt) İsfahan'ın en büyük din âlimlerinden Şeyh Muhammed Bakır'dır.

Bu kişi, "Şehitlerin Sultanı" Mirza Muhammed Hasan ve "Şehitlerin Sevgilisi" Mirza Muhammed Hüseyin ismindeki iki zengin ve seçkin Bahaî'yi fetva verip idam ettirmiştir. (1296 Rebi'ül ahir / 17 Mart 1879)

Risalede Rakşa (dişi yılan) adıyla anılan Mir Muhammed Hüseyin ise İsfahan'ın Cuma İmamı olup bu iki kardeşe olan borcunu vermemek ve mallarını gasp etmek için Şeyh Muhammed Bakır ve oğlu Şeyh Muhammed Taki Necefî (İbn-i Zi'b; Kurdun Oğlu) ile el ele vermiştir. Bu din âlimi (müçtehit) ayrıca Mirza Eşref'in İsfahan'da feci şekilde ölümünden de sorumludur. O'nun cesedini ayakları altında çiğnemiştir.

Burhan Levihi Şeyh Muhammed Bakır ile Mir Muhammed Hüseyin'e hitaben nazil olmuştur.

İşte Hz.Bahau'llah'ın en önde gelen eserlerinin sonuncusu olan bu risale, İbn-i Zi'b (Kurdun Oğlu) denilen Şeyh Muhammed Taki adına yazılmıştır.

Bu şahadet sahnelerinin hazırlanıp uygulandığı sırada İsfahan valiliği görevinde Nasrettin Şah'ın oğlu Zillüstan bulunuyordu.

Bu risale, Hz.Bahau'llah'ın kaleminden çıkan eserlerin bir çeşit özetini içerir ve bu bakımdan çok büyük bir önem taşır.

Tercüme Eden

TEK, BİR, GÜÇLÜ, BİLİCİ, HİKMETLİ OLAN TANRI'NIN ADIYLA

Hamdolsun o Tanrı'ya ki fani olmaz, bakidir, yok olmaz, daimdir, intikal etmez, kaimdir;

O Tanrı ki kendi saltanatıyla müheymîn (*hüküm sahibi/kullarının durumundan haberdar olan ve denetleyen/korkudan koruyan*), ayetleriyle görünür ve sırlarıyla gizlidir; öyle bir Tanrı ki O'nun buyruğu ile yüce kelimenin sancağı yaratık dünyasında yükseldi ve "Dilediğini işler" bayrağı milletler arasında dikildi.

O Tanrı'dır ki kendi Emrini halkın doğru yolu bulması için açıkladı, ayetlerini kendi hüccet (*senet, vesika, delil*) ve kesin kanıtını göstermek için indirdi ve insan kitabının önsözünü "O Rahman, öğretti Kuran'ı, yarattı insanı, belletti ona duygu ve düşüncelerini ifade etmeyi." (*Rahman Suresi; 1-4.ayetler*) ayetine göre beyan süsü ile süsledi. O'ndan başka tek, bir, güçlü, zorlu ve minnet yükleyici Tanrı yoktur.

Bağış göğünün ufkundan görünen nur ve isimler melekûtunun padişahı olan Allah'ın iradesinin doğduğu yerden parlayan salât ve selam, En Büyük Vasıta'nın ve En Yüce Kalem'in üzerine olsun.

O En Büyük Vasıta ve En Yüce Kalem ki, Tanrı O'nu kendi güzel isimlerinin doğuş yeri ve yüce sıfatlarının kaynağı yaptı. O Ulu Vasıta ve En Yüce Kalem sayesinde ki Allah'ın teklifi nuru dünyanın ufkunda ve dünyadan vazgeçip yalnız Allah ile meşgul olma hükmü ümmetler arasında görüldü. O ümmetler ki nurlu yüzlerle En Yüce Ufuk'a (*Ufku Ala; ruh makamının en yüce mertebesi*) yöneldiler ve manevî anlayış melekûtunda beyan lisanından çıkan "Mülk, melekût, azamet ve ceberut her şeye gücü yeten aziz ve feyyaz (*ilim, ihsan, bereket, bolluk veren*) Allah'a mahsustur" sözünün doğruluğunu itiraf ettiler.

Ey ünlü bilgin! Kulak ver Ben mazlumun sesine! O sana Allah rızası için öğüt veriyor ve seni her bir halde O'na yaklaştıracak öğütlerde bulunuyor. O'dur zengin ve yüce. Bil ki, insanoğlunun kulağı Tanrı kitap, risale ve levihlerinin bahis konusu yaptığı şu Gün'de bu çağrıyı işitmek için yaratılmıştır. İlk önce dünyevi bağlardan kesilme suyu ile nefsini arıt, başını Allah korkusu tacı ve vücudunu tevekkül giysisi ile süsle. Bunu yaptıktan sonra yerinden kalk ve yüzünü Beyt-i Azam'a, Kıdem Sultanı tarafından bütün yeryüzü sakinleri için tavaf yeri olarak takdir buyrulan Nokta'ya çevirerek şöyle yalvar;

"Ey İlahım, Ey İlahım, Ey İsteğim, Ey Tapılanım, Ey Efendim, Ey emellerimin ve ümitlerimin Gayesi! Sana yöneldiğimi, Senin cömertlik ipine yapıştığımı, Senin bağış eteğine sarıldığımı, Senin nefsinin takdisini ve Zat'ının kusursuzluğunu itiraf ettiğimi, birliğini ve teklifini karar eylediğimi görüyorsun. Ben tanıklık ederim ki Sen gerçekten teksin, birsin, zatında ve varlığında tek olansın, hiçbir şeye ihtiyacı olmayıp tüm ihtiyaçların, övgülerin, yakarışların kendisine yöneldiği eşsiz kudretlisin. Saltanatında kendine bir ortak ve yeryüzünde kendine bir eş tayin etmedin. Bütün varlıklar, yaratılmalarından önce, Senin azamet dilinin şahadette bulunduğu şeye şahadet etmiştir. Sen Tanrısın, Senden başka Tanrı yoktur. Sen kullarının anmasından mukaddes ve yaratıklarının nitelemesinden arınmış olagelmişsindir. Rabbim! Görüyorsun, cahil Senin ilim denizini, susuz Senin beyan kevserini, zelil Senin izzet çadırını, fakir Senin zenginlik hazineni, dileyici Senin hikmet kaynağını, zayıf Senin kudretinin doğuş yerini, yoksul Senin kerem göğünü, dilsiz Senin anı melekûtunu aramakta..."

Ey İlahım ve Sultanım! Ben şahadet ederim ki beni Seni anmak, Seni övmek, Senin emrine yardım etmek için yarattın, ben ise Senin ahdini bozan, kitabını bir yana atan, Seni ve ayetlerini inkâr eden düşmanlarına yardım ettim. Eyvahlar olsun beni Senin birlik okyanusunun enginlerine ve rahmet denizinin derinliklerine ulaşmaktan alıkoyan şu gafletim, utanılacak işlerim, hatalarım ve günahlarım için! Sen beni Kendi kelimeni yükseltmek ve Emrini açıklamak için varlık alanına çıkardın, fakat gafletim beni menetti, beni pençesine aldı; öyle ki, eserlerinin mahvına kalkıştım ve dostlarının, ayetlerine doğuş yeri, vahyine kaynak, sırlarına mahzen olanların kanını dökmeye koyuldum. Rabbim, Rabbim, Rabbim, Rabbim, Rabbim, Rabbim, Rabbim, Rabbim, ben tanıklık ederim ki Senin adalet ağacının meyveleri benim zulmüm yüzünden yerlere döküldü, isyanımın ateşi nedeniyle yaratıkların arasında Sana yaklaşmış olanların yürekleri kavruldu, kulların arasındaki temiz yüreklilerin ciğerleri eridi aktı. Yazıklar olsun bana rezilliğimden ötürü! Eyvahlar olsun bana zulmümden dolayı! Yazıklar olsun, yazıklar olsun Senden uzaklığım için, gafletim için, cehaletim için, zilletim için, Seni inkâr edişim için, Sana itiraz edişim için...

Nice günler var ki kullarına ve dostlarına beni korumalarını emir buyurdun; ben ise onları Sana ve Senin eminlerine zarar vermeleri için teşvik ettim. Nice geceler var ki beni Kendi fazlınla andın ve beni Kendi yoluna kılavuzladın; ben ise Sana ve Senin ayetlerine sırt çevirdim. İzzetine yemin olsun ey Tanrı'nın birliğine inananların emeli ve ey Senden başkasına sırt çevirmiş olanların ümidi! Kendime Senden başka bir yardımcı, Senden başka bir sultan, bir barınak ve sığınacak yer bulamıyorum. Ah, ah... Sana sırt çevirmiş olmam hürmetimin örtüsünü yırttı. N'olaydı toprak yığınlarının altına gömülmüş olsaydım da şu kötü amellerim yüzünden kulların arasında rezil olmasaydım.

Ya Rabbi! İşte ben asi, Senin affına ve ihsanına yöneldim! İşte ben zulüm dağı, başımı Senin rahmet ve bağış göğüne değıdirmek isterim. İmdi ah, ah, büyük günahlarım Senin rahmet alanına yaklaşmama engel oldu ve büyük hatalarım beni Senin yakınlık sahandan uzak tuttu. Sana karşı olan vazifemde kusur etmiş, ahit ve misakını bozmuş, Senin adalet şehirlerinde oturanları ve memleketinde yaşayan erdem sahiplerini inletecek işler işledim. İlahi, ben Senin buyruklarını bıraktım, kendi nefsanî arzularımın kitabına uydum. Ah, ah, rezilliğim arttıkça Senin nezaketin arttı, isyan ateşim alevlendikçe Senin affın ve fazlın o ateşin üstünü örttü. İzzetine yemin olsun, ey Âlemin Gayesi ve Ümmetlerin Sevgilisi, sabrın beni gururlandırdı ve tahammülün beni cüretlendirdi. İlahi! Utanç gözyaşlarımı ve gafletimden ötürü ettiğim ahları görüyorsun. Ululuğuna ant olsun, Senin kerem alanından başka bir yerde bir sığınak bulamıyorum. 'Ümidinizi kaybetmeyiniz' sözünü bana işittirmiş olmana rağmen işte beni karamsarlık ve ümitsizlik denizine batmış görüyorsun. Kendime rahmet kubbelerinin altından başka oturacak bir yer bulamıyorum. İzzetine yemin olsun, zulmüm elem ipini kopardı ve isyanım Senin adalet kürsünün önünde yüzümü kararttı. Ya Rabbi! İşte Senin bağışlayıcılık kapının önünde yerlere serilmiş bir ölü. Bu ölü, Senin inayet elinden af kevserini istemeye sıkılıyor. Bana Seni anmak ve Seni övmek için bir dil verdin, o ise Sana yakın duranların ve kutsiyet menzillerinde oturanların yüreklerini yakacak şeyler söyledi. Sen bana Kendi eserlerini incelemek, ayetlerine bakmak ve şaheserlerini seyretmek için bir göz verdin, ben ise Senin iradeni bir yana attım, yaratıkların arasındaki temiz yüreklileri ve kulların arasındaki feragat erbabını inletecek işler işledim. Bana bir kulak verdin ki Senin zikrini, senanı, kerem göğünden ve irade havandan ineni onunla işiteyim; ben ise Senin emrini terk ettim, Senin kullarına, Senin eminlerine ve dostlarına sövmeyi emrettim ve Senin adalet tahtının önünde, memleketin içerisinde Senin birliğine inananların ve samimi dostlarının ahlalarını göklere çıkaracak işler işledim. Bilmiyorum, ya İlahi, Senin cömertlik denizinin dalgaları karşısında hangi günahımı anayım? Senin lütuf ve bağış güneşlerinden saçılan ışıkların parıltıları karşısında hangi suçumdan bahsedeyim?

Beni kitabında anıp levihlerinde vasıflandırdığın kimselerden eyle; bunu Senden, şu anda, kitabındaki sırlar, kendi ilminde gizli olan şeyler, rahmet okyanusunda sedfler içerisinde saklı inciler yüzü hürmetine dilerim. İlahi! Acaba bu hüzünden sonra benim için bir sevinç, bu darlıktan sonra benim için bir ferahlık, bu zorluktan sonra benim için bir kolaylık mukadder mi? Heyhat, heyhat! Sen minberi Kendi zikrin için, Kelimenin yükselmesi için, Emri'nin açıklanması için yarattın; ben ise ona ahdini bozmak ve bunu ilan etmek için çıktım ve insanlara, Senin azamet çadırında oturanları ve ilim şehirlerinin ahalisini inletecek şeyler telkin ettim. Nice zamanlar Kendi bağış göklerinden beyan sofrasını en lezzetli yiyeceklerle indirdin, ben ise onu reddettim. Nice anlar oldu ki Sen beni rahmet akan cennet çeşmene çağırdın, ben ise kendi nefsanî arzularıma uyduğum için ondan yüz çevirdim. İzzetine yemin olsun, bilmiyorum hangi günahımdan ötürü bağışlanma dileyeyim ve tövbe edeyim? Bilmiyorum hangi zulmümden ötürü Senin cömertlik alanına ve kerem sahana döneyim? Suçlarım ve günahlarım sayıcıları saymaktan ve yazıcıları yazmaktan aciz bırakacak bir raddeye vardı. Ey karanlığı aydınlığa çeviren ve Tur'daki sırları açığa vuran Kimse! Her koşul altında her işimi Sana bırakabilmem ve işlerimi Sana havale edebilmem için bana yardım et. Ve sonra, ya İlahi, kaleminden ve takdir parmağından benim için yazılana beni razı kıl. Sen dilediğine gücü yetensin, yerlerde ve göklerde bulunanların dizginini elinde tutansın. Senden başka bilici ve hikmetli İlah yoktur.”

Ey Şeyh! Bil ki; insanların iftiraları, yüz çevirmeleri ve itirazları Yaratık Sultanı'nın inayet ipine yapışıp rahmet eteklerine sarılmış olan Kimse'ye hiçbir zarar veremez. Tanrı'ya yemin olsun, Baha (*Hz. Bahau'llah*) kendiliğinden konuşmamıştır. O'nu konuşturan, bütün eşyayı Kendi zikir ve senasıyla Söyleten'dir. O'ndan başka tek, bir, güçlü ve muhtar (*dilediği gibi davranan*) İlah yoktur.

Gözü keskin, kulağı iştici, yüreği aydın ve açık fikirli kimseler, neyin gerçek neyin yalan olduğunu bilip ayırt ederler. Ben mazlumun dilinden dökülen şu münacatı okuyunuz ve açık bir yürek ve tertemiz bir kulak ile üzerinde düşününüz, ola ki dünyevi bağılıklardan bir parça kurtulur, gerek kendinize ve gerek insanlara karşı içinizde bir acıma duyarsınız;

“Ey İlah! Ey Tapılan! Ey Amaç! Ey Kerim! Ey Rahim! Canlar Senden, iktidarlar Senin kudret avucunda. Her kimi yüceltirsen yaratık dünyasının üstüne yükselir ve ‘Onu yüce bir yere kaldırdık’ mertebesine erer; her kimi Kendinden kovar atarsan topraktan daha alçak olur, yokluk bile ondan daha iyi sayılır. Ey Âlemlerin Rabbi! Bütün suçluluğumuzla, günahkârlığımızla ve Allah korkusundan uzaklığımızla beraber Doğruluk Yurdu'nu istiyoruz, Şevketli Sultan'ın huzuruna kavuşmayı arıyoruz. Emir emrin, hüküm hükmündür; kudret âlemi fermanına boyun eğendir. Her ne yaparsan sırf adalettir, fazlın kendisidir. Senin Rahman isminin görünüşlerinden tek bir belirti günah izini dünyadan siler kaldırır. Senin Zuhur gününün nesimlerinden tek bir nesim dünyayı taze bir giysiyle süsler. Ey Güçlü! Güçsüzlere güç, ölümlere hayat ver; belki Seni bulurlar, manevi anlayış denizine giden yolu keşfederler ve Emrinde sarsılmadan kalırlar. Dünyanın türlü dillerinden Sana en büyük övgü ve şükranların kokusu saçılırsa hepsi de canın sevdiği ve gönlün sevgilisi olur, ister Arapça olsun ister Farsça, bir dil bundan yoksunsa ne söz ne mana bakımından anılmaya değer. Ey Rabbimiz! İstiyoruz ki herkese doğru yolu, Hak yolunu gösteresin. Sen güçlüsün, kuvvetlisin, bilicisin, görücüsün.”

Tanrı'dan adalet ve insaf sıfatlarını kazanmanız ve gözlerden uzak olanı bilip öğrenmeniz için size yardım etmesini dileriz. O, cidden, aziz ve muhtardır (*dilediği gibi davranan*). Sizden istediğimiz, zuhura gelen şeyler hakkında düşünmeniz, adalet ve insaf çerçevesinde sözler

söylemenizdir. Böyle yaparsanız, belki de doğru sözlülük ve temiz yüreklilik güneşinin ışıkları parlamaya başlar da cehalet karanlığını dağıtır ve âlemi manevi anlayışın aydınlığına kavuşturur. Ben mazlum okula gitmemiş, bilginlerin ilmi münakaşalarında hazır bulunmamışımdır. Hayatıma yemin olsun, Ben kendim kendimi açıklamadım, Beni dilediği gibi açığa çıkararak Tanrı'dır. Kutlu ve yüce Tanrı'nın teyidinde mazhar olmasını dilediğim Sultan Hazretleri'ne (*İran Şahı Nasrettin Şah*) hitaben sadır olan levihte Ben mazlumun dilinden şu sözler çıkmıştır;

“Ey Sultan! Ben kullardan biri gibiydim ve yatağında uyuyordum. Sübhan'ın nesimleri üzerime esti ve Bana bütün olmuş şeylerin ilmini öğretti. Bu Benim katımdan değil, her şeye gücü yeten Bilici'nin katındandır. Ve Bana yer ile gök arasında nida eylememi emir buyurdu; bu yüzden Benim başıma arifleri ağlatacak işler geldi. Ben halk arasında geçerli ilimleri okumadım, herhangi bir mektebe de gitmedim. Gerçeği söyleyip söylemediğimi içinde yetişip büyüdüğüm şehirden sorar anlarsınız. Bu, Aziz ve Hamid (*övgüye değer*) olan Rabbin irade rüzgârlarıyla harekete geçen bir yapraktır. Şiddetli rüzgârlar esmeye devam ederken onun kımıldamamasına imkân var mı? Hayır, İsim ve Sıfatların Padişahı'na yemin olsun ki, yok. O şiddetli rüzgârlar onu diledikleri gibi harekete geçirir. Âdemin Kıdem yanında varlığı mı olur? O'nun önlenemez fermanı geldi ve Beni bütün insanlar arasında Kendi zikriyle söyletti. Ben O'nun fermanı karşısında bir ölüden başka bir şey değildim, Rahman ve Rahim olan Rabbinin eli Beni başka bir hale koydu.”

Şimdi iyisi mi kendini En Yüce Kalem'in pınarından kaynayan feragat suyu ile arıt, olup biten veya inen şeyleri düşün ve sonra milletlerin kalplerinde için için yanan kin ve düşmanlık ateşini hikmet ve beyan vasıtasıyla elden geldiği kadar söndürmeye çalış. Tanrı elçilerinin gönderilmesinden ve kitapların indirilmesinden maksat insanların Tanrı'yı tanıyıp aralarında dostluk ve birlik yaratmaktır. Şimdi ise Tanrı şeriatının nefret ve inat aracı ve gerekçesi yapıldığı görülmektedir. Ne yazık ve ne kadar acınacak bir şeydir ki insanların çoğu kendilerinde olana yapışıyor, kendilerinde olanla meşgul oluyorlar, Tanrı'da olan şeylerden ise gafil ve perdelenmiş bulunuyorlar.

Söyle;

“İlahi, İlahi! Başımı adalet tacı ile taçlandır ve vücudumu insaf süsü ile süsle. Sen gerçekten mevhibe (*ihsan, bağış*) ve lütufların sahibisin.”

Adalet ve insaf, insanları koruyan iki koruyucudur. Bu ikisiyledir ki dünyayı iyileştiren ve ümmetleri koruyan metinler ve mübarek sözler zuhura gelir. Levihterin birinde bu Mazlum'un kaleminden şu sözler sadır olmuştur;

“Yüce Allah'ın amacı, insan madeninde saklı mana cevherlerinin ortaya çıkarılması olmuştur, yani Emrine kaynak ve ilminin incilerine mahzen olarak tayin ettiği kimselerden; çünkü şanı yüce olan Tanrı'nın kendisi gözle görülmeyen gizli bir varlıktır. Bakınız Rahman Kuran'da ne buyuruyor; ‘Gözler O’nu fark edip kavrayamaz. Oysaki O gözleri görür/bilir. O Latif'tir (*lütfü çok olup kendisi görülmeyen*), Habîr'dir (*her şeyden haberdardır*)” (*En'am Suresi; 103.ayet*)

Bugün Tanrı din ve mezhebinin özü, din ve mezhep çeşitliliğinin düşmanlık nedeni ve aracı yapılmamasıdır. Bugünkü esaslar ve kanunlar, bu muhkem ve metin sistemler, hep tek bir kaynaktan çıkmıştır; onlar tek bir ışığın ışınlarıdır. Aralarında görünen farklar, zaman ve devir gereğidir.

Ey Bahaîler! Gayret kuşağını sıkıca kuşanınız ve çalışınız ki inançlar arasındaki çekişme ve mücadeleler ortadan kalsın, izleri bile silinsin. Tanrı ve kullarına duyduğunuz sevginin hatırı için bu büyük ve yüce Emrin yardımına koyulunuz. Dinî nefret ve düşmanlık dünyayı yakacak bir yangındır, bu yangının söndürülmesi pek zordur; meğerki Tanrı'nın kudreti insanları bu boş ve kısır beladan kurtarsın. İki devlet arasında meydana gelen savaşa bir bakınız. Her iki taraf büyük can ve mal kaybına uğradı, nice köyler ve kasabalar dünya haritasından silinip yok oldu.

Tanrı beyanı bir lamba, ondan yayılan ışık ise şu sözlerdir; “Ey yeryüzü sakinleri! Hepiniz tek bir ağacın meyveleri ve tek bir dalın yapraklarısınız. Birbirinize büyük bir sevgi, birlik, dostluk ve ahenk ile davranınız. Gerçeklik güneşine ant olsun, birliğin nuru bütün dünyayı aydınlatır. Her şeyden haberdar olan biricik gerçek Tanrı bu sözün doğruluğuna şahittir.”

Çalışınız ki, insanlık camiasının korunması makamı olan bu yüceler yücesi makama eresiniz. Bu tüm gayelerin sultanı ve tüm emellerin şahıdır. Fakat adalet güneşini karartan koyu zulüm bulutları dağılmadıkça bu makam ve mertebenin gerçekleşmesi zor görünüyor. Koyu bulutlardan maksat, sanı ve kuruntu timsalleri olan İran ulemasıdır. Kimi vakit şeriat (*yasa koyucu*) dili ile ve kimi vakit hakikat ve tarikat (*mistik*) dili ile konuştuk. Güdülen nihai maksat ve gaye bu yüceler yücesi makamın zuhuru olagelmıştır. Tanrı, gerçekten, yeter bir tanıktır.

Ey Bahaîler! Bütün insanlarla samimi dostluk ve arkadaşlık kurunuz. Eğer sizde bir başkasında bulunmayan bir söz veya cevher varsa bunu onlara muhabbet ve şefkat dili ile söyleyiniz ve gösteriniz. Kabul olunur ve etki yaratırsa ne ala, aksi takdirde onları kendi hallerine bırakıp haklarında dua ediniz; sakın incitici bir davranışta bulunmayınız. Şefkat dili kalplerin mîknatıdır. Tatlı dil, ruhun ekmeğidir, sözleri anlamla süsler, ilim ve hikmet güneşinin doğup parladığı ufuk gibidir.

Yukarıda bahsi geçen ulemadan maksat, ilim kisvesi taşıdıkları halde ilimden yoksun olan kimselerdir. Bu münasebetle, Sahife-i Fatimiyye başlığı altında Ebha'nın kaleminden sadır olan Saklı Sözler'in birkaç parçasını Sultan Hazretleri'ni muhatap tutan leviheden alıntı yaparak buraya alıyoruz;

“Ey bilir geçinen bilmezler! Niçin dışta çobanlık davasında bulunuyor ve içte koyunlarıma kurt oluyorsunuz? Sizler, parlaklığıyla şehir ve diyarımın kervanlarını yoldan saptırıp ölüme sürükleyen yalancı tan yıldızına benzersiniz.”

Yine buyuruyor;

“Ey dışı süslü ve içi kirli! Siz, son derece temiz ve güzel görüldüğü halde gerçek bilirkişinin eline düşünce bir damlası bile kabul olunmayan acı ve tuzlu bir suya benzersiniz. Evet, güneş ışığı tem toprağa hem aynana vurur, fakat ikisinin arasında dağlar kadar ve belki de dünyalar kadar fark var.”

Ve yine buyuruyor;

“Ey heves özü! Nice seherler Yersiz kaynağından senin yerine geldim. Seni yatağında Benden başkasıyla meşgul buldum. Ruhani bir şimşek gibi izzetimin ihtişamlı bulutuna dönerek yakınımdaki gizli yerlerde bulunan mukaddes askerlerime bir şey açmadım.”

Ve yine buyuruyor;

“Ey dünya kulu! Seherleri inayetimin tatlı rüzgârı sana uğradı. Seni gaflet döşeginde uyur buldu. Haline ağlayarak geri döndü.”

Fakat gerçekten ilim ve ahlak ile donanmış bulunan ulema, dünya vücuduna baş ve ümmetlere göz gibidir. Doğru yolu göstermek bu mukaddes insanlara emanet edilen bir vazife olagelmıştır. Onları sevdiği ve hoşnut olduğu şeylerde başarılı kılmasını Tanrı’dan dileriz. O’dur insanların Mevlası, sonun ve ilkin Rabbi.

Ey Şeyh! Benden yüz çevirdiğini ve Bize itirazda bulunduğunu işittik. Halka Bana sövmelerini emretmiş, Tanrı kullarının katline fetva vermişsin.

“Hill (*Hac veya umre için ihrama girilen yerler ile Harem, yani Mekke’nin sınırı arasına verilen ad*) ve Harem’de (*Mekke’de*) kanımın dökülmesine dair acayip bir fetva çıkaran hâkime can kurban” diyenin Tanrı mükâfatını versin.

Gerçek söylüyorum, Tanrı yolunda başa gelenler ruhun sevgilisi ve gönlün arzusudur. O’nun yolunda öldürücü zehir baldan tatlıdır, çekilen eziyet berrak tatlı sudur. Sultan Hazretleri’nin (*İran Şahı Nasrettin Şah*) levihinde şöyle denmiştir;

“O’nun gerçek olan Nefsine yemin olsun, O’nun yolunda başa gelen belalardan ötürü sızlanmam ve sevgisi uğruna uğradığım sıkıntılardan dolayı üzülmem. Tanrı, belayı bu yeşil otlak için sabahın çiy damlası ve yer ile göğü aydınlatan bu kandil için fitil yapmıştır.”

Kalbini, müheymin (*hüküm sahibi/kullarının durumundan haberdar olan ve denetleyen/korkudan koruyan*) ve kayyum (*kudretin kaynağı / baki, ezeli*) olan Tanrı’nın Kabesi tarafında çevir, sonra ellerini, bütün varlıkların ellerini Rableri olan Tanrı’nın fazıl semasına kaldırtacak kadar samimi bir iman ile kaldır ve sonra yüzünü, bütün varlıkları O’nun parlak ufkuna yöneltecek bir yönelme ile O’na döndür ve söyle;

“Rabbim! Beni Senin cömertlik göğüne ve bağış denizine yönelmiş, başkasına arka çevirmiş görüyorsun. Senin Sina Dağı’ndan doğan zuhur aydınlığının belirtileri ve Senin günahları bağışlayıcı adının ufkundan parlayan fazıl güneşinin parıltıları yüzü hürmetine dilerim ki beni bağışlayasın ve merhamet gösteresin. Sonra, En Yüce Kalemle, benim için, beni İsm’in aracılığıyla yaratık dünyasında yükseltecek olan şeyi yaz. Rabbim! Beni Sana yönelmekte ve dünyanın kuvveti karşısında eğilmeyen ve ümmetlerin baskıları karşısında gerilemeyen dostlarının sesini işitmekte başarılı kıl; o dostların ki Sana doğru koşarak ‘Tanrı Rabbimizdir ve bütün yerlerde göklerde olanların da Rabbidir’ dediler.”

Ey Şeyh! Gerçek söylüyorum; mühürlü şarabın mührü Kayyum’un (*kudretin kaynağı / baki, ezeli*) ismiyle açılmıştır. Kendini mahrum etme. Ben mazlum Tanrı rızası için konuşuyorum, sen de inmiş ve olmuş şeyler hakkında Tanrı rızası için düşün. Böyle yaparsan belki bu kutlu Gün’de gerçek Feyyaz’ın (*ilim, ihsan, bereket, bolluk veren*) feyizlerinden pay alır, mahrum kalmazsın. Bu Allah için zor bir şey değildir; topraktan yaratılan Âdem Tanrı sözünün bereketiyle Arş’a kadar yükseldi, balıkçı Rabbani hikmet sahibi oldu, koyun çobanı Ebuzer ümmetlere efendi oldu.

Ey Şeyh! Bugün, insan icadı ilim ve fen günü değildir, çünkü bu ilimlere tamamıyla yabancı bir kimse manevi anlayış meclisindeki halis altın kürsü üzerinde şeref mevkisini işgal ettiği

halde bu ilim ve fenlerde sivrilmış kimsenin bundan yoksun kaldığı görülmektedir. İşaret ettiğim ilimlerden maksat sözle başlayıp sözle biten ilimlerdir, yoksa iyi sonuçlar ve eserler meydana getiren ve insanların refah ve mutluluğunu arttıran ilimler Tanrı katında daima makbul olagelmıştır. Sesime kulak verecek olursan sende olanı bırakır ve Rahman olan Rabbinin inayet kokularının saçıldığı Nokta'ya yönelirsin.

Belki adalet ve insafın ortaya çıkmasına yardımcı olur düşüncesiyle geçmiş olaylardan burada bir parça bahsetmek uygun olur görünüyor. Rahman olan Rabbi Tanrı'nın teyidine kavuşmasını dilediğim Sultan Hazretleri (*İran Şahı Nasrettin Şah*) İsfahan'da yola çıkacakları sırada Ben mazlum kendisinden izin alarak, üzerlerine salât ve selam olsun, İmamların mukaddes ve münevver mezarlarını ziyarete gittim. Dönüşte, Hilafet Merkezi'nde hüküm süren şiddetli sıcağın ötürü Levasan'a gittik. Hareketimizin ardından kutlu ve yüce Tanrı'nın teyidine ermesini dilediğim Sultan Hazretleri'ne (*İran Şahı Nasrettin Şah*) suikast olayı yaşandı.

O günler çok gaili ve dertli günlerdi. Gazap ateşi bütün şiddetiyle alevlenmiş bulunuyordu. Ben mazlum da dâhil olmak üzere birçok kimse tutuklandı. Tanrı'ya yemin olsun ki, bizim bu kötü işte hiçbir ilgimiz yoktu. Suçsuzluğumuz yapılan inceleme sonucunda belli olmuştu. Bununla beraber bizi de tutukladılar ve o günlerde saltanat merkezi olan Niyaveran'dan Tahran zindanına başı açık, yalınayak, zincire vurulmuş ve yaya olarak götürüldük. Bir sürü cellât ve memurun muhafazası altında son süratle yürütülürken yanımızda at üzerinde giden zalimin biri başımızdan külahımızı kapıp atmıştı. Tahran'da eşi benzeri görülmemiş bir yerde dört ay süresince tutulduk. Ben ve Benim gibi diğer mazlumların konulduğu zindana gelince; dar ve karanlık bir çukur buradan iyidir... Zindan binasının önüne gelince Bizi önce karanlık bir koridordan geçirdiler ve oradan üç dik merdivenden aşağı inerek tayin olunan yere ulaştık. Burası göz gözü görmeyen kapkaranlık bir zindandı. İçerideki hırsız, yol kesici ve kanlı katiller olmak üzere yüzeli kadar hapis arkadaşımızın zindanı dolduran bu kalabalığına rağmen bahsedilen koridordan başka bir hava deliği yoktu. Kalemlerin anlatmaktan aciz olduğu bir yer... İçeriye dolduran iğrenç koku anlatılacak gibi değil. Mahpusların çoğu çırılçıplak denecek kadar giyimsizdi. Yatak namına bir şeyleri yoktu. Bu pis kokulu ve karanlık yerde çektiklerimizi ancak Allah bilir.

Zindanda kaldığımız süre içinde birçok gece ve gündüz Babil'ın yaptıkları, durumları ve davranışları hakkında derin derin düşündük. Bu grup mensuplarının, asil düşünceli ve yüksek anlayışlı olmalarına rağmen, nasıl olup ta Şah'ın şahsına karşı böyle bir suikast girişiminde bulunmuş olduklarının nedenleri hakkında araştırma yaptık. Sonuçta, Ben mazlum, zindandan çıkınca bu kimselerin ıslahı için elden geldiğince çalışmaya karar verdim.

Gecelerden bir gece, rüyamda, her yönden şu sözleri duydum;

“Muhakkak ki Biz Seni Seninle ve Senin kaleminle muzaffer kılacağız. Başına gelenlerden dolayı üzülme ve korkma, çünkü emniyettesin. Çok geçmeden, Tanrı dünyanın hazinelerini, yani Senin aracılığıyla ve O'nu tanıyanların kalplerini diriltiren İsm'in aracılığıyla Senin yardımına koşacak insanları, meydana çıkarıp gönderecektir.”

Ben mazlum zindandan çıkınca, yüce Tanrı O'nu korusun, Şah Hazretleri'nin iradesine uyarak İran Devlet-i Aliye'si ve Rus Devlet-i Behiye'sinin yanımıza verdiği muhafızlarla birlikte Irak'a hareket ettik. Irak'a geldikten sonra, Tanrı'nın yardımı ve Rabbin fazıl ve rahmeti ile sağanak gibi ayet indirerek dünyanın her tarafına gönderdik. Bütün insanlara, özellikle de bu grup mensuplarına (*Babiler*), hikmet dolu vaazlarda ve şefkat dolu önerilerde

bulunarak fesat ve kavgayı, mücadele ve savaşı yasakladık. Nihayet, Tanrı'nın inayetiyle, gaflet ve cehalet Allah korkusu ve anlayışa dönüştü, silah yerini barışa bıraktı.

T (*Tahrân*) ilinin zindanında kaldığımız sürece taşıdığımız zincirler ve kokladığımız kötü kokular yüzünden pek az uyku yüzü görürdük! Bununla beraber bu kısa uyuklamalar esnasında başımın tepesinden göğsüme doğru, yüce bir dağın zirvesinden aşağı büyük bir sel akarmışçasına, bir şeylerin döküldüğünü hissedirdim. Bunun etkisiyle bütün vücudum ateş içinde kalırdı. O sırada dil, hiçbir kimsenin işitmeye dayanamayacağı şeyleri okurdu.

Bu kavme (*Babiler*) hitaben nazil olan levihlerin bazı parçalarını buraya alıyoruz ki Ben mazlumun akıl, adalet ve insaf sahipleri tarafından takdir edilecek bir şekilde hareket etmiş olduğu herkesin gözünde ortaya çıksın.

“Ey Tanrı'nın şehir ve memleketlerinde oturan dostlar! Ben mazlum sizlere güvenilirlik ve dindarlık tavsiye ederim. Güvenilirlik ve dindarlık ışığı ile aydınlanan şehre ne mutlu! Bu ikisinin sayesinde insanın makamı yükselir ve güvenlik kapısı bütün yaratık âlemi için açılır. Ne mutlu onlara yapışıp kıymetini takdir edenlere ve vay onların makamlarını inkâr edenlere!”

Başka bir münasebetle şu sözler nazil olmuştur;

“Biz Tanrı kullarına ve cariyelerine nefsanî arzu uykusundan uyanıp yerin ve göğün yaratıcı olan Tanrı'ya yönelmeleri için dürüstlük ve Allah korkusu emrediyoruz. Âlemi aydınlatan Güneş Irak ufkundan parladığı sırada insanlara işte böyle buyurduk; Beni üzen şey ne mahpusluğum, ne belalarım ve ne de zalim kulların başıma getirdikleridir, hayır, Beni üzen şey Bana mensubiyet iddiasında buldukları halde kalbimi ve kalemimi sızlatacak suçlar işleyen kimselerdir. Biz yeryüzünde fesat çıkaranlardan, halkın malına el uzatanlardan ve evlere sahiplerinin izni olmaksızın girenlerden uzağız; meğerki bu gibi kimseler tövbe edip günahları bağışlayıcı ve acıyıcı Tanrı'ya dönerler.”

Başka bir yerde de şöyle denmiştir;

“Ey insanlık camiası! Tanrı'nın rızasını kazanmaya, O'nun önlenemez ve metin olan Emrini yaymak için gereği gibi savaşımaya girişiniz. Tanrı yolunda yapılacak cihadın hikmet ve beyan ve güzel huy ve iyi davranış ordularıyla yapılmasını takdir ettik. İşte kuvvetli ve kudretli olanın katından hüküm böyle sadır oldu. Düzelmiş bir dünyada fesat çıkaranlar için ne şeref vardır ne de iftihar... Ey kavim! Tanrı'dan korkunuz, zalimlerden olmayınız.”

Ve yine başka bir münasebetle şöyle denmiştir;

“Birbirinize küfretmeyiniz. Biz, yeryüzünde oturanların birleşmesi ve ittifakı için bir araya geldik. İnsanlar arasında beyanımızın denizinden görünen şeyler buna tanıklık eder; fakat ne çare ki kavmin çoğu gerçeğe yabancı kalmıştır. Bir kimse size Tanrı yolunda küfredecek veya size bir zarar verecek olursa, sabır gösterip Her Şeyi İşitip Gören'e tevekkül ediniz. O, tanıklık eder, görür ve kendi saltanatının gücü ile dilediğini yapar. O, gerçekten güçlüler güçlüsüdür. Aziz ve azim olan Allah'ın kitabında ağız dalaşı ve mücadele sizin için yasak edilmiştir. Kendinize ve insanlığa faydası dokunacak şeylerle meşgul olunuz. Ulu Adı ile görünen Kıdem Sultanı işte size böyle buyuruyor. O'dur gerçekten buyurucu ve hikmetliler hikmetlisi...”

Başka bir levihde de şöyle yazılıdır;

“Kan dökmekten sakınınız. Dil kılıcını söz kınından çıkarınız, çünkü gönül kalelerini ancak onunla fethedebilirsiniz. ‘Öldürme’ hükmünü aranızdan kaldırdık. Sizde bilip anlamak arzusu varsa biliniz ki Tanrı’nın rahmeti bütün varlıkları çevreler.”

Şu da başka bir levihendir;

“Ey kavim! Yeryüzünde fesat çıkarmayınız, kan dökmeyiniz, halkın malını haksız yere yemeyiniz, karga gibi ötüp şeytan gibi taşlananlara uymayınız.”

Başka bir yerde de şöyle denmiştir;

“Tanrı beyanının güneşi batmaz, ışığı sönmez. Bugün Sidret-ül-münteha’dan (*Arş’in sağ yanındaki bir ağaçtır ki ötesine hiçbir mahlûk geçemez. Beşeri ilmin ulaşabileceği son noktadır, ötesi Allah’ın Zat âlemdir*) kulağa şu söz geldi; Ben, Beni seven, buyruklarımı tutan ve Kitap’ta kendisi için yasak edilmiş şeyden sakınan kimseye aitim.”

Başka bir levihden;

“Bugün Tanrı’yı anmak, övmek ve hizmette bulunmak günüdür. Kendinizi bundan yoksun bırakmayınız. Sizlersiniz kelimelerin harfleri ve Kitabın kelimeleri... Sizler, inayet eli ile rahmet toprağına dikilmiş ve kerem yağmurları ile büyümüş fidanlarsınız. O sizleri şiddetle esen şirk (*Tanrı’ya ortak koşma*) rüzgârlarından ve küfür fırtınalarından korumuş, şefkat elleriyle büyötmüştür. Şimdi artık yaprak ve meyve verme zamanıdır. İnsan ağacının meyvesi ise iyi amel ve güzel huylardır. Bu meyveleri yoksunlardan esirgemeyiniz; kabul olunursa ne ala, amaç yerine gelmiş ve hayatın gayesi elde edilmiş olur, aksi takdirde bırakınız kendi boş tartışmalarıyla eğlensinler. Ey Tanrı’nın kavmi! Çalışınız ki çeşitli kavimlerin kalplerinde yer tutan kin ve husumet kirleri sizlerdeki sabır ve şefkat sularıyla temizlensin ve bu sayede Gerçeklik Güneşi’nin görünmesine kabiliyet ve beceri kazansın...”

İşrakat (*Parıltılar*) Levihî’nin dördüncü işrakında şöyle dedik;

“Her davanın bir yardımcıya ihtiyacı vardır. Bu Zuhur’un muzaffer askerleri güzel davranışlar ve ahlaklıdır. Bu askerlerin başbuğı Allah korkusudur. Her şeye sahip ve her şeye hâkim olan O’dur.”

Tecelliyat kitabının üçüncü tecellisinde şöyle dedik;

“İlim, fen ve sanat varlığın yükselip ilerlemesinin nedenidir. İlim vücudun kolu, yükselmek için kanat gibidir. Tahsil herkes için lüzumludur, ancak yeryüzünde bulunanların yararına olan ilimlerin herkese öğretilmesi gerekir, yoksa sözle başlayan ve sözle biten ilimlerin değil... İlim ve sanat sahibi olanların dünya halkına büyük hakları geçmiştir. Ana Kitap (*Ümmü’l Beyan*) sonunda bunun doğruluğuna tanıklık eder. İnsan için gerçek define O’nun ilmidir ki izzet, nimet, ferahlık, sevinç ve kıvancın sebebi olur. Ne mutlu itaat edenlere!”

Halkı ruhani ahlakın ve güzel davranışların ortaya çıkmasına neden olacak şeylere davet etmek cenabınızın bir vazifesidir. Böyle yapmalısınız ki herkes yükseltecek şeyi öğrenip var kuvvetleriyle terakki merdiveninin en üst kademelerine erişmeye çalışsın. Halkın terbiyesinde baş etken Tanrı korkusudur. Ne mutlu erenlere!

Kalem-i Ebha'nın Firdevs-i Ala'da birinci yaprağa yazdığı Tanrı sözü şudur;

“Gerçek söylüyorum; bütün yeryüzü sakinlerini koruyan sağlam kale Tanrı korkusudur. Odur insanlığı koruyacak neden, odur insanları muhafaza edecek araç. Evet, varlıkta insanı her yaraşmaz şeyden uzaklaştırıp koruyan bir işaret vardır ki bunun adına ‘hayâ’ (*namus, edep, Allah korkusu ile günahattan kaçınma*) demişlerdir; ancak bu, çok az sayıdaki kişiye haiz olmuştur; herkes buna sahip değildir. Hükümdarların ve dünyadaki ruhani liderlerin dine sarılması gerekir, çünkü Tanrı korkusu kalplere ancak din sayesinde telkin edilir.”

Firdevs-i Ala'da ikinci yaprağa yazdığımız ikinci söz şudur;

“En Yüce Kalem, şu anda, kudret ve iktidar mevkisinde bulunanlara, yani padişahlara, sultanlara, reislere, emirlere, ulema ve anlayış sahiplerine öğüt vererek onlara dine bağlılığı tavsiye ediyor. Dünyada düzenin ve imkân âleminde olanların güvenliğinin en büyük nedeni budur. Din direklerinin sarsılması cahillerin kuvvetlenmesine, cüret ve cesaretlerinin artmasına yol açar. Gerçek söylüyorum, dinin yüce makamına gelecek her hanel şerirlerin gafletini arttırır ve sonuç karmaşa olur. İştiniz ve ibret alınız, ey göz sahipleri!”

Sizin için anlatılan bu sözlere iyi kulak vereceğinizi ümit ederim; belki bu sayede insanları kendilerinde olandan vazgeçirerek Tanrı'da olana çevirmeyi başarabilirsiniz. İnsaf ışığını ve adalet güneşini kara gaflet bulutundan kurtarıp açığa çıkarmasını biricik gerçek Tanrı'dan dileriz. Hiçbir ışık adalet ışığına denk olamaz. Dünyada düzenin ve insanlığın rahatlığının aracı budur.

Sahife-i Beyan'da şu yüce söz yazılıp kayda geçmiştir;

“Söyle; Ey dostlar! Çalışınız ki Tanrı yolunda Ben mazlumun ve sizlerin başına gelen sıkıntılar boşuna gelmiş olmasın. İffet (*temizlik, namus*) eteğine yapışınız, güvenilirlik ve dindarlık ipine sarılmaktan da geri durmayınız. Nefsani arzularınızı değil, dünyanın iyiliğini göz önünde bulundurunuz. Ey bu Mazlum'un hizbi! Sizensiz âlemin çobanları. Koyunları nefis ve arzu kurdundan kurtarınız. Tanrı korkusu süsü ile süsleniniz. Kıdem kaleminden şu anda dökülen açık hüküm işte budur. Tanrı'ya yemin olsun, edep ve ahlak kılıcı çelik kılıçtan daha keskindir. Şu anda fitrat sesleniyor; Ey kavim! Gün geldi. Rabbim, beni parlar parlamaz bütün beyan güneşlerinin tutulmasına neden olan bir nur ile meydana çıkardı. Rahman'dan korkunuz, gaflette kalanlardan olmayınız.”

Firdevs'in üçüncü yaprağında andığımız üçüncü söz şudur;

“Ey insanoğlu! Gözün eğer fazılda ise, kendi çıkarını terk edip insanların çıkarına çalış; yok eğer gözün adalette ise, kendin için seçtiğini başkası için seç. Alçak gönüllülük insanı izzet ve iktidar göklerine çıkarır, mağrurluk ise zillet ve hakirliğin dip bucağına indirir. Ey Tanrı'nın hizbi! Gün uludur ve çağrı büyük. Bir levihte irade semasından şu yüce söz inmişti; Bütün ruh âlemi işitici kuvvete çevrilsen, ancak o zaman En Yüce Ufuk'tan (*Ufku Ala; ruh makamının en üst mertebesi*) yükselen bu çağrıyı işitmeye liyakat kazanır denebilir; yoksa bu kirli kulaklar bu çağrıyı işitmeye layık değildir. Ne mutlu işitenlere ve vay gafillere...”

Yüce Allah'tan diler ve umarız ki, servet ve iktidarın kaynağı, güç ve istediğini seçebilme hakkının doğuş yerleri olanları, yani, Tanrı onların yardımcısı olsun, yeryüzü hükümdarlarını, Küçük Genel Barış'ı kurmaya muvaffak buyurur. Toplumların en büyük rahat ve asayiş

nedeni budur. Bu dünyanın sultanları, Tanrı onları başarılı kılsın, insanlığı koruyacak olan bu en büyük isteğe el birliğiyle sarılınsınlar. Ümit ederim ki insanlara refah ve mutluluk getirecek önlemleri almak için harekete geçerler. Büyük bir toplantı düzenlemelidirler. Ya bizzat kendileri veya vezirleri bu toplantıda hazır bulunarak insanlar arasında birlik ve uyumu oluşturmaya yardımcı olacak önlemleri hayata geçirmelidirler. Silahı bırakıp barışa yönelmelidirler. Hükümdarın biri bir başkası aleyhine harekete geçecek olursa geri kalanlar o saldırgan hükümdara karşı cephe alacaklardır. Böyle olur ise, iç güvenliği sağlayacak miktar haricinde askere, savaş araç gerecine ihtiyaç kalmaz. Hükümdarlar bu büyük hayır işini başaracak olurlarsa her memleketin halkı rahat rahat iş güçleriyle meşgul olur, insanların çoğunu inleten ve ağlatan durumlar ortadan kalkar. Onları kendi sevdiği ve hoşnut kaldığı şeylerle destekleyip kuvvetlendirmesini Tanrı'dan dileriz. Yukarıdaki Arş'ın ve aşağıdaki zeminin Rabbi, bu ve öbür dünyanın sahibi, gerçekten O'dur. Daha iyisi, büyük sultanların adı geçen toplantıda bizzat hazır bulunup alınacak kararları ilan etmeleridir. Bu işe ve hayata geçirilmesine ön ayak olacak herhangi bir sultan, Tanrı katında baş sultandır. Ne mutlu ona, ne devlet ona!

Bu topraklarda ne zaman halk askere çağrılacak olursa bir feryat ve korku ortalığı kaplar. Devletler her yıl asker sayısını arttırmaya çalışıyor, bunun da nedeni harbiye nazırlarının bu hususta birbirleriyle yarış edencesine ihtiraslı olmalarıdır. Öğrendiğimize göre, İran devleti bile, Tanrı yardımcısı olsun, askerini arttırmak istemektedir. Ben mazlumun kanaatine, tam donanımlı ve iyi eğitim görmüş yüz bin kişilik bir kuvvet yeterlidir. Cenabınızın adalet nurunu daha çok parlatacağı umulur. Tanrı'ya yemin olsun, adalet kuvvetli bir ordudur. Gönüllerin ve kalplerin fatihi, varlık sırlarının açıklayıcısı, sevgi ve cömertlik sancağının sahibi birinci derecede O'dur.

Tanrı ilimlerinin hazinesinde bir ilim vardır ki uygulanacak olursa korkuyu bir dereceye kadar izole eder. Bu öyle bir düzendir ki çocukluktan başlayarak uygulanması gerekir, bu takdirde korkunun ortadan kalkmasına yardımcı olur. Korku ne kadar azalırsa cesaret o oranda çoğalır. Tanrı iradesi yardım ederse, Tanrı'nın beyan kaleminden bu konuda daha uzun açıklama yapılır, ilim ve fen sahasında dünyayı ve ümmetleri yenileyecek gelişmeler meydana gelir. Ve keza Sahife-i Hamra'da (*Kırmızı Kitap*) En Yüce Kalem ile yazılmış bir kelime vardır ki, onun sayesinde insanlarda gizli bulunan kuvvet tamamıyla görünür olur, hatta bir kat daha artar. Kullarını sevdiği ve hoşnut kaldığı şeylere muvaffak buyurmasını kutlu ve yüce Tanrı'dan dileriz.

Bugünlerde düşmanlar her tarafta baş kaldırmış, nefret ve düşmanlık ateşini alevlendirmiş bulunuyorlar. Ey yeryüzü sakinleri! Hayatıma ve hayatınıza yemin olsun, Ben mazlumun gönlünde liderlik hevesi yoktur ve olmamıştır. Bütün gayemiz dünya millet ve topluluklarını birbirinden ayıran nedenleri ortadan kaldırmak olmuştur. İstedik ki, bu sayede herkes dünyevi bağlılıklardan kurtulsun ve kendilerine yarar getirecek şeylerle meşgul olsun. Bizim dostlardan ricamız, yalan yanlış tozlarıyla eteğimizi kirletmemeleri, keramet ve mucize diye bildikleri şeylerle makam ve mertebemizde eksikliğe neden olmamaları, temiz ismimizi lekelemekten sakınmalarıdır.

Suphanallah! Bugün, akıllıların Ben mazlumdan fikir sormaları ve Hak'tan izzet ve asayiş yolunu öğrenmeye çalışmaları günüdür. Fakat herkes, aksine, bu parlayan Nur'u söndürmeye çalışıyor. Herkes bir kusur bulma peşinde veya itiraz vesilesi arayışında. İş öyle bir dereceye gelmiştir ki, bütün hal ve hareketlerim, açıklaması hoş olmayan bir takım yanlış tefsirlere uğruyor. Dostlarımızdan birinin bildirdiğine göre, Büyük Şehir'de (*İstanbul*) toplanan

kimselerden birisi yana yakıla her yıl vatanından Akka'ya elli bin tümen (*İran para birimi*) gittiğini söylemiş. Muhasebecinin ve defterdarın kim olduğu anlaşılammıştır.

Özetle, Ben mazlum bütün bu yapılanlar ve hakkımda söylenenler karşısında sabredip sessizliği korudum; çünkü Bizim bütün gayemiz, Yüce Allah'ın inayeti ve her şeyin ilerisindeki rahmetiyle, didişip boğuşma ve kan dökme hükmünü beyan kuvveti ile yeryüzünden silmektir. Her bir halde, ne söylenirse söylensin, kaderimize boyun eğmiş bir şekilde sabır göstermeyi tercih ettik ve söyleyenleri Tanrı'ya havale ettik. Bununla beraber, bu iftirayı cevapsız bırakmamayı gerekli gördük. Eğer, dedik, söylenen gerçekten doğru ise, bundan dolayı Varlığın Sahibi'ne ve görünenin görünmeyenin sultanı olan Zat'a şükürler sunulması gerekir; zira demek ki, O, İran'dan birini görevlendirmiş ve bu Zat, kimsesiz ve yardımcısız bir halde zindanda yattığı halde, İran üzerinde hâkimiyet kurabilmiş ve oradan her yıl vergi almaktadır. Böyle bir kudret eleştirilmeye değil, takdir ve övgüye layık olsa gerek. Fakat ne çare ki, bunun böyle olduğunu görüp anlamak insafı olmaya bağlıdır. Ve eğer bir kimse Ben mazlumun işlerine vakıf olmak isterse, bilsin ki dünyanın eli altında esir gibi yaşayan ve ümmetlerin her türlü sitemine uğrayan bizler, birçok gün ve gece, geceyi yiyeceksiz gündüz ve gündüzü yiyeceksiz gece etmişizdir. Biz bu şeyleri ağza almaktan hoşlanmayız; bundan hoşlanmadığımız gibi aleyhimizde bu sözleri sarf eden kimse hakkında da şikâyette bulunmamış ve bulunmamaktayız. Bu kalenin duvarları içerisinde son derece saygın bir şahsın hayatını kazanmak için bir süre taş kırığı ve bazı kimselerin de kimi vakit Tanrı taamı ile yani açlıkla karın doyurdukları vakidir. Herkese adalet ve insaf vermesini, herkesi tövbe etmeye ve sözünü geri almaya muvaffak buyurmasını kutlu ve yüce Tanrı'dan dileriz. O'dur iştirici ve icap ettirici!

“Sübhansın Sen ey İlahım Allah! Benimle ilişkisi bulunmayan ve kalemleri zikrinden, lisanları beyanından, levihleri ağırlığını taşımaktan aciz bırakacak derecede zarar vermeye ve hor görmeye kalkışan kimselerin Bana edip eylediklerini görüyorsun. Kalbimin feryadını, iç varlığımdan gelen iniltiyi, şehirlerdeki eminlerin ve memleketindeki seçkinlerin başına ahit ve misakımı bozan kimseler tarafından açılan belaları işitiyorsun. Ya Rab! Âşıkların her yönden duyulan iniltileri, Senin yakınlık alanından uzakta kaldıklarından ileri gelen sızlanmaları, Senin sevgin uğrunda dökülen kanlar ve Senin yolunda eriyen ciğerlerin yüzü hürmetine Senden diliyorum; Kendi dostlarını muhtar (*dilediği gibi davranan*) isminin sırlarından gafil kalan kimselerin zulmünden koru. Rabbim! Sen onları bütün eşyaya galip olan kudretinle kuvvetlendir, onlara sabır ve dayanma gücü ver. Sen gerçekten her şeye gücü yetensin, aziz ve bol bağışlayıcısın. Senden başka kerem sahibi ve feyyaz (*ilim, ihsan, bereket, bolluk veren*) ilah yoktur.”

Şu günlerde bazı kimseler adalet ve insafı bir yana atarak üzerime kin kılıcı ve düşmanlık mızrağı ile saldırmışlardır; hâlbuki insaf sahibi olanların şanı, dünyanın inkâr edip milletlerin terk ettiği bir Kimse'ye yardım elini uzatmak, dine ve Allah korkusuna sarılmaktır. Çoğu kimse Ben mazlumun ne istediğini ve niçin bunca belalara katlandığını öğrenememiştir. Özetle, bu sıralarda içimden sürekli “N'olaydı kavmim bilseydi” diyordum. Ben mazlum her şeyden kesilmiş olarak şu yüce sözleri söylemekteyim;

“Dalgalar müheymin (*hüküm sahibi/kullarının durumundan haberdar olan ve denetleyen/korkudan koruyan*) ve kayyum (*kudretin kaynağı / baki, ezeli*) olan Tanrı'nın gemisini sardı. Ey gemici! Fırtınadan korkma. Sabahı sabah eden Zat bu karanlık içerisinde seninledir; öyle bir karanlık ki, aziz ve muhtar olan Tanrı'nın esirgedikleri hariç olmak üzere bütün insanların yüreğine korku ve dehşet salmıştır.”

Ey İlahım Allah! İsteğimi isteğin için bıraktım. Bu zindanın ufkundan doğan ve parlayan Gerçeklik Güneşine ant olsun! Ben mazlumun daha iyi bir dünya yaratmaktan başka bir emel ve gayesi yoktur. Bunun böyle olduğuna görür göz sahibi olan her arif ve işlerin içyüzüne vakıf her âlim tanıklık eder. O, belalar içerisinde sabır ve tahammül ipine yapışmış ve düşmanların edip eyledikleri karşısında razılık göstermiş ve şöyle demiştir;

“Ey İlahım Allah! İsteğimi isteğin için bıraktım, irademi iradene feda ettim. İzzetine ant olsun, Kendimi ve bekamı (*varlığımın devamını*) sadece Senin Emrine hizmet etmek için isterim; varlığımı ancak Senin yolunda kurban olmak için severim.

Rabbim! Kendilerinden adalet ve insaf beklediğimiz kimselerin zulmederek ve doğruluktan ayrılarak aleyhimize ayaklandıklarını görüyor ve biliyorsun. Onlar görünürde Benimle fakat aslında saygınlığımı inkâr eden düşmanlarımla beraberiler. İlahi, İlahi! Şahadet ederim ki, Sen kullarını Emrine yardım etsinler, Kelimeni yükseltsinler diye yaratın, onlar ise Senin düşmanlarına yardım ettiler. Varlığı kuşatan Emrin ve görünen ve görünmeyeni avucu içinde tutan İsmi yüzü hürmetine Senden dilerim ki, yeryüzü sakinlerini Senin adalet ziynetle ziynetlendir, kalplerini Seni tanıma ışığı ile aydınlat. Rabbim! Görüyorsun Senin eminlerin, yaratıkların arasındaki hainlerin ve kulların arasındaki iftiracıların merhametine kalmıştır. İç yüzlerini Bizden daha iyi bildiğin kimseler tarafından başımıza getirilenleri bilirsin. Onlar, Sana yakın duranların perdelerini yırtacak işler işlediler. Vahyine kaynak ve doğuş yeri olan Kimse'nin günlerinde elden kaçırmış oldukları nimeti elde etmeleri için Sen onlara yardım et. Sen dilediğine gücü yetensin, göklerde ve yerlerde olan kimselerin dizginini avucu içinde tutansın.”

Derken gerçek imanın sesi ve yakarıları yükseldi. Bakınız ne diyor;

“Ey kavim! Tanrı'ya yemin olsun, Ben Beni açığa çıkaran ve indiren Kimse'ye kavuştum. Bu Gün Sina Dağı'nın kendi Mükellimine (*Konuşan*), Kermil Dağı'nın kendi Münziline (*Gökten İndiren*) ve Sidre'nin kendi Muallimine (*Öğreten*) gülümsediği gündür. Tanrı'dan korkunuz, inkâr vadisine sapanlardan olmayınız. İnyetin açığa çıkardığı şeyden kendinizi yoksun bırakmayınız. İsimlerin sahibi olan Rabbinizin İsmi ile ebedi hayat kevserini alınız ve O'nun aziz ve bedi hatırasına içiniz.”

Her bir halde insanlara dinen uygun olanı emrettik ve inkârı yasakladık. Varlığın Sahibi şahittir ki, Ben mazlum, Hak'tan halk için dostluk ve sevgi, birleşme ve fikir birliği getirecek şeylerden başka bir şey istememişimdir. Tanrı'ya yemin olsun, bu Mazlum istese de ikiyüzlülük yapamaz. O, dilediğini açığa çıkarmıştır. O'dur muktedir ve muhtar (*dilediği gibi davranan*).

Sultan Hazretleri'nin levihinde yazılı ulvi sözlerden bazılarını, sizde zikrolunan şeylerin Tanrı katından olduğuna tam kanaat oluşsun diye burada tekrarlıyoruz;

“Ey Sultan! Ben kullardan biri gibiydim ve yatağında uyuyordum. Sübhanın nesimleri üzerime esti ve Bana bütün olmuş şeylerin ilmini öğretti. Bu Benim katımdan değil, her şeye gücü yeten Bilicinin katındandır. Ve Bana yer ile gök arasında nida eylememi emir buyurdu; bu yüzden Benim başıma arifleri ağlatacak işler geldi. Ben halk arasında geçerli ilimleri okumadım, herhangi bir mektebe de gitmedim. Gerçek söyleyip söylemediğimi içinde yetişip büyüdüğüm şehirden sorar anlarsınız. Bu, Aziz ve Hamid (*övgüye değer*) olan Rabbinin irade rüzgârlarıyla harekete gelen bir yapraktır. Şiddetli rüzgârlar esmekteyken onun kımıldamamasına imkân var mı? Hayır, İsimlerin ve Sıfatların Padişahı olana yemin olsun ki,

yok. O şiddetli rüzgârlar onu diledikleri gibi harekete getirir. Âdemin Kıdem yanında varlığı mı olur? O'nun önlenemez fermanı geldi ve Beni bütün insanlar arasında Kendi zikriyle söyledi. Ben O'nun fermanı karşısında bir ölüden başka bir şey değildim, Rahman ve Rahim olan Rabbinin eli Beni başka bir hale koydu. Herhangi bir kimse, büyük küçük herkesin itirazına uğrayacak bir sözü kendiliğinden söyleyebilir mi? Kaleme Kıdem sırlarını öğreten yemin olsun ki, hayır! Meğerki bu kimse Güçlüler Güçlüsü'nün teyidine mazhar ola...

Ey Sultan! Ben mazluma adalet gözüyle bak ve sonra O'nun başına gelenler hakkında doğrulukla adil bir hüküm ver. Tanrı seni kulları arasında gölgesi ve bütün yeryüzü sakinleri için kudretinin alameti yapmıştır. Bizimle, Bize senetsiz kitapsız zulmetmiş olanlar arasında sen bir hüküm ver. Senin çevrende olanlar seni kendileri için severler; Ben ise seni senin için severim. Benim senin için istediğim şey, sadece seni fazıl yerine yaklaştırmak ve adalet yönüne yönlendirmektir.

Ey Sultan! En Yüce Kalem'in cızırtısını ve Sidret-ül-münteha dalları üzerinde isimlerin mucidi ve yer ile göğün yaratıcısı olan Tanrı'ya temcitler okuyan Ölümsüzlük Kumrusu'nun ötüşünü dinleyecek olsan öyle bir makama erişirsin ki, orada Kendisine İbadet Edilen'in belirişinden başka bir şey görmez ve saltanatı kendi memleketinin en hakiri bulursun. O zaman o padişahlığı dileyene bırakır, Tanrı'nın yüzünün nuruyla aydınlanan Ufka yönelirsin. Evet, o zaman saltanat yükünü ancak ve ancak yüceler yücesi Rabbinin nusreti (*yardımı, zaferi*) hatırına taşımak istersin. Bu takdirde göklerdeki Mele-i Ala (*Melekler Alemi*) sana övgü şiirleri okur. Ne güzel makamdır bu yüceler yücesi makam! Keşke Tanrı'nın ismine uygun bir saltanat aracılığıyla bu makama yükselebilsen!"

Cenabımız veya bir başkası; "İhlâs suresini tercüme ediniz ki biricik gerçek Tanrı'nın doğurmamış ve doğmamış olduğu herkesçe iyiden iyiye bilinsin. Babiler Bahauallah'ta rûbubiyet (*İlahlık*) ve ulûhiyet (*Tanrılık sıfâtı*) olduğuna inanmaktadırlar" demiş.

Ey Şeyh! Bu makam bir kimsenin kendinde ölüp Tanrı'da yaşaması makamıdır. Her ne zaman bu kelime, ulûhiyet, anılır ise, Benim mutlak yokluğuma işaret eder. Bu makam, ne Kendi fayda ve zararım ne de yaşayış ve dirilişim üzerinde hiçbir kontrolümün bulunmadığı bir makamdır.

Ey Şeyh! Acaba bu zamanın uleması Beyan Sidresi'nin Manevi Anlayış Sina'sında İmran Oğlu'na (*Hız. Musa*) gösterdiği belirtiler hakkında ne buyururlar? O Hazret kelimeyi yanar çalından işitti ve kabul etti. Bununla beraber çokları bu makamı anlamaktan yoksun kaldılar; çünkü onlar kendilerinde olan ile meşgul olup Tanrı'da olandan gafildiler. Bu münasebetle Seyit Fenderesk ne güzel söylüyor;

"Kavrayamaz bu konuyu fanilerin algısı, Ebu Nasır da olsa, İbn-i Sina da."

Acaba ulema, başka herkesin ruhu kendisine feda olasıca, Nebilerin Hatemi'nden (*Hız. Muhammed*) sadır olan "Rabbinizi ayın on dördüncü gecesinde dolunayı görür gibi göreceksiniz.", müminlerin Emiri Ali'nin (*Hız. Ali*) Hutbe-i Tütünciye'de geçen "Sina Dağı üzerinde Musa ile Konuşan'ın zuhurunu bekleyiniz" sözlerini ve selamet olsun üzerine, Ali oğlu Hüseyin'in (*Hız. Ali'nin oğlu Hız. Hüseyin*) buyurduğu "Senden başka bir kimseye, Sana verilmeyen bir Zuhur verilecek mi? Öyle bir zuhur ki O'nu gösterecek olan Zat Seni ortaya çıkaran Zat'tır. Kör olsun o göz ki Seni görmez." sözünü nasıl açıklıyor?

Bunlara benzer sözlere, üzerlerine selam ve sena olsun, evliyanın arasında da rastlanır. Bunlar meşhur olup güvenilir kitaplarda mevcuttur. Ne mutlu görür gözle bakıp doğruyu ve ancak doğruyu söyleyene! Ne mutlu o kimseye ki âlemlerin gayesi olan Zat'ın akıttığı beyan kevserinden içerek sanı ve kuruntulardan arınır, şüphe perdelerini Yüce Olan'ın ismiyle yırtar, dünya ve dünya ile ilgili her şeyden geçerek Sicn-i Azam'ın (*En Büyük Hapishane; Akka*) yolunu tutar!

Ey Şeyh! Hoş kokulu esinti başka esintilere benzemez. Tanrı sözü insan eliyle yazılı kitaplar arasında güneş gibi parlar. Ne mutlu bulana, tanıyana ve “Hamdolsun Sana ey âlemin Gayesi ve şükürler olsun Sana ey samimi dostların Sevgilisi” diyene...

İnsanlar, ulûhiyet (*Tanrılık sıfatı*) ve rûbubiyet (*İlahlık*) kavramlarından kastettiğimiz manayı anlayamamışlardır; zira anlamış olsalardı yerlerinden kalkar ve “Tövbeler olsun ya Rabbi” derlerdi. Hatem Hazretleri (*Hz. Muhammed*), başkasının ruhu kendisine feda, buyuruyor; “Bizim Tanrı'yla ilişkimiz çok çeşitlidir. Bazen, Biz O oluruz, O ise Biz, bazen de, O O'dur, Biz de Biz.”

Bu makamdan başkasını, Ebha'nın kaleminden nazil olan diğer makamları niçin anmıyorsunuz? Ben mazlumun dilinden çoğu gündüz ve gece şu yüce sözler sadır oldu;

“İlahi, İlahi! Ben Senin birliğine, tekligine, Senden başka bir Tanrı bulunmadığına tanıklık ederim. Sen şimdiye kadar başkasının zikrinden ve başkalarının senasından mukaddes olduğun gibi bundan böyle de evvelce ve sonra olduğun gibi olacaksın. Ey Kıdem'in Sahibi! Beni Sana yaklaştıracak ve Senden başka her şeyden arıtacak şeyle destekle! Bunu Senden İsm-i Azam'ın (*En Büyük İsim; Allah'ın bütün sıfatlarını kendinde toplayan İsmi*) beyan Sina'sındaki zuhur güneşinin parıltıları ve imkân âlemindeki bilgi denizinin dalgaları yüzü hürmetine dilerim. İzzetine yemin olsun! Ey bütün varlıkların İlahı ve mümkünlerin Emeli! Yüzümü, belki Senin dostlarının ayak bastığı bir nokta ile müşerref olur diye, dünyanın her noktasına sürmek isterim.”

Hakk'a yemin olsun! Kuruntular insanları yakınlık (*şüphesizlik/sağlam iman*) ufkundan yoksun bırakmış, zanlar onları mühürlü şaraptan alıkoymuştur. Gerçek söylüyorum; Ben kul ve Ben mazlum, varlık iddiasında bulunmaktan bile utanç duyarım, nerede kaldı daha üst makamlar... Görür göz sahibi olan bir kimse yeryüzünde her yürüdükçe utanç duyar, çünkü kendi nimet, izzet, servet, ulviyet ve kudretinin baş nedeninin, Tanrı'nın izniyle, âlemin ayakları altında yatan toprak olduğunu yakından görür. Bu gerçeğe vakıf olan herkesin kibir, gurur ve azamet denilen şeylerden uzak olacağı şüphesizdir. Söylenen şey Tanrı katındandı. O gerçekten şahadet etti ve eder; O'dur her şeyi bilen ve her şeyden haberdar olan...

İnsanlara iştir kulak, keskin göz ve açık bir fikirle yürek dileyiniz; ola ki Kalplerin İsteddiği'ne kavuşup Dost'un yönüne yönelirler. Ben mazlumun başına eşi görülmedik belalar gelmiştir; buna rağmen Emrimi açıklamakta hiçbir zaman duraklamadım. Teyide mazhar olmalarını yüce Tanrı'dan dilediğim padişah, imparator ve sultanlara, dünyanın asayişinin, birleşme ve ittifakının, gelişip güzelleşmesinin ve milletlerin refah ve mutluluğunun neye bağlı olduğunu bildirdik. Bunlar arasında Üçüncü Napolyon'un söylediği bir söz kulağımıza gelince kendisine Edirne'den bir levih gönderdik. Cevap vermediler. Daha sonra, Sicn-i Azam'a (*En Büyük Hapishane; Akka*) gelişimizden bir süre sonra vezirinden bize bir mektup geldi. Mektubun baş tarafı Farsçaydı, son kısmı kendi el yazısıyla yazılmıştı. Mektupta iltifat ediliyor ve şöyle deniyordu; “Arzunuz gereği mektubu ulaştırdım, fakat şimdiye kadar bir cevap lütfetmediler. Bununla beraber İstanbul'daki sefirimize ve o taraftaki

konsoloslarımıza gereken talimatı verdik. Yapılmasını istediğiniz bir şey varsa, bildiriniz, yapalım.”

Bu mektuptan anlaşıldığına göre maksadımızın maddi yardım olduğunu sanmışlar. Onun için Sure-i Heykel’de O’nun (*Üçüncü Napolyon*) adına bazı ayetler nazil oldu. Emrimin Tanrı için ve Tanrı katından olduğuna kanaat getiresiniz diye bu ayetlerden bir kısmını buraya alıyoruz;

“Ey Paris padişahı! Keşişe söyle çan çalmasın. Hakk’a yemin olsun, Ulu Çan İsm-i Azam heykelinde ortaya çıktı ve yüceler yücesi Rabbin irade parmakları onu ölümsüzlük ceberudunda (*cennet / Allah’a varmanın 3. basamağı*) kendi Ebha ismiyle çalmaktadır. İşte senin Rabbinin ulu ayetleri bir kere daha senin için indi ki bütün ulusların inleyip ağladığı, şehirlerin temelinin sarsıldığı, tüm gözlerin, bilici ve hikmetli Tanrı’nın diledikleri hariç, dinsizlik tozları ile perdelendiği şu günlerde yerin ve göğün yaratıcısı olan Tanrı’nın zikrine kalkasın. Söyle; Muhtar (*dilediği gibi davranan*), Rahman olan İsminin güzel kokulu esişleri ile varlıkları diriltmek, dünyaya birlik getirmek ve onları gökten inen bu sofranın çevresinde toplamak için nurların gölgesinde geldi. Tanrı’nın nimeti size indikten sonra sakın inkâr etmeyiniz. Bu sizin için sizde olan her şeyden daha hayırlıdır, çünkü sizde olan fani, Tanrı’da olan ise bakidir. O gerçekten dilediğine hükmeder. Bağış rüzgârları Rahman olan Rabbinizin yönünden esti. Bu rüzgârlar kendisine dönenleri günahlarından, her türlü ağrı ve sızıdan kurtarıp temizler. Ne mutlu yüzlerini onlara çevirenlere ve vay yüzlerini onlardan döndürenlere!

İçindeki fitrî kulak ile varlıkları dinleyecek olursan, onlardan “Kadim (*başlangıcı olmayan, ezeli*), büyük bir ululuk içerisinde geldi” sesini işitirsin. Her şey kendi Rabbinin ulular. Bazıları Tanrı’yı tanır ve O’nu anar, bazıları ise O’nu anar ve O’nu tanımaz. Bu apaçık levihete, keyfiyeti, işte bu suretle, kapsamlı şekilde açıkladık.

Ey padişah! Ölmezlik Şehrinin ötesindeki mukaddes ve beyaz noktanın üstünde yükselen bu Sina’da Yeşil Ağaç’tan alev alev görünen bu Ateşin ‘Benden başka günahları bağışlayıcı ve acıyıcı bir Tanrı yoktur’ çağrısına kulak ver. Biz, Ruhulkudüs ile kuvvetlendirdiğimiz Kimse’yi (*Hız. İsa*) yüceler yücesi ve nurlular nurlusu Rabbinizin irade ufkunda parlayan ve eserleri Batı’da görünen bu Nur’u haber vermek üzere size göndermiştik. Bugün O’na, o Nur’a yöneliniz; öyle bir gün ki Tanrı onu bütün günlerden üstün tutmuştur; öyle bir gün ki, Rahman, göklerde ve yerlerde bulunanların cümlesi üzerinde belirmiştir. Tanrı’nın hizmetine ve Emrinin zaferine kalk; o gerçekten sana görünen ve görünmeyen ordular ile yardım eder, seni güneşin doğduğu yerlere sultan yapar. Senin Rabbin gerçekten güçlüler güçlüsüdür, nurlular nurlusudur.

Rahman’ın hoş kokulu rüzgârları yaratıklar üzerine esti. Ne mutlu onları koklayıp sağlam, güzel ve doğru bir yürekle onlara yönelene! Sen kendi mabedini Benim İsmimin süsüyle, dilini zikrimle ve kalbini aziz ve yüce olan Sevgili ile süsle...

Biz senden, sendekinden ve bütün yeryüzü hazinelerinden daha değerli olan şeyi istedik. Senin Rabbin gerçekten her şeyi bilen ve her şeyden haberdar olandır. Kullar arasında Benim ismimle kalk ve şöyle söyle; ‘Ey yeryüzü sakinleri! Size Yönelen’e yöneliniz. O, gerçekten aranızda Tanrı’nın Yüzü, içinizde O’nun hücceti (*senet, vesika, delil*) ve O’nun kanıtıdır. O size kimsenin gösteremeyeceği alametlerle gelmiştir.’ Sina ağacı, dünyanın göbeğinde sesini yükseltiyor ve Ruhulkudüs ümmetler arasında nida ediyor; ‘Âdemin İsteği açık bir saltanat ile geldi.’

Ey padişah! Bilgi göğünün yıldızları yere düştü, onlar ki kendilerinde olan şeylerle Benim Emrimin doğruluğunu ispat etmeye ve Benim isimle Tanrı'yı anmaya çalışıyorlar. Fakat bakınız, Ben onlara kendi ululuğum ile gelince Bana arkalarını çeviriverdiler. Onlar cidden düşmüşlerdendir. İşte Ruh'un (Hz. İsa) hak üzere geldiği vakit size haber verdiği şey budur. Yahudi uleması O'na itirazlarda bulundular ve nihayet Ruhulkudüs'ü inletecek ve Allah'a yaklaşmış olanlara gözyaşı döktürecek işi işlediler.

Ey rahipler topluluğu! Kiliselerinize ve manastırlarınıza kapanıp oturmayınız. Oralardan Benim iznimle çıkınız ve kendinize ve başkalarına yarayacak işlerle uğraşınız. Din Günü'nün Sahibi size işte böyle emir veriyor. Kapanacaksınız Benim muhabbetimin kalesine kapanınız. Gerçek itikâf (*dünya işlerinden el çekip Allah'ın hoşnutluğunu kazanmak için camiye/kiliseye kapanma ve ibadet etme*) budur. N'olaydı bunu bir bilseydiniz! Evine kapanıp oturan bir kimse ölüden başka bir şey değildir. İnsana yaraşan, başkalarına yarayacak şeyler ortaya koymaktır. Meyve vermeyen kimse ateşe atılmaya layıktır. İşte size Rabbiniz böyle öğüt veriyor. O gerçekten izzet ve kerem sahibidir. Evleniniz ki sizden sonra yerinizi tutacak olanlar türesin. Biz sizi meşru ilişkilerden değil meşru olmayanlardan menetmiştik. Kendi nefsinizin telkinlerine uyup Tanrı'nın kanunlarını bir yana mı attınız? Allah'tan korkunuz, cahillerden olmayınız. İnsan evlenmezse dünyada Beni kim anar? İsimlerim ve sıfatlarım nasıl görünür? Düşününüz, Hak'tan perdelenip derin uykuya dalanlardan olmayınız. Evlenmemiş olan kimse (Hz. İsa) hainlerin kötü amelleri yüzünden ne oturacak ne de başını sokacak bir yere sahipti. Ondaki kutsiyet (*mukaddeslik, arılık, temizlik*) sizin sandığınızdan ileri gelmez, Bizce bilinenden ileri gelir. Sorunuz ki O'nun bütün sanıları aşan makamını öğrenesiniz. Ne mutlu anlayışlılara!

Ey İmparator! Harp ilanının (*Kırım Harbi*) nedenini soran Rus İmparatoru'na cevap olarak söylediğin bir söz kulağıma geldi. Senin Rabbin her şeyi bilen ve her şeyden haberi olandır. 'Yatağımda uyuyordum, zulüm gören ve Karadeniz'de boğulan insanların feryadı beni uyandırdı' demişsin. Böyle dediğini işittik ve senin Rabbin dediğime tanıktır. Seni uyandıran şeyin o feryat olmayıp senin kendi ihtirasların olduğuna tanıklık ederiz. Biz seni tarttık ve eksik bulduk. Bu sözlerden ne demek istediğimizi anla ve sezicilerden ol. Sana şu ölümlü hayatta lütfettiğimiz makama saygıdan dolayı fena bir söz söylemeyi sevmeyiz. Biz edep ve terbiyeyi seçtik ve onu Tanrı'ya yakın duranlar için bir huy yaptık. Edep ve terbiye, büyük küçük herkese yaraşan bir giyecektir. Ne mutlu onu kendi vücuduna ziynet yapana ve vay bu büyük fazıldan yoksun kalana! Sen sözünde samimi olsaydın, Aziz ve Hâkim'in katından sana gönderilen Tanrı Kitabı'nı tutup arkana atmazdın. Biz seni onunla denedik ve seni iddianda samimi bulmadık. Kalk ve elden geleni telafiye bak. Dünya ve sende olan her şey yok olacak, padişahlık senin ve atalarının Rabbi olan Tanrı'ya mahsus kalacaktır. İşleri kendi ihtiraslarına göre sınırlandırmak sana yaraşmaz. Mazlumun ahından sakın, O'nu zalimlerin oklarından koru.

Yaptıkların yüzünden ülkende durum değişecek, yaptıklarının cezası olmak üzere İmparatorluğun elinden gidecektir. O zaman kendini açık bir hüsrân içinde bulacaksın. Oradaki bütün halk şiddetli bir sarsıntıya uğrayacaktır; meğerki bu Emrin zaferi için ayağa kalkasın ve bu Doğru Yol'da Ruh'a tabi olasın. İzzetin seni mağrur mu etti? Hayatıma yemin olsun, bu büyüklüğün devam etmez ve yakında sona erer; meğerki bu sağlam ipe yapışasın. Biz zilletin seni kovalamakta olduğunu görüyoruz, sen ise bunun farkında değilsin. Sana yaraşan, Kibriya'nın (*Azametli Olan; Allah*) yönünden gelen çağrıyı işitince, sende olanı bırakıp "Lebbeyk (*buradayım, buyurunuz, emir sizindir*)! Ey göklerin ve yerlerin İlahı!" demektir.

Ey padişah! Biz Irak'ta bulunuyorduk. Bir gün oradan ayrılmak saati çaldı. İslam Padişahı'nın (*Osmanlı Sultanı Abdülaziz*) fermanı üzerine O'nun bulunduğu yere (*İstanbul*) doğru yola çıktık. Oraya varınca, nifak erbabından çekmediğimiz eza ve cefa kalmadı. Bunların hikâyesi yazmakla bitmez. Bu hal karşısında Firdevs'in (*Cennet'in*) sakinleri ve kutsiyet hazirelerinde oturanlar feryat ve figan ettiler. Bununla beraber, kavmin gözleri kalın bir örtü ile örtülü kalmaya devam etti..."

Devam ederek dedik;

"Durumumuz gün geçtikçe ve hatta saatten saate daha da kötüleşti. Nihayet bizi ikamet etmeye zorunlu kıldığımız şehirden (*Edirne*) çıkarıp Sicn-i Azam'a (*En Büyük Hapishane; Akka*) gönderdiler. Bunu apaçık bir haksızlıkla yaptılar. 'Bunlar hangi suçtan ötürü hapsedildiler?' diye soranlara 'Din'i yenilemeye kalktılar' cevabı veriliyordu. Sizce eskisi daha makbulse niçin Tevrat ve İncil'deki şeriatları terk ettiniz? Cevap veriniz, ey kavim! Hayatıma yemin olsun, bugün sizin için hiçbir kaçacak yer yoktur. Eğer Benim suçum bu ise, bu suçu benden önce Tanrı Elçisi Muhammed, O'ndan önce Ruh (*Hz. İsa*) ve O'ndan önce Kelim (*Hz. Musa*) işlemiştir. Yok, eğer günahım Tanrı kelimesini yükseltmek ve Emrini açıklamaksa, baş günahkâr Benim. Bu günahı göklerin ve yerlerin padişahlığına değişmem."

Yine devam ederek dedik;

"Bela arttıkça Baha'nın (*Hz. Bahauallah*) Tanrı'ya ve Emrine karşı sevgisi de arttı; şöyle ki gafiller sürüsünün Bana ettiği eza ve cefalar Beni maksadımdan hiçbir şekilde alıkoyamadı. Beni toprak yığınlarının altına gömseler, buluta binmiş olarak güçlüler güçlüsü Tanrı'ya davet eder bulurlar. Ben kendimi Tanrı yoluna feda etmişimdir. Ben Tanrı'nın sevgisi ve razılığı için belaya seve seve göğüs gererim. Bunun böyle olduğuna kimsenin katlanmadığı belalara katlanmakta olmam şahadet eder. Başımdaki saçın her bir teli Sina'daki ağacın söylediğini söylüyor ve damarlarımın her biri Tanrı'ya sesleniyor ve diyor; "Keşke dünyanın yaşaması ve dünyada bulunanların birleşmesi için Senin yolunda kesilsen." İşte hüküm, her şeyi bilen ve her şeyden haberdar olanın katından böyle sadır oldu.

Bil ki; tebaalarınız, aranızda, Tanrı'nın emanetleridir. Onları kendinizi korur gibi koruyunuz. Kurtları kuzulara çoban yapmaktan sakınınız. Mağrurluk ve kibir sizi fakir ve gariplere bakmaktan geri tutmasın. Sen, Benim isimle feragat ufkundan doğ ve sonra güçlüler güçlüsü olan Rabbinin emriyle melekûta doğru ilerle..."

Yine devam ederek dedik;

"İmparatorluğun bedenini İsmimin gösterişli giysisi ile süsle ve Emrimin yayılması için ayağa kalk. Bu senin için sende olan her şeyden daha hayırlıdır. Böyle yapınca, Tanrı senin adını hükümdarlar arasında yükseltir. O gerçekten her şeye gücü yetendir. İnsanlar arasında Tanrı'nın ismi ve saltanatı ile dolaş, ta ki senden insanlar arasında O'nun eserleri görünsün."

Ve yine devam ederek dedik;

"Söyle; Ey kavim! Kendinizi Rahman'a mensup göstererek şeytanın işlediği işleri işlemek sizlere yaraşır mı? Sübhan'ın cemaline yemin olsun ki, hayır! N'olaydı bunu bilseydiniz! Gönüllerinizi dünya sevgisinden kaldırınız, dillerinizi iftira ile kirletmeyiniz ve üyelerinizi aziz ve övülmeye değer olan Tanrı'ya yaklaşımdan menetmeyiniz. Dünya denilen şey, Vahyin doğduğu yönden yön çevirip kendinize hiçbir faydası olmayan şeylere yönelmenizdir.

Bugün, sizi Tanrı'nın yönünden men eyleyen şey, esasında dünyadır; ondan sakınınız ve Manzar-ı Ekber'e, yani bu parlak ve nurani yere yaklaşınız. Ey kavim! Kan dökmeyiniz, bir kimse hakkında haksız hüküm vermeyiniz. Ferman her şeyi bilen ve her şeyden haberdar olan Tanrı'nın katından işte böyle sadır oldu. Yeryüzünde düzen kurulduktan sonra fesat çıkarıcılar, Kitap'ta tayin olunan sınırları aşmış olurlar. Sınıra tecavüz edenlerin meskeni ne yaman mesken!”

Ve yine devam ederek dedik;

“Komşunuzun malına hıyanet etmeyiniz. Dünyada güvenilir olunuz. Tanrı'nın size bağışlamış olduğu nimetlerden fakirleri yoksun bırakmayınız. Tanrı size sizde olanın iki katını verir. O gerçekten verici ve kerem sahibidir. Ey Baha Ehli! (*Bahaîler*) Gönül kalelerini hikmet ve beyan kılıcı ile elde ediniz. İhtiraslarına mağlup olarak mücadeleye girişenler, göze çarpar bir perde ile perdelidirler. Söyle; hikmet kılıcı yaz sıcağından daha kızgın ve çelik kılıçtan daha keskindir. N'olaydı bu gerçeği kavrayabilseydiniz. Onu Benim ismim ve saltanatım ile çekiniz, sonra ihtiras kalesine kapanmış olanların gönül şehirlerini onunla fethediniz. Ebha'nın Kalemî, gafillerin kılıcı altında otururken, size işte böyle emir veriyor. Bir kimsenin bir günah işlediğini anlarsanız onun üstünü örtünüz; ta ki Tanrı da sizin günahlarınızın üstünü örtün. O gerçekten örtücüdür, büyük fazıl sahibidir. Ey zenginler topluluğu! Bir fakir görünce onu hor görmeyiniz. Neyden yaratılmış olduğunuzu göz önüne getiriniz. Hepiniz hor ve hakir bir sudan yaratılmışsınızdır.”

Ve yine devam ederek dedik;

“Dünyaya çeşitli hastalıklar yüzünden acı çeken ve sağlığına kavuşması üzerinde yaşayanların birliğine bağlı olan bir insan vücudu gibi bakınız. Sizin için koyduğumuz kanunların etrafında toplanınız, uyuşmazlık çıkarıcıların gittikleri yollara gitmeyiniz. Dünyayı ve oradaki insanların halini gözünüzün önüne getirip düşününüz. Bir Kimse ki, dünya O'nun hatırı için yaratılmıştır, bugün gafillerin kötü amelleri yüzünden en harap bir kasabada (*Akka*) mahpus bulunuyor. Bununla beraber, O, bugün dışına çıkması yasaklanmış bu kasabanın ufkundan insanları yüce ve ulu Tanrı'nın sabahına çağırıyor. Fani olduğunu bildiğin hazinelerine mi güveniyorsun? Yoksa tamamı Bahaîler nazarında ölü bir karıncanın gözbebeği kadar bile bir değer taşımayan bu yer kürenin bir karış yerine hükmettiğin için mi seviniyorsun? Onu ona rağbeti olanlara bırak ve sen kendin Âlemlerin Gayesi'ne yönel. Nerede mağrurlar ve sarayları? Gözünü onların mezarlarına çevir de herkes için elle tutulan bir ders yaptığımız o mezarlardan ibret al. Vahyin hoş kokulu cazibesine tutulacak olursan, yönünü melekûta çevirerek saltanatı bırakır ve bu Yüce Manzara'ya yaklaşmak için varını yoğunu yoksullara bağışlarsın.”

Bu levihi göndermesini Ruh Hazretleri'nin (*Hz. İsa*) ümmetine mensup birisine emrettik. Bu kimse levihin tercümesi ile birlikte gönderildiğini söyledi. Her şeyin bilgisi, her şeye gücü yeten ve her şeyi bilen Tanrı'nın katındadır.

Heykel Suresi'nin cüzlerinden biri de, kutlu ve yüce Tanrı'nın teyidine mazhar olmasını dilediğim Rus İmparatoru Hazretleri'ne hitaben sadır olan levihtir;

“Ey Rus Çarı! Kuddüs (*Temiz, pak*) olan Padişahlar Padişahı'nın sesine kulak ver. Gökteki Mele-i Ala (*Melekler Âlemi*) arasında en güzel isimlerle isimlendirilmiş ve yerdeki yaratık âleminde Tanrı'nın Behiyy'ül Ebha (*Güzel Parlaklık*) adı ile adlandırılmış olan Kimse'nin oturmakta bulunduğu Firdevs'e (*cennette*) yönel. Sakın hiçbir şey, bir perde gibi araya

gerilerek, seni rahman ve rahim olan Rabbine yönelmekten alıkoymasın. Biz senin Rabbinden gizlice dilediğini işittik. Ondandır ötürü inayetimin nesimi esti ve rahmetimin denizi dalgalandı. Dileğini kabul ettik, hak üzere icabet ettik. Senin Rabbin gerçekten her şeyi bilendir, hikmetlidir. T (*Tahrán*) zindanında zincirler ve tomruklar içerisinde mahpus bulunduğumuz sırada senin sefirlerinden birisi Bize yardım elini uzattı. Bundan dolayı Tanrı sana, Kendisinden başka bir kimsenin bilgisine sığmayan bir makam takdir buyurmuştur. Sakın bu makamı başka herhangi bir şeye değişmeyesin.”

Devam ettik;

“Baba geldi ve Oğul İsa Mukaddes Vadi’de ‘Lebbeyk (*buradayım, buyurunuz, emir sizindir*), ey İlahım Allah, lebbeyk’ diyor, Sina Dağı Beyt’in çevresini dönüyor, Ağaç ise yüksek sesle ‘Vahhab (*Allah’ın isimlerinden; Bağışı Sınırsız Olan*), bulutlara binmiş olarak geldi! Ne mutlu O’nun yakınına gelene ve vay O’ndan uzak durana’ diyor.

İnsanlar arasında bu mübrem (*kaçınılmaz, vazgeçilmez*) Emrin ismiyle ayaklan ve sonra ümmetleri izzet ve azamet sahibi olan Tanrı’ya çağır. Tanrı’yı isimlerden bir isimle çağırın ancak adlandırılmış olan gelince O’nu inkâr edip arka çeviren ve nihayet O’nun hakkında açık bir haksızlıkla fetva veren kimselerden olma. Ruh’un (*Hz. İsa’nın*) geldiği günleri ve O’nun hakkında Herodos’un (*Hz. İsa zamanında Roma İmparatorluğu’nun Filistin Valisi*) hüküm vermiş olduğu zamanı hatırla. Tanrı, Ruh’a göze görünmez askerlerle yardım etti, O’nu hak üzere korudu ve katından verilen bir vaat üzerine başka bir memlekete gönderdi. O, gerçekten dilediğine hükmeder. Senin Rabbin dilediği kimseyi, denizin ortasında, yılan ağzında veya zalimlerin kılıçları altında da olsa, muhakkak kurtarır.”

Devam ederek dedik;

“Tekrar ediyorum. Zindanımın yönünden gelen bu sese kulak ver; kulak ver ki ululuğumun sembollerinden cemelime gelen belaları, kudretime rağmen sabrımı, iktidarına rağmen tahammülümü oradan öğrenesin. Hayatıma yemin olsun, Kalemimden inen şeyleri bilsen, isimlerimin denizlerinde yatan sır incilerini görsen, kelimelerimin zarf içinde saklı mana mücevherlerini sezsen, o zaman Tanrı’nın aziz ve yüce melekûtuna karşı öyle bir özlem duyarsın ki, kendini O’nun yolunda feda edersin. Bil ki; Benim cismim düşman kılıcı altında, vücudum sayısız belalar içinde, fakat ruhum dünyanın mutluluğuna değişilmeyecek bir mutluluk içinde...”

Keza, kutlu ve yüce Tanrı’nın teyidine kavuşmasını dilediğim Kraliçe’ye (*İngiltere Kraliçesi Victoria*) hitap eden levihin bazı ayetlerini buraya alıyoruz. Bundan maksat, belki vahyin hoş kokulu esintilerinin cazibesine tutulur ve Tanrı hatırı için Emrin hizmetine kalkar da hükümdarlara hitaben nazil olup ellerine ulaşmamış olan varsa onları gönderirsiniz. Bu görev büyük bir görev, bu hizmet büyük bir hizmettir. Sizin o taraflarda önemli ulema vardır. Bunlar arasında yüksek içtimai mevki sahibi meşhur seyitler de var. Onlarla meşveret yapınız, En Yüce Kalem’den nazil olanı onlara gösteriniz; ola ki dünyanın ıslahına ve çeşitli ümmetlere mensup kimselerin ahlakını düzeltmeye muvaffak olurlar ve sonuç itibarıyla kalplerde saklı nefret ve düşmanlık ateşini Tanrı öğretilerinin kevseri ile söndürürler. Bunu başarmanızı Hak’tan dilerim. O’nun için zor bir şey yoktur.

“Ey Londra’daki Kraliçe! Bütün insanların Rabbi olan Tanrı Sidresinden gelen şu sesime kulak ver; ‘Benden başka izzet ve hikmet sahibi Tanrı yoktur!’ Sen yerde olanı bırak, imparatorluk başını yüce Rabbinin zikri tacı ile süsle. O, gerçekten büyük bir ululuk içerisinde

bu dünyaya gelmiştir. O, İncil’de yazılanı yerine getirmiştir. Suriye memleketi bütün insanların padişahı olan Rabbinin adımları ile şereflendi, Güney ve Kuzey, Sevgililerine kavuşma şarabı ile sarhoş oldu. Ne mutlu Rahman’ın güzel kokularını koklayıp bu nurlu Fecir’de Cemalin Kaynağı’na yönelene! Mescit’i Aksa (*Kudüs*) Ebha olan Rabbinin nesimleri ile titiyor ve Betha (*Mekke*), yüceler yücesi Tanrı’nın nidası ile çınlıyor. Onun her bir taşı Rabbi bu Ulu Ad ile ululamaktadır”

Devam ederek dedik;

“Biz seni Tanrı hatırı için anıyoruz ve senin adını yerin ve göğün yaratana olan Rabbinin anısı ile yüceltmek istiyoruz. O, gerçekten dediğime şahittir. Bize bildirildiğine göre, kadın-erkek esir ticaretini yasak etmişsin. Tanrı’nın bu yeni Zuhurdaki hükmü de böyledir. Bundan dolayı Tanrı sana bir sevap yazmıştır. O, gerçekten iyilik yapan her erkek ve kadının ödülünü vericidir. Bununla beraber senin de her şeyi bilen ve her şeyden haberdar olan Tanrı tarafından sana gönderilene iman etmen şarttır. Kendisine Ayet İndirici’nin katından delil geldikten sonra arka çevirip kibirlenen adama gelince; Tanrı onun davranışını muhakkak batıl kılar. O, gerçekten her şeye muktedirdir. İnsanın amelleri Tanrı Mazharı’nı tanıdıktan sonra makbul olur. Hakk’a arka çeviren kimse, yaratıkların en perdelenmişidir. İzzet ve kudret sahibi olan Tanrı’nın katından işte böyle takdir buyrulmuştur.

Ve yine işittik ki, meşveret dizginini millet temsilcilerinin eline vermişsin. Güzel yapmışsın, çünkü bu sayede devlet işlerinin temeli sağlamlaşır ve senin gölgende yaşayan büyük küçük herkesin yüreği feraha kavuşur. Fakat onların da güvenilir kişiler olmaları ve kendilerini bütün yeryüzünde oturanların vekili bilmeleri gerekir. Tedbir ve Hikmet Sahibi Olan’ın katından sadır olan bu levihte işte böyle öğüt verilmiştir. Onlar Meclis’e gidecekleri zaman gözlerini En Yüce Ufka (*Ufku Ala; ruh makamının en üst mertebesi*) çevirip ‘İlahi! İnsanların işlerine yarayacak ve Senin şehirlerine bayındırlık getirecek çabalarım da bana destek olmanı, Senin Ebha ismin yüzü hürmetine dilerim. Sen, gerçekten her şeye muktedirsin.’ desin. Ne mutlu Meclis’e Tanrı hatırı için girip insanlar arasında saf bir adaletle hüküm verenlere! Böyleleri cidden ermişlerdendir.

Siz ey o memleketteki ve başka memleketlerdeki meclis üyeleri! Meşveret ediniz, konuşmalarınız hep dünyanın ve dünya koşullarının iyileşmesine yönelik olsun. Keşke ilerisini gören ve sezebilen kimselerden olsanız! Dünyaya bir insan vücudu gibi bakınız. Bu vücut, hastalısız ve eksiksiz yaratılmışken sonraları ona çeşitli nedenlerle türlü rahatsızlıklar ve hastalıklar bulaşmıştır. Onun bir gün bile hastalıktan salim kaldığı görülmemiş, tam tersine, hastalık, ihtiras bineğini yanlış yollarda alabildiğine koşturan bir takım şarlatan doktorların eli altında, gün geçtikçe, şiddetini arttırmıştır. Âlemlerin Rabbi olan Tanrı’nın diledikleri tabii ki istisnadır. Herhangi bir asırda bu vücudun bir parçası usta bir doktorun ihtimamı sayesinde şifa bulmuş ise de öbür uzuvlar eski hallerinde kalmışlardır. Her şeyi bilen ve her şeyden haberi olan Tanrı size işte böyle haber veriyor. Bugün biz onu gurur şarabıyla mest olmuş bir takım idarecilerin elleri altında görmekteyiz. Onlar, bu ulu ve çetin Emir şöyle dursun, kendi menfaatlerinin bile nerede olduğunu bilmezler.”

Yine devam ederek dedik;

“Allah’ın o vücuda sağlık kazandırmak için takdir buyurduğu en etkili ilaç ve en mükemmel araç, yeryüzünde oturanların tümünün tek bir davada ve tek bir dinde birleşmeleridir. Bu ise, yetkin, mükemmel ve Tanrı’nın teyidinde mazhar bir doktor olmadıkça asla mümkün değildir. Tarih boyunca bu en büyük araç ne zaman görünmüş ve bu nur Kıdem Kaynağı’ndan ne

zaman parlamış ise, yalancı doktorlar hemen ona engel olmuşlar ve onunla insanlık arasına bir bulut gibi girmişlerdir. Bu nedenle dünyanın hastalığı ortadan kalkmamış ve bu zamana kadar süregelmiştir. Onlar onu korumayı ve sağlığına kavuşturmayı başaramamışlardır. Öte yandan, insanlar arasında bu kudrete haiz olan Kimse de, bu yalancı doktorların kötü amelleri yüzünden dilediğini yapmaktan geri kalmıştır.”

Bakınız, şu günlerde Kıdem Cemali dünyanın yaşaması ve birleşmesi için Kendi ulu adıyla görünür görünmez, elde keskin kılıç, O'na saldırdılar, Ruh'ül-Emin'i (*Cebrail; peygamberlere emir ve vahiyle görevli melek*) inletecek işler yaptılar ve sonra O'nu en harap bir kasabada (*Akka*) tutsak ettiler; şöyle ki O'na yapışanların elleri artık O'nun eteğine sarılmaz oldu. “Dünyanın ıslah edicisi geldi” dendiği zaman “O'nun bir fesatçı olduğu ortaya çıkmıştır” cevabını veriyorlar. Hâlbuki bu adamlar O'nunla meşverette bulunmamışlar ve O'nun bir an için bile olsa kendi nefisini kurtarmaya çalışmadığını görmüşlerdir. O, her zaman azmışların hükmü altında bulunmuştur. O'nu kâh hapsedtiler, kâh sürdüler ve kimi vakit şehir şehir dolaştırdılar. İşte Bize böyle davrandılar. Tanrı bu dediğimi bilir.

Bu “fesatçılık” iftirası, evvelce, Firavunların Tanrı Kelimi (*Tanrı'yla Konuşan*) Musa Hazretleri'ne yapmış oldukları fesatçılık iftirasının aynısıdır.

Rahman'ın Kuran'da indirdiği şu ayetleri oku. Kutlu ve yüce Rahman buyuruyor; “Ant olsun Musa'yı da ayetlerimizle ve apaçık bir kanıtla göndermiştik. Firavun'a, Hâmân'a (*Hz. Musa zamanında Firavun'un veziri*) ve Karun'a göndermiştik de onlar şöyle demişlerdi; ‘Tam yalancı bir sihirbazdır bu.’ Musa, katımızdan hakkı onlara getirince şöyle dediler; ‘Onunla beraber iman edenlerin erkek çocuklarını öldürün, kadınlarını sağ bırakın.’ Ama inkârcıların tuzağı hep boşa çıkmıştır. Firavun dedi ki; ‘Bırakın, şu Musa'yı öldüreyim de Rabbine yalvarsın. Çünkü onun, dininizi değiştirmesinden yahut yeryüzünde fesat çıkarmasından korkuyorum.’ Musa dedi; ‘Ben, hesap gününe inanmayan her kibirliden, benim de Rabbim sizin de Rabbiniz olana sığındım.’” (*Mümin Suresi; 23/27.ayetler*)

Dünyayı ıslaha kalkan herkes fesat çıkarmakla suçlanmış, bu gibiler hakkında herkesin bilip işittiği sözler söylenmiştir. Zuhur Güneşi'nin Tanrı Seması ufkundan her doğuşunda, bir kısım insanlar inkâr etmişler, bir kısmı arka çevirmiş ve bazıları da iftiraya girişmişlerdir. Onlar, bu suretle, halkı Varlık Sultanı'nın inayet nehrinden yoksun bırakmışlardır. Bugün de böyle olmuştur. Beni görmeyen ve Benimle oturup kalkmayan kimseler, işittiğiniz ve işitmekte olduğunuz sözleri söylemeye devam etmektedirler. Deyiniz; “Ey kavim! Bugün, Beyan Güneşi fazıl göğünün ufkundan parlamakta ve Tur Mükellimi'nin (*Dağda Konuşan'ın*) ışığı bütün dinler önünde parıl parıl yanmakta. Göğsünüzü, yüreğinizi, kulağınızı ve gözünüzü Rahman'ın beyan kevseri ile yıkayıp arıtınız ve sonra O'nun yönüne yöneliniz.” Tanrı'ya yemin olsun, her şeyden “Hak gerçekten geldi. Ne mutlu insafîlulara ve ne mutlu yönelenlere” sesini işitirsiniz.

Bu cümleden olmak üzere, kutlu Sidre'ye her görür göz sahibi âlimin ve her haberdar arifin yalanladığı bir takım suçlamalarda bulunmuşlardır. Tanrı'yla Konuşan Kimse (*Hz. Musa*) ile ilgili olarak gönderilen ayetleri hiç şüphesiz okumuş ve incelemiştir. Kutlu ve yüce Tanrı buyuruyor;

“Firavun dedi; ‘Biz seni aramızda, bir çocuk olarak koruyup beslemedik mi? Ömrünün nice yıllarını aramızda geçirdin. Ve sonunda o yaptığını da yaptın. Nankörlerden birisin sen.’ Musa dedi; ‘Onu yaptığım zaman şaşkınlardandım. Sizden korkunca aranızdan kaçtım. Daha sonra

Rabbim bana hükmetme gücü bağışladı ve beni peygamberlerden biri yaptı.” (*Şuara Suresi; 18/21.ayetler*)

Başka bir yerde de kutlu ve yüce Tanrı şöyle buyuruyor; “Halkının habersiz olduğu bir sırada kente girdi. Orada iki adam buldu, dövüşüyorlardı. Bu, Musa’nın halkından, şu da düşmanlarından... Kendi halkından olan, düşmanından olana karşı Musa’dan yardım istedi. Musa ona bir yumruk indirip işini bitirdi. Dedi; ‘Bu yaptığım, şeytanın amelindedir. İnsanı saptıran açık bir düşmandır o.’ ‘Rabbim, öz benliğime zulmettim, beni affet’ diye yakardı da Allah onu affetti. Gafur O’dur, Rahim O’dur. Dedi; ‘Rabbim, bana lütfettiğin nimete yemin ederim ki, bir daha suçlulara arka çıkmayacağım.’ Kentte, korku içinde sabahladı, göz kulak kesiliyordu. Bir de baktı ki, dün ondan yardım isteyen adam yine onu yardıma çağırıyor. Musa ona dedi ki; ‘Anlaşıldı, sen tam azmış bir adamsın.’ Musa ikisinin de düşmanı olan adamı yakalamak isteyince o şöyle dedi; ‘Dün bir adamı öldürdüğün gibi, bugün de beni mi öldürmek istiyorsun? Sen yeryüzünde zorba olmaktan başka bir şey istemiyorsun. Barışseverlerden olmak gibi bir niyetin yok.’” (*Kasas Suresi; 15/19.ayetler*)

Şimdi sende mukaddes ve temiz bir kulak ve göz gerek ki, adalet ve insaf üzere bir hüküm verebilesin. Kelim (*Hz. Musa*) Hazretleri kendisi de zalimliğini, şaşmışlığını, korktuğunu, kaçtığını ve isyan ettiğini itiraf etmiştir. O, Yüce Allah’tan bağışlanma dilemiş ve buna kavuşmuştur.

Ey Şeyh! Yüce Allah her ne zaman Kendi Nefsinin mazharında görünür ise, daima, “Dilediğini işler ve istediği gibi hükmeder” bayrağı ile görünür. “Neden?” diye sormak kimsenin haddi değildir. Her kim böyle sorar ise, Tanrı’dan yön çevirmiş olur. Zuhur günlerinde böyle şeyler görünür ve vardır. Ben mazlumun hakkında da Allah’a yakın olanların ve O’nun samimi dostlarının tekzibine uğrayan şeyler söylenmiştir. Tanrı’ya yemin olsun, bu etek, şimdi birçoklarının yalan ve iftiralar ile kirletmeye çalışmalarına rağmen, daima lekesiz ve temizdir; fakat Tanrı bilir, onlar bilmezler. Tanrı kuvvet ve kudreti ile bütün milletlerin önünde ayaklanıp cümleyi En Yücesi Ufuk’a (*Ufku Ala; ruh makamının en üst mertebesi*) davet eden Kimse’yi inkâr etmişler ve fakat daima örtü ve perde arkasına çekilip canını kurtarmaya çalışan kimselere yapışmışlardır. Şimdi de bazı kimseler yalan ve iftiraya girişmiş bulunuyorlar. Bunların maksatları, zihinlere ve yüreklere şüphe ekmekten başka bir şey değildir. Birisi Büyük Şehir’den (*İstanbul*) kalkıp bu taraflara gelmek isteyince derhal telgraf çekiliyor ve bir miktar para çalarak Akka’ya gittiği haber veriliyor. Âlim, kâmil ve fazıl bir Zat hayatının son demlerini bir köşede huzur içinde geçirmek amacıyla Mukaddes’e gelmek istemiş. Bu Zat hakkında Tanrı’ya yakın duranları ve temiz yüreklileri inletecek şeyler söylenmiştir.

Allah günahlarını affetsin, rahmetli Mirza Hüseyin Han Müşir’ül Devle (*İran’ın İstanbul büyükelçisi*) Ben mazlumunu tanıdı. Bu zat, Ben mazlumun İstanbul’a nasıl geldiğini ve orada neler yapıp söylediğini devlet otoritelerine detaylarıyla anlatmış olsa gerektir. Gelişimizin ilk günü hükümet tarafından görevlendirilen bir mihmandar geldi ve Bizi alıp kendisine bildirilen yere götürdü. Gerçekten bu münasebetle Biz mazlumlara karşı hükümetçe çok hürmet ve riayet gösterildi. Ertesi gün, şehzade Şüca’ül Devle ile Mirza Safa, büyükelçi rahmetli Müşir’ül Devle’yi vekâleten, ziyaretimize geldiler. Devlet-i Ali vezirlerinden bazıları, ez cümle merhum Kemal Paşa ve başkaları da gelip Bizi ziyaret ettiler. Ben mazlum o şehirde Tanrı’ya güvenerek hiçbir ihtiyaç ve talepte bulunmaksızın dört ay süresince kaldım. Bu süre içinde neler yaptığımı herkes açıkça bilir. Hiç kimse, Bana düşmanlık gösterenler ve yalancılar hariç, neler yaptığımı inkâr edemez. Tanrı’yı tanıyan başkasını tanımaz. Böyle şeyleri anmaktan hiçbir zaman hoşlanmadık ve hoşlanmayız.

Bazı İran büyükleri o şehre (*İstanbul*) her gelişlerinde aylık, tahsisat ve hediye için çalınarak kapı bırakmazlar. Ben mazlum, İran'ın şerefine şeref katamadıysam en azından zilletine de neden olmamışsındır. Makamını yükseltmesini Tanrı'dan dilediğim rahmetlinin bu jesti Bana olan dostluğundan ileri gelmiyordu; bilakis işinin bir gereği ve bağlı bulunduğu hükümete yapmayı istediği gizli bir hizmet arzusundan dolayıldı. Ben şahadet ederim ki, bu zat hükümetine sadık bir memurdu, şöyle ki hıyanet denilen şey O'nun faaliyetlerinde herhangi bir rol oynamamıştır. Ben mazlumun Sicn-i Azam'a (*En Büyük Hapishane; Akka*) naklinde de devrede olmuştur. Bununla beraber, vazifesine sadık bir memur olması nedeniyle takdire layıktır. Ben mazlumun bütün gayesi ve çalışmaları kendi makamının yücelmesine değil sırf devlet ve millet menfaatlerinin desteklenmesine yönelik olagelmıştır. Şimdi bir takım kimseler başka bir takım kimseleri başlarına toplamışlar, Ben mazlumun şanına hanel getirecek girişimlerde bulunmaktadırlar. Yine de Ben mazlum yüce ve kutlu Tanrı'dan onlara Kendisine dönmeleri için yardım, kaybolanı yerine koymaları için başarı ve Kendi ihsan kapısında pişmanlık duyma mutluluğu bağışlamasını dilerim. O gerçekten bağışlayıcıdır, merhamet göstericidir.

Ey Şeyh! Yıllar boyunca koruduğumuz ve gece gündüz önümüzde hizmet ettirdiğimiz bir kimsenin (*Mirza Yahya; Hz. Bahauallah'a isyan eden kardeşi*) kötü davranışlarının bir sonucu olarak başıma gelen belalardan ötürü Kalemim Kendim için inliyor ve levih ağlıyor. Nihayet bu suretle koruyup hizmet ettirdiğimiz bu kimseyi hizmetkârlarımızdan Seyyid Muhammed (*İsfahanlı Seyyid Muhammed; Mirza Yahya'yı Hz. Bahauallah'a isyan etmesi için kıskırtan ve destekleyen kişi*) isminde biri yoldan çıkardı. Buna, benimle birlikte Zur'a (*Bağdat*) hicret edip bu Sicn-i Azam'a (*En Büyük Hapishane; Akka*) gelinceye kadar Bize refakat eden imanlı kullar tanıklık ederler. Bu ikisinin yüzünden başıma gelenler her âlimi feryada getirdi, her arifi inletti, her insafıyı ağlattı. Gafillere adaletli ve insafı olmaları için yardımda bulunmasını ve onlara gafil kaldıkları şeyi tanıtmalarını Tanrı'dan dileriz. O, gerçekten büyük fazıl ve kerem sahibidir. Rabbim! Kullarını inayet kapından menetme, onları yakınlık alanından kovma, kuruntu sislerini dağıtmakta onları kuvvetlendir, emel ve kuruntu perdelerini yırtmakta onlara yardımda bulun. Sen gerçekten zenginler zengininin, yüceler yücesisin. Senden başka büyük izzet ve fazıl sahibi İlah yoktur.

İkan semasının ufkundan doğan kesin kanıt güneşine yemin olsun, Ben mazlum gece gündüz insanların süslenmesi ile meşgul oldum ve sonuçta manevi anlayışın nuru cehalet karanlığına galip geldi.

Ey Şeyh! Tekrar tekrar söyledim ve şimdi de söylüyorum; Tanrı'nın inayeti ve Rabbin her şeye nüfuz eden kuvvetli iradesi ile kırk sene boyunca Tanrı'nın teyidine kavuşmasını dilediğim Sultan Hazretleri'ne yardımda bulduk. Böyle bir yardımda bulunduğumuzu adalet ve insaf sahibi olanlar sabit ve muhakkak görürler. Bunu hiç kimse inkâr edemez, meğerki bu kimse günahkâr bir mütecaviz veya Bize karşı kin ve düşmanlıkta uzmanlaşmış olup doğruluğumuzu şüphe ile karşılamakta olsun. Ne şaşılacak şey ki, devletin vezirleri ve milletin emanetçileri gün gibi aşikâr olan bu hizmeti görmemişler veya görmüş olsalar da görmezden gelmeyi herhangi bir nedenle uygun görmüşlerdir. Bu son kırk seneden önceki zamanlarda halk arasında her sene mücadele ve çatışma eksik olmazdı. O zamandan beri hikmet, beyan, öğüt ve manevi anlayış orduları sayesinde herkes sabrın korkmaz ipine ve tahammülün nurlu eteğine yapışmıştır; şöyle ki bu mazlum fırka kendilerine reva görülen her türlü davranış karşısında sabır göstererek Hakk'a havale etmişlerdir. Evet, onlar, Mazenderan ve Reşt'de birçokları dehşetli işkencelere maruz kalmalarına rağmen, böyle bir sabır ve tahammül gösterebilmişlerdir. Bunlar arasında Hacı Nasır gerçekten teslimiyet semasının

ufkunda parlayan bir nurdu. Onu şehit ettikten sonra gözünü oymuşlar, burnunu kesmişler, akla gelebilen her türlü eziyeti yapmakta son derece ileri gitmişlerdir. Onun bu haline yabancılar bile inleyip ağlamış, bazıları memleketin çeşitli noktalarında çoluk çocuğu için el altından yardım toplamışlardır.

Ey Şeyh! Kalem olup bitenleri yazmaktan utanç duyuyor. S (*İsfahan*) ilinde zulüm ateşi her insaf sahibini feryada getirecek bir şekilde alevlendi. Hayatıma yemin olsun, ilim ve manevi anlayış şehirlerinden diyanet ve Allah'tan korkanların yüreklerini yakan acı bir inleyiş ve ağlayış sesi yükseldi. Hasan (*Şehitlerin Sultanı*) ve Hüseyin (*Şehitlerin Sevgilisi*) adında iki parlak nur orada seve seve can verdiler. Refah, servet ve izzet onları menetmedi. Onların başına geleni Allah bilir, halkın çoğu bilmez.

Onlardan önce Kazım cenapları ile arkadaşları ve daha sonra Eşref Hazretleri hep büyük bir şevk ve özlem içerisinde şehitlik şerbetini içerek Refik-i Ala'ya (*Peygamberlerin, evliyanın, şehitlerin ve iyi kimselerin ruhlarının bulunduğu yer*) koşular. Ve yine Serdar Aziz Han'ın zamanında o Tanrı tanır Mirza cenapları ile arkadaşlarını tutuklayarak Yüceler Yücesi Dost'a ve Aydınlar Aydını Ufka yolladılar. Hâsılı, her şehirde eşi ve benzeri görülmedik zulümler herkesin gözü önünde yapıyordu. Bütün bunlara rağmen, hiç kimse kendini savunmaya kalkışmadı. Sultan Hazretleri'nin levihini götüreren Bedi Hazretleri'nin nasıl can verdiğini düşün. Feragat (*hakından kendi isteğiyle vazgeçme*) meydanının bu süvarisi kendi hayatının aziz tacını biricik Dost'un yoluna feda etti.

Ey Şeyh! Böyle şeyler inkâr edilirse hangi şey doğrulanmaya layıktır? Tanrı hatırı için açıkla, susanlardan olma. Ncef Ali Hazretleri'ni yakaladılar. O derin bir cezbolmuşluk ve özlem içerisinde şehadet meydanına koştu. Ruhunu teslim etmeden önce söylediği son söz "Biz hem Baha'yı ve hem de kan parasını bulduk" olmuştur. Molla Ali Can'ı göz önüne getiriniz. O'nun gönül cennetinin en yüksek köşkünde parlayan feragat güneşinin saçtığı ışıklara ve parıltılara bakınız. Yüceler Yücesi Kelimenin güzel kokulu esintileri ve En Yüce Kalem'in her gücü yenen gücü O'nu öylesine cezp etmişti ki, götürüldüğü yerin şehadet meydanı mı yoksa işret eyvanı mı olduğunun farkında değildi. Ona göre her ikisi birdi, hatta birincisi ikincisinden daha iyi ve üstündü. Bir de Eba Basırı ve Zencan'lı Seyyid Eşref'i göz önüne getiriniz. Eşref'in annesini oğluna öğütte bulunsun diye getirmişlerdi, o ise oğlunu şehitlik şerbetinin son damlasını içinceye kadar sebat ve metanet göstermeye teşvik etti.

Ey Şeyh! Bu kavim (*Bahailer*), isimlerin halicinden geçmiş, feragat denizinin kıyısında çadır kurmuştur. Onlar seve seve bin can verirler de düşmanların istediği sözü söylemezler. Onlar Tanrı iradesine sıkı sıkıya bağlı, halk katında olandan el çekmiş ve azadedirler. Yaraşmaz sözleri ağza almaktansa baş verirler. Bir de düşününüz; onlar sanki feragat denizinden doya doya içmişlerdir. Dünyevi hayat, onları Tanrı yolunda şehit olmaktan geri tutamamıştır.

Mazenderan'da çok sayıda Tanrı kulu yok edildi. Şehrin valisi, iftiralar karşısında birçoğunun varını yoğunu yağma etti. Suçlamalardan birisi silah biriktirdikleriydi, hâlbuki ellerinde silah namına cephanesiz bir tüfekten başka bir şey bulunmadığı inceleme sonucunda anlaşıldı. Suphanallah! Bu kavmin silaha ihtiyacı mı var? Onlar dünyanın ıslahı uğruna gayret kimeri kuşanmış kimselerdir. Askerleri güzel amel, silahları iyi ahlak, kumandanları Tanrı korkusu... Ne mutlu insafı olana! Tanrı'ya yemin olsun, bu kavim sabır, sükûn, teslim ve rıza bakımlarından adalet timsali haline gelmişlerdir. Onlar tahammülün son haddine varmışlardır, şöyle ki öldürülmüşlerdir, öldürmemişlerdir. Ve bu, bir eşini tarih kitaplarının yazmadığı ve bir benzerini milletlerin görmediği cefalar bu yeryüzü mazlumlarına reva görülmüş olmalarına rağmenidir. Acaba onların bunca belaları kabul etmiş ve bu derecede teslimiyet ve

sükûnet göstermiş olmalarının nedeni neydi? Gerçek neden, En Yüce Kalem'in gece gündüz yasaklanmayı tercih etmesi ve insanların Mevlası olanın kuvvet ve kudreti ile yetki dizginlerini bizim ele almış olmamızdır.

Bedi'nin babasını hatırlayınız. O mazlumu yakaladılar, Ben mazluma sövüp lanet okumasını emrettiler. Fakat o, Tanrı'nın inayeti ve Rabbin rahmeti ile, şehitliği seçti ve ona erdi. Tanrı yolunda şehit olanları saymak istersen sayamazsın. Üzerine Tanrı'nın selam ve inayeti olsun, Seyyid İsmail Hazretleri'ne bakınız; O, tanyeri ağarmazdan önce Evimin kapısının önünü kendi sarığı ile siler süpürürdü. Bu Zat, sonraları Dicle kenarına gitmiş, yüzünü aynı eve doğru çevirerek kendi elleriyle hayatına son vermiştir.

Kelimenin etkisine bak. Bütün bu saydığım kimselere ilk önce kendi inandıklarına sövüp lanet etmeleri teklif edilmiştir, ama hiç birisi kendi isteğini Tanrı'nın isteğine üstün tutmamıştır.

Ey Şeyh! Bundan önce boğazlanması istenen ancak bir kişiydi. Şimdi Ben mazlum, insafılları hayrete düşürecek şeyi sizin için ortaya çıkardım. Tanrı için insafa gel de Rabbinin hizmetine kalk. O gerçekten seni bütün yeryüzü definelerinin ve bütün şah ve sultanların denk gelmeyeceği bir mükâfat ile mükâfatlandıracaktır. Her bir işte Tanrı'ya tevekkül, her bir işi O'na havale et. O gerçekten sana kitapta çok büyük sayılan bir mükâfat verecektir. Şu iki günlük ömürde öyle işlerle meşgul ol ki, razılık kokusu onlardan yayılsın ve kabul süsü ile süslensin. Habeşli Bilal Hazretleri'nin ameli makbul vaki olduğundan onun "S" si âlemin "Ş" sinden üstün sayıldı. Bugün, bütün milletlerin birlik ve ahenk ışığı ile aydınlanmaları gerekir. Hâsılı, bazı zümrelerin kibir ve gururu hakiki ilim ve manevi anlayış dünyasını harap etti ve hak ve adalet sarayını viraneye çevirdi.

Ey Şeyh! Ben mazlumun başına eşi benzeri olmayan belalar geldi. Bunların hepsine, insanların süslenmesi ve Tanrı kelimesinin yüce hatırı için büyük bir teslimiyet ve rıza ile katlandık. M (*Mazenderan*) zindanında bulunduğumuz sırada bir gün Bizi ulemanın eline teslim ettiler. Neler vukua geldiğini artık siz tahmin edebilirsiniz. Gün olur Sultan Hazretleri'nin zindanını ziyaret ederseniz, birisi Karagüher ve öbürü Selasil diye bilinen meşhur iki zinciri size göstermelerini hapisane müdüründen ve başgardiyandan rica ediniz. Adalet güneşine ant olsun, Ben mazlum, dört ay süresince bu iki zincirden kâh birinin kâh öbürünün altında ne işkenceler çekmişimdir.

"Benim hüznüm Yakup'u inleyen hüznünden aşkın,
Eyüp'e gelen belalar bana gelenin ancak bir parçası"

Hacı Muhammet Rıza'nın Aşkabat'ta şehit oluşunu düşününüz. Bu dünyanın zalimleri, o mazlumu birçok yabancıyı ağlatıp inletecek eziyetlere maruz bıraktılar. Denildiğine göre mübarek vücudu otuz iki yerinden yaralanmıştı. Bu duruma rağmen emrimize karşı çıkıp da kendini savunmaya kalkan olmamıştır, hâlbuki o şehirde bu kavimden (*Bahailer*) oldukça kalabalık bir toplum bulunmaktaydı. Kutlu ve yüce Tanrı'nın teyidine kavuşmasını dilediğim Sultan Hazretleri'nin bizzat bu işler hakkında düşünüp ona göre adalet ve doğruluk çerçevesinde hüküm vermelerini dileriz. Şu son yıllar zarfında, İran'ın çoğu şehirlerinde yaşanan olaylarda bu kavme mensup olanlardan birçoğu öldürmemiş, öldürülmüştür. Bu böyle olduğu halde, bir kısım insanların kalplerindeki kin ve düşmanlığın gittikçe şiddetlenmekte olduğu görülüyor. Mazlumun hükümet otoriteleri gözünde kendi zalim düşmanları lehine şefaatte bulunması yüksek ahlak örneği sayılan asil bir harekettir. Bu mazlum insanların o şehirde (*Aşkabat*) katiller adına Vali'ye ricada buldukları ve

cezalarının azaltılmasını talep ettikleri mutlaka bazı kulaklara ulaşmıştır. İbret alınız, ey görür göz sahipleri!

Ey Şeyh! Şu muhkem ayetler bir levihte Ebha Kalem'den nazil olmuştur;

“Ey kul! İsimlerin sahibi olan Tanrı'nın yolunda birçok bela ve sıkıntılara katlandıktan sonra T (*Tahrán*) ilinde zindana atılan Mazlum'un sesine kulak ver. O, insanları en yüksek cennete çağırdığı halde, O'nu tutup şehir şehir ve diyar diyar dolaştırdılar. Benim için sevgi ile heyecanlanan dostların gözleri nice geceler uyku yüzü görmedi. Nice günler milletlerin hücumuna göğüs germek zorunda kaldım. Bir vakit kendimi en yüksek dağ tepelerinde gördüm, başka bir vakit kendimi T (*Tahrán*) zindanında zincirler ve tomruklar içinde buldum. Tanrı'ya ant olsun, ne halde bulunursam bulunayım daima şükrederdim. O'nun övgüsü ile ağız açardım, O'nu anardım. O'na yönelmiş bulunurdum, O'nun kazasına razı olurudum. O'nun önünde boyun eğer ve gönlümü alçaltırdım. Günlerim böyle geçti ve nihayet yeri sarsıp gökleri inleten şu zindanda (*Akka*) karar kıldı. Ne mutlu saklı olan Kimse ayet bayraklarıyla çıkagelince kendi zanlarını bir yana atana! Biz, bu En Büyük Zuhur'u insanlara önce haber verdik; fakat kavim garip bir uyuşukluk içerisinde...

Derken Hicaz yönünden bir ses yükseldi ve dedi ; “Ne mutlu sana ey Akka ki, Tanrı seni en tatlı sesinin doğuş yeri ve en büyük ayetlerinin kaynağı olarak tayin etti. Ne mutlu sana ki, adalet kürsüsü senin üzerine kuruldu, inayet ve lütuf güneşi senin ufkundan doğdu. Ne mutlu bu en büyük Hatıra hakkında insaf üzere hüküm veren insafliya ve vay gaflette kalıp şüpheye düşene!”

Bürhan Levihi bazı şehitlerin şehadetinden sonra Dinler Sahibi'nin (*Malik-i Edyan*) Emir semasından nazil oldu;

“O'dur güçlü, bilici ve hikmetli! Kin ve düşmanlık rüzgârları, zalimlerin kötü amelleri yüzünden Betha (*Mekke*) gemisini sardı. Ey Bakır! Sen öyle kimseler hakkında fetva verdin ki, bütün dünya kitapları onlar için inliyor ve bütün dinlerin defterleri onlar için şahadette bulunuyor. Sen ise, ey uzağın uzağı, kalın bir perde ile perdelenmişsin. Tanrı'ya ant olsun, sen öyle kimseler aleyhine hüküm verdin ki, imanın ufku onlarla parlamıştır. Buna ruhlarını ve her şeylerini Tanrı'nın doğru yolunda feda etmiş olan Vahiy Matlaları (*doğuş yerleri*) ve Rahman olan Rabbinin Emri'ne mazhar olanlar şahadet eder. Tanrı Dini senin zulmünden ötürü kâinatın her köşe bucağında feryat etmekte, sen ise oyalanmakta ve gülüp eğlenmekte. Kalbimde ne sana ne de başka bir kimseye karşı herhangi bir nefret vardır; manevi anlayış sahibi olanlar senin ve senin gibilerin nasıl bir cehalet içinde olduğunuzu bilirler. Ne yaptığını bilsen kendini ateşe atar, evini barkını bırakıp dağlara kaçır veya Güçlüler Güçlüsü'nün katından sana mukadder yere dönünceye kadar inler durursun. Sen ey kuruntulu! Sanı ve kuruntu perdelerini yırt, yırt ki İlim Güneşi'nin bu aydın ufukta parlamakta olduğunu göresin. Resul'ün (*Hız. Muhammed*) bir parçasını kesip parçalamış olduğun halde kendini Tanrı Dini'ne hizmet etmiş sanıyorsun. İşte nefsin sana böyle kötü bir telkinde bulundu. Sen gerçekten gafilin birisin. Senin işlediği iş yüzünden Mele-i Ala'nın (*Melekler Alemi*) ve Alemlerin Rabbi olan Tanrı'nın Emri'ni tavaf edenlerin yürekleri yandı. Betül'ün (*Hız. Fatma; Hız. Muhammed'in kızı*) ciğeri senin zulmün yüzünden kavruldu, Firdevs'in (*Cennet'in*) sakinleri kutlu bir makamda figan kopardı.

Allah için insafa gel. Yahudi uleması hak üzere gelen Ruh'a (*Hız. İsa*) hangi delil ile itirazda bulunup O'nun aleyhine hangi kanıtı dayanarak fetva verdiler? Aynı şekilde Tanrı Elçisi Muhammed Hak ile batıl arasında yerin karanlıklarını aydınlığa çevirecek ve ariflerin

gönüllerini cezp edecek adil hükümleri olan bir Kitap ile geldiğinde Ferisiler (*tutucu bir Yahudi grubu*) ve putperest ulema O'nu hangi hüccete (*senet, vesika, delil*) dayanarak inkâr ettiler? O devirdeki cahil ulema ne ile sonuca vardılarsa bu gün sen de aynı şey ile sonuç çıkarıyorsun. Buna fazıl diyarının sahibi olan Kimse, bu büyük hapisanede şahadet eder. Sen gerçekten onların gittikleri yola gittin, hatta zulümde onları da geçtin, dine hizmet ettiğini ve her şeyi bilen hikmetli Tanrı'nın şeriatını savunduğunu sandın. O'nun hak olan nefesine yemin olsun, senin zulmünden ötürü Namus-u Ekber (*Cebrail; peygamberlere emir ve vahiyle görevli melek*) inliyor, göklerde ve yerlerde olanların üzerine adalet rüzgârları estiren Tanrı şeriatı ağlıyor. Verdiğin fetvanın sana bir yararı dokunduğunu mu sanıyorsun? İsimler Sultanı'na yemin olsun ki, hayır! Levih-i Mahfuz'da (*Korunmuş Levha; Allah tarafından takdir olunan şeylerin yazılı bulunduğu levha*) kayıtlı bütün bilgilerin sahibi olan Kimse senin kaybına ve zavallılığına tanıklık ediyor.

Ey gafil! Beni görmediğin, Benimle bir parça bile dostluk ve ilişkide bulunmadığın halde nasıl olur da halkı Bana küfretmeleri için teşvik edersin? Bunu yaparken kendi havana mı uydun yoksa Mevla'na mı? Eğer doğru söyleyenlerden biri isen, bir alamet getir. Biz senin Tanrı şeriatını bir yana atıp kendi ihtiraslarına uyduğunu tanıklık ederiz. Gerçekten hiçbir şey O'nun bilgisi dışında kalmaz. O, gerçekten, tektir, her şeyden haberdardır. Ey gafil! Rahman'ın Kuran'da indirdiği "...Size selam verene/barış teklif edene 'sen mümin değilsin' demeyin." ayetini (*Nisa Suresi; 94.ayet*) hatırla. Emir ve hilkat (*yaratılış*) melekûtunu avucunda tutan Kimse işte böyle hükmetmiştir, n'olaydı iştir kulağın olsaydı! Sen Tanrı'nın hükmünü bir yana fırlattın ve kendi nefsinin telkinlerine yapıştın. İmdi vay sana ey şüpheci gafil! Eğer sen Beni inkâr edersen, sendekinin doğruluğunu hangi kanıtla ispatlayacaksın? Getir o kanıtı, sen ey Tanrı'ya ortak koşan ve O'nun âlemleri tamamen çevreleyen saltanatına arka çeviren!

Şunu bil. Âlim ona derler ki, Benim zuhurumu itiraf eder, Benim ilmimin denizinden içer, Benim muhabbetimin fezasına uçar, Benden başkasını bir yana atar ve Benim hayranlık verici melekûtumdan inen şeylere sarılır. Böyle bir kimse insan için göz ve yaratık âleminde hayat ruhu derecesindedir. Kendini böyle bir kimseye tanıtıp onu kendi kudretli ve ulu Emri'nin hizmetine ayaklandıran Rahman'ın ismi yüce olsun. Böyle bir kimseyi göklerdeki mukaddesler ve Benim ismimin mühürlü şarabından içmiş olan Azamet Çadırı sakinleri temcit eder. Eğer sen bu yüceler yücesi makamın ehliydensen, gökleri yaratan Tanrı'nın katından bir alamet getir. Yok, eğer kendini böyle bir alamet getirmekten aciz görüyorsan, ihtirasın dizginini çek ve sonra Mevla'na dön; böyle yaparsan Sidre'nin yapraklarını ateşleyen, Sahrayı (*Kaya*) feryada getiren ve ariflere gözyaşı döktüren kötülüklerin belki de affedilir. Senin yüzündendir ki, Rübubiyet'in (*İlahlık*) örtüsü yırtıldı, Sefine (*Nuh'un gemisi*) battı, Naka takir oldu (*Peygamber Salih'in kendisini reddedenler tarafından bacakları kesilen devesinden söz edilmiştir*) ve Ruh (*Hz. İsa*) yüce bir makamda inledi. Tanrı'nın sendeki ve yeryüzü sakinlerindeki hüccet (*senet, vesika, delil*) ve ayetleri ile sana gelmiş olan kimseye itiraz mı ediyorsun? Gözünü aç ki, Mazlum'u, padişahlar padişahı, gerçekler gerçeği ve aşikârlar aşikâri olan Tanrı'nın irade ufkundan parlar göresin. Kalp kulağını aç ki aziz ve cemil Tanrı'nın katından hak üzere yükselmiş bulunan Sidre'nin söylediklerini işitesin. Sidre, senin zulmün ve senin gibilerin doğruluktan ayrılmaları sonucunda çektiği cefalara rağmen, en yüksek sesiyle sesleniyor ve bütün insanları Sidret-ül-Münteha'ya (*Arş'in sağ yanındaki bir ağaçtır ki, ötesine hiçbir mahlûk geçemez. Beşeri ilmin ulaşabileceği son noktadır, ötesi Allah'ın Zat âlemidir*) ve En Yüce Ufuk'a (*ruh makamının en yüce mertebesi*) çağırıyor. Ne mutlu Ulu Ayeti gören nefse, O'nun tatlı sesini işten kulağa ve vay olsun arka çevirip günaha düşene!

Sen ey Tanrı'ya arka çevirmiş olan kimse! Sidre'ye insaf gözüyle bakacak olursan O'nun dalları, budakları ve yaprakları üzerinde kılıç izleri görürsün; hâlbuki Tanrı seni O'nu tanıman ve O'na hizmet etmen için yaratmıştır. Düşün, düşün ki işlediğin zulmü kavrayıp tövbekârlardan olasin. Senin zulmünden yılar mıyız sandın? Şunu bil, hem de iyice bil ki, Biz En Yüce Kalem'in cızırtısı yer ile gök arasında işitmeye başladığı günden itibaren, ruhlarımızı, cisimlerimizi, çocuklarımızı ve mallarımızı yüceler yücresi ve ulular ulusu Tanrı'nın yoluna feda etmişizdir ve bununla da yerdeki yaratıklar ve gökteki mukaddesler arasında iftihar ederiz. Buna, şu Doğru Yol'da başımıza gelenler şahadet eder. Tanrı'ya ant olsun, yürekler yanar, bedenler asılır ve kanlar dökülürken, gözler her şeyi gözleyen ve her şeyi gören Rabbinin inayet ufkuna dikilmiş bulunuyordu. Bela arttıkça Baha Ehli'nin (*Bahailer*) duyduğu sevgi de arttı. Rahman onların samimiyetine Kuran'da "...eğer doğru sözlü iseniz, hadi isteyin ölümü!" ayeti ile (*Bakara Suresi; 94.ayet*) tanıklık etmiştir. Can korkusuyla perde arkasına çekilen mi daha iyi, yoksa canını Tanrı uğruna feda eden mi? İnsafa gel, yalancılık çöllerinde şaşkın şaşkın dolaşanlardan olma. Rahman'ın sevgi kevseri onları öylesine mest etmiş ve kendilerinden geçirmiştir ki, dünyanın topları ve milletlerin kılıçları onları kerem ve bağış sahibi olan Rablerinin ihsan okyanusuna yönelmekten alıkoyamamıştır.

Tanrı'ya yemin olsun, bela Beni acze düşürmedi ve ulemanın arka çevirmesi Beni zayıflatmadı. İnsanların yüzlerine karşı "Fazıl kapısı gerçekten açıldı ve adaletin doğuş yeri güçlü ve kudretli Tanrı'nın açık alametleri ve aşikâr hüccetleri (*senet, vesika, delil*) ile geldi" dedim ve diyorum. Huzuruma gel ki İmran Oğlu'nun (*Hz. Musa*) manevi anlayış dağında işittiği şeyin sırlarını işitesin. İşte senin Rahman olan Rabbinin zuhur kaynağı sana Kendi büyük zindanından böyle emir veriyor..."

Şu anda fitratın çağrısı ve feryadı bir kere daha duyuldu ve "Sina Dağı nida ediyor ve diyor; Ey Beyaniler (*Hz.Bahau'llah'ı inkâr eden Babiler*) topluluğu! Rahman'dan korkunuz. Ben kendi Mükellimime (*Konuşanıma*) kavuştum. Yerin çakılları ve Tur'un (*Dağ'ın*) toprakları benim duymakta olduğum ferah ve sevincin cazibesine tutuldu. Öte yandan Sidre diyor; Ey Beyaniler topluluğu! Hak üzere ortaya çıkan şey hakkında insaf çerçevesinde hüküm veriniz. Tanrı'nın Kelim (*Hz.Musa*) için izhar eylediği ateş, şimdi de ortaya çıktı. Buna gerçekten bilgin olan her göz sahibi tanıklık eder."

Ey Şeyh! Bu Zuhur'un bazı şehitleri ve onlar hakkında beyan melekûtundan inmiş olan ayetlerin bir kısmı zikrolundu. Senin, dünyevi düşünceleri bir yana atarak bu anlatılan şeyler üzerinde düşüneneğin ümit edilir. Şimdi T (*Tahran*) ilindeki Mirza Hadi Devletabadi ve İsfahanlı S (*Sadr'ül Ulema*) hakkında düşünmek gerek. Bunlardan birincisi kendisi hakkında Babi denildiğini duyar duymaz telaşa düşmüş, ağırbaşlılık ve sükûnetini kaybetmiş, minberlere çıkarak bir takım ağza alınmaz sözler söylemiş... Bu dünyanın akılsızları, liderlik sevgisi nedeniyle insanların eğri yollara sapmalarına neden olagelmışlerdir. Cenabınız, hepsinin bu kabilden olduğunu zannetmeyiniz. Bu Zuhur'un şehitlerindeki istikamet, sebat, sağlamlık, doğruluk, eminlik, ölçü ve ağırbaşlılık bilesiniz diye size anlatıldı. Hükümdarlara gönderilen levihlerden bazı parçalar almamızın nedeni ve amacı, Ben mazlumun Tanrı Emri'ni gizlememiş ve Kendisine emredilen şeyin ilanını dünyanın yüzüne en açık bir üslupla yaptığının tarafınızdan anlaşılmasını sağlamaktır. Hadi gibi bazı yüreksizler Tanrı Emri'ni değiştirmişler, şu birkaç günlük dünya hayatının hatırı için adaletin gözünden yaş akitmişlerdir. Evet, bu birkaç günlük dünyevi hayatın hatırı için En Yüce Kalem'i inleyen hareketlerde bulunmuşlar, söylenmeyecek sözleri söylemişlerdir; hâlbuki bu gibiler Emrin aslından haberdar değillerdir, onu Tanrı hatırı için açıklayan, Ben mazlumun kendisidir.

Ey Hadi! Kardeşimin (*H.z. Bahauallah'a isyan eden kardeşi Mirza Yahya kastedilmektedir*) yanına gittin ve gördün. Şimdi de Ben mazlumun huzuruna yönel; ola ki vahyin hoş kokulu esintileri ve ilhamın her tarafa yayılan güzel kokuları seni kuvvetlendirir ve emeline erdirir. Bugün, her kim eserlerimi incelemeyi başarırsa, güneşi gölgeden nasıl ayırt ederse doğruyu yanlıştan öyle ayırt eder, gayeyi anlar. Hak, şahit ve vakıftır ki Ben bunu sırf Tanrı hatırı için söylüyorum; ola ki bu sayede cenabınız halkın doğru yolu bulmasına neden olur, milletleri sanı ve kuruntudan kurtarır. Suphanallah! Yüz çevirenler ve inkârcılar şimdiye kadar Müjdecî'nin, yani Nokta'nın (*H.z. Bab*) katına gitmiş olan şeyi gönderenin kim olduğunu öğrenememişlerdir. Bilgi, âlemlerin Rabbi olan Tanrı katındandır.

Ey Şeyh! Gayret et ve Emrin hizmetine kalk. Bugün mühürlü şarap herkesin önünde... Onu Rabbin ismi ile al ve sonra onu O'nun aziz ve bedi zikrine iç. Ben mazlum gece gündüz kalplerin uzlaşması ve ruhların süslenmesi ile meşgul oldum. İlk yıllarda İran'da yaşanan olaylar Allah'a yakın olanları ve samimi dostları cidden üzecek mahiyetteydi. Her yıl yer yer cinayet, soygun, yağma ve kan dökme olayları eksik olmazdı. Bir sene, Zencan'da korku ve dehşet yaratan bir olay yaşandı. Başka bir sene Neyriz'de ve daha başka bir sene de Tebersi'de kanlı olaylar oldu. Nihayet T (*Tahran*) ilindeki olay baş gösterdi. Bunu takiben Ben mazlum, Yüce Allah'ın yardımı ile bu mazlum fırkayı kendilerine yaraşan davranışlara ağâh ettim. Şimdi onlar artık kendilerinde ve başkalarında olan şeylerden arınmış ve ancak Tanrı'da olana yapışmış bulunuyorlar.

Şimdi, yüce Tanrı kendisini korusun, Sultan Hazretleri (*İran Şahı Nasrettin*) artık bu topluluğa (*Bahailer*) karşı merhamet ve şefkatle davranmalıdır. Ben mazlum İlahi Kâbe önünde taahhüt ederim ki, bundan böyle bu toplum üyelerinden, sadakat ve güvenilirlik hariç, Sultan Hazretleri'nin cihanı süsleyen görüşlerine aykırı hiçbir hal ve hareket sadır olmayacaktır. Her millet kendi sultanının makamına riayet göstermek zorundadır. Millet kendi sultanına boyun eğmeli, onun buyruklarına göre davranmalı, hareketlerini onun hükmüne göre ayarlamalıdır. Sultanlar, Tanrı'nın gücüne, yüceliğine, ululuğuna mazhardırlar. Ben mazlum bir kimseye karşı yaranma çabası içinde olmamışım; buna herkes şahit ve vakıftır. Esasen sultanların makamına riayet Tanrı'nın emirlerindedir. Bu husus nebilerin ve velilerin sözlerinde de apaçık görülür. Ruh (*H.z. İsa*) Hazretleri'ne; "Ey Tanrı'nın Ruhü! İmparatora vergi vermek caiz midir değil midir?" diye sorulduğunda "Evet, imparatora ait olanı imparatora ve Tanrı'ya ait olanı Tanrı'ya veriniz" demiş ve engel olmamıştır. Esasen bu iki söz basiret erbabı katında birdir, çünkü imparatora ait olan şey Tanrı katından olmasaydı yasak edilirdi. Aynı şey "Tanrı'ya itaat ediniz, Resul'e ve aranızdaki Ülülemlr'e de itaat ediniz" ayetinde de görülür. Ülülemlr'den maksat, birinci derecede ve özellikle, üzerlerine salât ve kalam olsun, İmamlardır. Onlardır Tanrı'nın kudret mazharları, emrinin kaynakları, ilminin mahzenleri ve hükmünün doğuş yerleri. İkinci derecede maksat, sultanlar ve padişahlardır; yani adaletlerinin ışığı ile dünya ufuklarını aydınlatan padişahlar. Ümit ederiz ki Sultan Hazretleri'nden bütün milletleri aydınlatacak bir adalet nuru parlar. Herkes, bugüne yaraşır şeyleri onun için biricik gerçek Tanrı'dan dilemelidir.

Ey İlahım, Ey İlahım! Ey Efendim, Ey Dayanağım, Ey Emelim, Ey Sevgilim! Sultan Hazretleri'nden kitaplarında, sayfalarında ve levihlerinde ilelebet baki kalacak şeylerin sadır olabilmesi için onu Kendi kudret ve saltanatınla teyit buyur. Bunu Senden ilminde saklı sırlar yüzü hürmetine, Senin ihsan denizinin dalgaları yüzü hürmetine, Senin fazıl ve kerem semanın yüzü hürmetine, Senin yolunda dökülen kanlar yüzü hürmetine, Senin muhabbetin uğruna kavru lan ciğerler yüzü hürmetine dilerim. Rabbim! Sen onun elini iktidar elinde tut, onu Seni tanıma ışığı ile aydınlat. Onu Sana özel huylarla süsle. Sen dilediğine muktedir

olansın. Sen her şeyin dizginini avucunda tutansın. Senden başka günahları bağışlayıcı ve kerem sahibi İlah yoktur.

St. Paul Hazretleri Romalılara yazdığı risalede “Herkes yüksek hükümet otoritelerine tabi olsun; çünkü Allah tarafından olmayan hükümet yoktur ve onlar Allah tarafından tertip olunmuştur. Bundan dolayı hükümet otoritesine karşı koyan, Allah’ın düzenine karşı durmuş olur... Çünkü hükümdarlar... ancak kötülük işleyenlere karşı Tanrı’nın gazabının araçlarıdır” diyor.

Bundan önceki olaylarda da ulemanın görüp işittiği şeyler geçer. Ey Şeyh! Âlemlerin Rabbi olan Allah’ın ihsan semasından inmiş olan şeye yapışmak için sana yardımda bulunmasını kutlu ve yüce Tanrı’dan dileriz. Ulemanın Sultan Hazretleri’yle el ele vererek halkın korunmasını, güvenliğini, refah ve servetini sağlayacak önlemlere sarılmaları gerekir. Adaletli hükümdarlar, Allah’a herkesten daha yakındır. Buna Sicn-i Azam’da (*En Büyük Hapishane; Akka*) konuşan kimse tanıklık eder. Allah! Tek, bir, güçlü, bilici ve hikmetli Tanrı ancak O’dur.

Eğer cenabımız Tanrı rızası için bir saatliğine bile olsa eninde sonunda zuhura gelen şeyler hakkında düşünecek olursa, kendi katında olanı bırakır, Tanrı’nın katında olana yönelir ve Tanrı kelimesinin yücelmesine aracılık edersiniz. Acaba yaratılıştan bu ana kadar Tanrı iradesinin kaynağından doğmuş olan bir Nur veya Zuhuru bu dünya milletlerinin kabul edip Emrine inandıkları vaki midir? Vaki ise, kimdir ve adı nedir? Başkası kendisine feda olsun, Hatem (*Hz. Muhammed*) Hazretleri ve ondan önce Ruh (*Hz. İsa*) Hazretleri’nden tutunuz da geriye doğru ilk Tanrı zuhuruna varıncaya kadar hepsi zamanlarında eza ve cefaya maruz kalmışlardır. Bazılarına deli, bazılarına yalancı denmiş, Kalemin zikretmekten utanç duyduğu işler işlenmiştir. Tanrı’ya yemin olsun, onların başına bütün eşyayı inleyen belalar gelmiştir; fakat ne yazık ki halk çoğunlukla cehalet içerisinde... Tanrı’dan onlara Kendisine dönüp rahmet kapısında tövbe etmeleri için destek olup kuvvet vermesini dileriz. O gerçekten her şeye gücü yetendir.

Şu anda En Yüce Kalemimin cızırtısı yükseldi ve Bana “Dallardan (*Hz. Bahauallah’ın oğullarına verilen ortak unvan*) birisi için tavsiye etmiş olduğunu saygıdeğer Şeyh’e de tavsiye et; belki bu sayede beyanın hoş kokulu esintileri O’nu kendine çeker ve âlemlerin Rabbi olan Tanrı’ya yaklaştırır” dedi.

“Bollukta bol verici, darlıkta şükredici ol. Komşunun güvenine layık ol, ona güler yüzle bak. Fakirlere hazine, zenginlere öğütçü, yoksulların feryadına yetişiçi ol. Verdiğin sözün mukaddesliğini ihlal etme. Hükmünde insaflı, sözünde çekingen ol. Kimseye haksızlık etme, herkese karşı mütevazı ol. Karanlıkta yürüyenlere lamba, kederlilere sevinç, susuzlara deniz, darda kalanlara barınak, mazlumlara destek ve koruyucu ol. Her hareketinde doğruluk ve dürüstlük kılavuzun olsun. Gariplere yurt, dertlilere derman, mültecilere kale ol. Körlere göz, yolunu şaşırılmışlara hidayet meşalesi ol. Hakikat çehresinde ziynet, vefa alanında taç, hakseverlik mabedine direk, beşer cismine can, adalet ordusuna şebnem, bilgi denizinde gemi, iyilik semasında güneş, hikmet tacında mücevher, asrın fezasında ay, tevazu ağacında meyve ol. Seni kıskançlık kızgınlığından ve düşmanlık soğuşundan korumasını Tanrı’dan dileriz. O gerçekten yakındır ve çağıranlara cevap vericidir.”

Lisanım, oğullarımdan birine işte böyle söyledi. Biz onu kuruntularını bir yana atan ve ikan (*sağlam biliş*) güneşinin âlemlerin Rabbi olan Tanrı’nın irade ufkundan doğduğu günde kendilerine emredileni alan dostlarımla istifadesi için zikrettik. Bugün, beyan kuşunun

Rahman olan Rabbinin ismiyle dallar üzerinde öttüğü gündür. Ne mutlu özlem kanatları ile Mülakat Günü'nün sahibi olan Tanrı'ya doğru uçanlara!

Hak şahit ve eminler zümresi vakıftır ki, Ben mazlum her zaman büyük bir tehlike içerisinde bulunmuşumdur. Ve fakat Tanrı yolunda bela olmasaydı, Benim için ne varlığını sürdürmenin ne de hayatımın bir faydası olurdu. Şurası da göz sahibi olanlara ve Manzar-ı Ekber'e bakar olanlara bir sır değildir ki; Ben çoğu günler tek bir telle asılı bir kılıcın altında oturan bir köle gibiydim, kılıcın ne zaman, şimdi mi yoksa az sonra mı, düşeceğini bilmezdim. Bütün bunlara rağmen, Biz daima âlemlerin Rabbi olan Tanrı'ya şükretmekteyiz. Benim iç dilimden gece gündüz şu münacat duyulmaktadır;

“Sübhansın Sen ey İlahım! Senin yolunda bela olmasa Sana âşık olanların makamı nasıl belli olur? Senin sevginde sıkıntı olmasa, Sana müştak olanların şanı ne ile sabit olur? İzzetine yemin olsun, Seni sevenlerin dostu onların gözyaşı, Seni arayanların munisi kalplerin iniltisi, Sana doğru yola çıkanların yol azığı kırık gönüllerinin parçalarıdır. Senin yolunda öldürücü zehir benim için ne tatlı! Kelimeni yüceltmek uğrunda düşmanlardan gelen oklar benim için ne aziz! Ey İlahım! Ey Efendim! Emrinde irade buyurduğunu Bana içir ve muhabbetinde takdir buyurduğunu Benim üzerime indir. İzzetine yemin olsun, Ben ancak Senin istediğini ister ve ancak Senin sevdiğini severim. Her bir halde Sana tevekkül ettim. Sensin zengin, Sensin yüce. Ey İlahım! Senden dilerim ki, Senin ismine ve saltanatına layık olan kimseleri bu Zuhur'un zaferi için meydana çıkar; ta ki Seni yaratıklar arasında analar ve Senin zafer bayraklarını memleketinde dalgalandıralar. Sen onları Kendi ahlakınla süsle. Senden başka müheymin (*hüküm sahibi/kullarının durumundan haberdar olan ve denetleyen/korkudan koruyan*) ve kayyum (*kudretin kaynağı / baki, ezeli*) olan Tanrı yoktur.”

Derken fitratın sesi yükseldi ve arka arkaya nida etti; “Ey yeryüzündeki insan topluluğu! Tanrı'ya yemin olsun, Ben sizin aranızda Tanrı'nın fitratıyım. Sakın beni inkâr etmeyin. Tanrı beni, bütün yerlerde ve göklerde bulunanları saran bir nur ile izhar buyurdu. Ey Kavim! Benim zuhurum, ortaya çıkışım ve doğarak etrafı aydınlatışım hususlarında insaf üzere hüküm veriniz ve zalimlerden olmayınız.”

Ey Şeyh! Ben mazlum kutlu ve yüce Tanrı'dan seni insaf kapısının anahtarı ve insanlar arasında kendi Emrinin açıklayıcısı yapmasını dilerim. O, gerçekten, muktedirdir, azizdir, bol bağışlayıcıdır.

Ey Şeyh! İnsanlığın kulaklarını, gözlerini, gönüllerini takdis buyurmasını ve nefsanî arzularından korumasını biricik gerçek Tanrı'dan dile; çünkü kindarlık dayanılması zor, çok ciddi bir hastalıktır, insanı Yüce Varlığı tanımaktan alıkoyan ve ikan (*sağlam biliş*) güneşinin parıltılarından uzak tutar. Bu büyük engeli ortadan kaldırmasını, Tanrı'nın fazıl ve rahmetinden dilerim. O, gerçekten zafere ulaştırıcıdır, güçlüdür, kudretlidir.

Şu anda Nurlu Nokta'nın sağından şöyle bir çağrı geldi;

Allah! O'ndan başka buyurucu ve hikmetli Tanrı yoktur. Bürhan Levihi'nin geri kalanını da Şeyh'e oku, ola ki O'nu Rahman olan Rabbinin zuhur ufkuna çeker ve ola ki O bunun etkisiyle sağlam ayetler ve kesin ulvi kanıtlarla Emrin zaferi için ayağa kalkar ve insanlar arasında Burhan dilinin söylediğini söyler. Padişahlık, âlemlerin Rabbine mahsustur.

“... İkan Kitabı'nı, Rahman'ın, Paris Sultanı'na (3. Napolyon) ve benzerlerine nazil buyurduğunu oku; ola ki bundan önce vukua gelen şeyleri ve Bizim yeryüzünde, işler düzene

girmişken fesat çıkarmak istememiş olduğumuzu yakinen (*şüpheye kapılmaksızın/sağlam imanla*) bilesin. Biz insanlara Tanrı rızası için öğüt veriyoruz; isteyen yönelir, istemeyen arka çevirir. Bizim Rahman olan Rabbimiz zengin ve hamittir. (*övgüye değerlidir*) Ey ulema topluluğu! Tanrı'nın bu yaratık melekûtunda kendi Emrine mazhar ve güzel isimlerine doğuş yeri seçtiği bu isimden gayrı bir şeyin ve bir ismin sizlere bugün hiçbir faydası yoktur. Rahman'ın güzel kokusunu koklayıp derinlik kazanmış olanlar arasına giren kimseye ne mutlu! Bugün, ne ilimlerinizin, ne fenlerinizin, ne hazinelerinizin ve ne de izzet ve şansınızın size herhangi bir faydası vardır. Kitapların, sahifelerin ve iyiyi kötüyü ayıran levihin indirilmesine neden olan yüceler yücesi Kelimeye yönelerek onların hepsini arkanıza atınız. Ey ulema topluluğu! Zan ve kuruntu kalem ile yazmış olduğunuz şeyleri bir tarafa fırlatınız. Tanrı'ya yemin olsun, İlim Güneşi yakın ufuktan parlamıştır.

Sen ey gafil! Hakkımızda herhangi bir şüpheden varsa, bil ki, Biz Tanrı'nın gökler ve yer yaratılmadan önce ettiği şahadete, yani kendisinden başka aziz ve bol bağışlayıcı Tanrı bulunmadığına tanıklık ediyoruz. Ve yine Biz şahadet ederiz ki, O zatında bir, sıfatında birdir; kâinatta O'na bir benzer ve bütün yaratıklar arasında O'na bir ortak yoktur. O, insanlara kendi doğru yolunu müjdelemek için resuller göndermiş ve kitaplar indirmiştir.

Acaba Şah senin yaptığını öğrendi de göz mü yumdu? Yoksa Tanrı Yolu'nu arkalarına atarak kanıtsız ve kitapsız Senin yoluna sapan bir sürü kurdun ulumasından mı korktu? Bize İran eyaletlerinin adalet süsü ile süslenmiş olduğu söylendi, fakat Biz yakından bakınca oraları istibdadın doğduğu yerler ve doğruluktan ayrılmışlığın kaynağı olarak bulduk. Biz oralarda adaleti zulmün pençesinde kıvrandır gördük. O'nu kendi kuvvet ve saltanatı ile kurtarmasını Tanrı'dan dileriz. O, gerçekten, bütün yerlerde ve göklerde bulunanların üzerine müheymindir (*hüküm sahibi/kullarının durumundan haberdar olan ve denetleyen/korkudan koruyan*). Tanrı Emri'nin başına gelenler hakkında itirazda bulunmak hakkı kimseye verilmemiştir. En Yüce Ufuk'a (Ufku Ala; ruh makamının en üst mertebesi) yönelmiş olanlara yaraşan hareket, sabır ipine yapışıp müheyminin ve muhtar (*dilediği gibi davranan*) olan Tanrı'ya tevekküldür. Ey Tanrı'nın dostları! Hikmet pınarından içiniz, hikmet havasında uçunuz, hikmet ve beyan ile ağız açınız. Her şeye gücü yeten ve her şeyi bilen Rabbiniz işte böyle buyuruyor.

Ey gafil! İzzet (*büyüklik, yücelik, saygınlık*) ve iktidarına güvenme. Sen, dağların tepesine vuran son güneş ışınlarına benzersin. Bu ışınlar, zengin ve yüce olan Tanrı'nın emriyle yakında yok olacaktır. Senin ve senin gibilerin izzeti geri alınmıştır. Ana Levihi yanında bulunduran Kimse'nin hükmü işte budur. Nerede Tanrı ile savaştın? Nerede O'nun ayetleriyle mücadele eden? Nerede O'nun sultasına arka çeviren? Nerede O'nun seçkinlerini öldürüp dostlarının kanını döken? Düşün, düşün de işlediğin işlerin kokusunu al, sen ey şüpheli cahil! Resul (*Hz. Muhammed*) senin yüzünden inledi, Betül (*Hz. Fatma; Hz. Muhammed'in kızı*) senin yüzünden feryat etti, memleketler senin yüzünden harap oldu ve senin kötü amellerinin sonucudur ki ortalığı karanlık bürüdü. Ey ulema topluluğu! Milletlerin mertebesi hep sizin yüzünüzden alçaldı, İslam'ın sancağı sizin yüzünüzden devrildi, İslam'ın ulu tahtının yıkılmasının nedeni hep sizsiniz. Her ne zaman anlayış sahibi bir insan ortaya çıkıp İslam'ın şanını yüceltecek işlere girişmek istediye, hemen vaveylayı kopardınız; öyle ki o kişi düşüncelerini uygulama sahasında çıkaramadı ve memleket büyük bir hüsrana içinde kaldı.

Ey Benim En Yüce Kalem'im! Kurt'u bırak ta zulmüyle eşyayı inleyen ve mukaddeslerin üyelerini titreten dişi yılanı, İsfahan'ın Cuma İmamı'nı an. İsimlerin Sahibi işte sana bu övülmüş makamda böyle buyuruyor. Betül (*Hz. Fatma; Hz. Muhammed'in kızı*) senin zulmünden feryat etti, sen ise kendini Tanrı Elçisi'nin (*Hz. Muhammed*) soyundan sanıyorsun. Nefsin işte sana böyle kötü bir telkinde bulundu, ey olmuş ve olacak her şeyin Rabbi olan

Tanrı'dan yüz çeviren kimse! İnsaf et, ey dişi yılan, Tanrı Elçisi'nin (Hz. Muhammed) evlatlarını, yani Şehitlerin Sultanı ve Şehitlerin Sevgilisi'ni, hangi suçlarından dolayı soktun ve mallarını yağma ettin? Seni "Ol ve oldu" emriyle yaratmış olana küfür mü ettin? Senin bu Peygamber evlatlarına (Hz. Bahauallah tarafından 'Şehitlerin Sultanı' ve 'Şehitlerin Sevgilisi' olarak anılan bu iki şehit kardeş Hz. Muhammed'in soyundan geliyordu) ettiğini ne Ad (Arabistan yarımadasının güneyinde yaşayan ve Hud peygamber tarafından imana getirilemediği için Allah tarafından yok edilen bir kavim) ile Semud (Ad kavminin yok olmasından sonra aynı bölgeye yerleşen ve Salih peygamber tarafından imana getirilemediği için Allah tarafından yok edilen kavim) Salih'e ve Hud'a ne de Yahudiler varlığın sahibi Tanrı'nın Ruhu'na (Hz. İsa) etmiştir. Sen Rabbinin ayetlerini inkâr mı ediyorsun? O ayetler ki Emir göğünden inince bütün dünyanın kitapları onun önünde boyun eğmiştir. Düşün, düşün ki yaptığının farkına varasın, sen ey reddedilmiş gafil! Yakında ceza yelleri senin üzerine esecek, nasıl ki senden önceki kavmin üzerine esti... Bekle, sen ey görünenin ve görünmeyenin sultanı olan Tanrı'ya ortak koşan kimse! Bugün, Tanrı'nın Kendi Elçisi'nin (Hz. Muhammed) diliyle haber vermiş olduğu gündür. Düşün, düşün de Rahman'ın Kuran'da ve bu yazılı levihte indirdiğini öğren. Bugün, Vahiy Kaynağı'nın sayıcıları saymaktan aciz bırakacak kadar çok sayıda açık alametle geldiği gündür. Bugün, her koklama duyusu olanın Tanrı'nın kâinata serpilmiş hoş kokulu esintilerini duyduğu ve her görme duyusu olanın padişahlar padişahı Rabbinin diri rahmet sularına doğru koştuğu gündür. Tanrı'ya ant olsun, ey gafil, kurban etme (Hz. İbrahim'in gördüğü bir rüya üzerine oğlu Hz. İsmail'i Tanrı'ya kurban etmek istemesine atıfta bulunulmuştur) olayı yeniden vukua geldi ve kurban edilen kimse geri dönmedi; O senin hareket ve tahrikle, ey inatçı düşman, feda yerine doğru yürüdü. Müminleri şehit ederek bu Emrin yüce makamına hanel mi gelir sandın? Tanrı'nın kendi vahyine mahzen olarak tayin ettiği kimseye yemin olsun ki, hayır! N'olaydı bu gerçeği kavrayanlardan olsaydın! Vay sana ey Tanrı'ya ortak koşan ve vay onlara ki hiçbir kesin kanıt ve açık bir Kitap olmadan seni kendilerine önder seçenler... Senden önce nice zalimler Tanrı nurunu söndürmeye çalışmışlar ve nice günahkârlar zalimlikleriyle yürekleri ve canları inletinceye kadar durmadan öldürmüşler ve yağmalamışlardır. Adalet güneşi, zulüm timsalinin kin ve düşmanlık tahtına oturmasıyla gözden kayboldu; fakat ne çare ki halkın anlayışı kıt. Ey cahil! Sen Peygamber evlatlarını öldürdün ve mallarını gasp ettin. Söyle; Tanrı'ya küfreden mallar mı yoksa malların sahipleri mi? İnsaf, ey perdelenmiş cahil. Sen doğruluktan ayrılmayı seçtin, insafı bir yana attın. Bu yüzden bütün eşya inledi, sen ise bundan tamamıyla gafilsin. Büyüğü öldürdün, küçüğü soydun. Zulüm ile topladığını yer misin sandın? Nefsime yemin olsun, hayır! Her şeyden haberdar olan Kimse işte sana böyle haber veriyor. Tanrı'ya yemin olsun, sende olanın ve zulümle topladığının sana bir faydası yoktur. Her şeyi bilen Rabbin buna şahittir. Sen Emrin ışığını söndürmeye kalktın. Senin ateşin, O'nun katından sadır olan bir Emre göre yakında sönecektir. O gerçekten güçlü ve kuvvetlidir. Ne bu dünyada olanlar ve ne ümmetlerin büyüklüğü O'nu aciz bırakabilir. O Kendi saltanatıyla dilediğini yapar, istediği gibi hükmeder. Salih'in dişi devesini göz önüne getir (Salih peygamberin Semud kavmine peygamberlik işareti olarak gösterdiği deve). O bir hayvan olmakla beraber Rahman onu âlemin hayranlıkla yâd eylediği bir makama yükseltti. O, gerçekten göklerde ve yerde bulunanlar üzerine müheymindir (hüküm sahibi/kullarının durumundan haberdar olan ve denetleyen/korkudan koruyan), O'ndan başka aziz ve azim Tanrı yoktur. Biz levih semasının ufuklarını kelime güneşleriyle işte böyle süsledik. Ne mutlu ona erenlere, ışıklarıyla aydınlananlara! Ve vay arka çevirenlere, vay inkâr edenlere, vay gafillere! Âlemlerin Rabbi olan Tanrı'ya hamdolsun"

Ey Şeyh! Sana Firdevs (Cennet) bülbülünün terennümlerini dinlettik. Tanrı'nın Sicn-i Azam'da (En Büyük Hapishane; Akka) kendi iradesiyle indirdiği eserleri sana gösterdik, ta ki gözlerin neşe ile dolsun ve ruhun doğruluktan emin olsun. O, gerçekten feyyaz (ilim, ihsan,

bereket, bolluk veren) ve kerimdir. Bürhan'ın (*Bürhan Levihi*) kuvvetiyle Rabbin Rahman Tanrı'nın Emri'ne hizmette bulunmaya azmet. Şayet imanından korkuyorsan, bu levihi alıp tevekkül koynunda sakla. Mahşerde Tanrı sana bu Zuhur'a hangi hüccet (*senet, vesika, delil*) ile iman ettiğini sorarsa bu levihi çıkar ve "İşte bu aziz ve bedi levihle" cevabını ver. O zaman bütün eller sana doğru uzanır, levihi alıp başlarına koyarlar ve ondan âlemlerin Rabbi'nin beyanının güzel kokusunu alırlar. Allah bu Zuhur'daki ayetlerine inandığından dolayı sana azap edecek olursa, Tanrı Elçisi Muhammed'e ve ondan önce Meryem oğlu İsa'ya ve ondan önce Kelim'e (*Hz. Musa*) ve ondan önce Halil'e (*Hz. İbrahim*) ve ondan önce geriye doğru ta kudretli ve her şeyi çepçevre kavrayan Rabbinin iradesiyle yaratılan ilk Zuhur'a kadar bütün Zuhurlara iman etmeyenleri hangi hüccet (*senet, vesika, delil*) ile azaba mahkûm eder? Bu ayetleri senden önce bir başkası için indirmiştik. Şimdi de onları, anlayasın ve kanaat oluşturasın diye, senin için buraya tekrar aldık. Sen ey ilim diliyle konuşan kimse! Emir gizlenmeyecek derecede açık, örtülmeyecek kadar aşikâr. O, öğlen güneşi gibidir. O'nu nefretle dolu olanlardan ve şüphecilerden başka bir kimse inkâr edemez.

Şu anda bize yaraşan, Maksut (*Niyet, İstek*) Hazretleri'ne yönelip şu yüce sözlere sarılmaktır; "İlahi, İlahi! Hikmet yağıyla yaktın Emrin nurunu, söndürücü yellerden Sen onu koru. Işık Senden, şişe Senden, hiçbir sebep kaçmaz elinden. Amirlere adalet, âlimlere insaf ver. Değil mi ki, gücünle, ancak kalem kuvvetiyle, yücelttin Emrini inayet ellerinle, yol gösterdin dostlara şefkat parmakları ile. Kudret illerinin Sensin Sultanı. Kuvvet illerinin Sensin Hakanı. Var mıdır Senden başka bir İlah, izzetli, muhtar bir başka Allah?" Ve şöyle söyle; "İlahi, İlahi! Kayyum (*kudretin kaynağı / baki, ezeli*) isminin ihsan eliyle bana mühürlü şarabını içirdiğinden dolayı Sana şükrederim. Şah Hazretleri'ni Senin Emrinin zaferine, Senin Zuhur Ufkuna ikbale ve Senin Yüzünün Nurlarına yönelmeye muvaffak buyur. Ben bunu Senin Zuhur Sabahının ışıkları yüzü hürmetine, Senin Yüce Kelime'nin nüfuzu yüzü hürmetine ve harekete gelmesiyle bütün eşyayı cezbe haline getiren En Yüce Kalem'in yüzü hürmetine Senden dilerim. Rabbinim! O'nu Sana yakın gelmek için kuvvetlendir ve sonra O'na yerin ve göğün askerleriyle yardım et. Ey İsimlerin İlahı ve Göklerin Yaratanı! Şah Hazretleri'ne insanlar arasında Senin Emrine değer vermesi için yardımcı ol. Ben bunu Senden Emri'nin ışığı ve İnyet Sidre'nin ateşi yüzü hürmetine dilerim. Ve sonra, O'na kendi fazıl, rahmet ve ihsan kapılarını aç. Sen gerçekten her istediğine 'Ol ve oldu' sözünle muktedirsin."

Ey Şeyh! İşlerin dizginini, Tanrı'nın kuvveti ve Rabbin kudreti ile ve ancak aziz ve muktedir olanın yapabileceği bir şekilde ele almıştık. Kimsede fesat ve fitne çıkarmak gücü yoktu. Şimdi bu lütuf ve inayetlerin kıymetini bilmedikleri için davranışlarının cezasını çekmiş ve çekeceklerdir. Hükümet memurları, Uzanmış İp'in gizli gelişimini göz önünde bulundurarak, düşmanlarımızı her yönden tahrik ve yardıma kalkmışlardır. Büyük Şehir'de (*İstanbul*) birçok kimseleri Ben mazlumun aleyhine ayaklandırmışlardır. Durum öyle bir hale gelmiştir ki, o şehirdeki ilgili memurlar, devleti ve milleti alçaltıcı şeylere girişmişlerdi. Büyük bir Seyyid vardı. Bu Zat, insaf sahibi çoğu insan tarafından dürüstlüğüyle tanınan ve güzel davranışlı ünlü bir tüccardı. Bu Zat günlerden bir gün kalkıp Beyrut'a geldi. Kendisinin Benimle dostane ilişkileri olduğunu bilen bazı kimseler, derhal İran elçiliğinin tercümanına bir telgraf çekerek, O'nun bir miktar nakit para vesaire çalarak uşağı ile birlikte Akka'ya gitmiş olduğunu bildirdiler. Maksat, Ben mazlumun zelil olmasıydı. Fakat heyhat ki, bu memleketin ahalisi bu gibi yersiz sözlerle doğruluk ve dürüstlük yolundan sapmazlar. Hâsılı her yönden saldırmışlar, karşı tarafı teşvik etmiş ve desteklemişlerdir. Bununla beraber Ben mazlum herkesi bu günlere yaraşır şeylere muvaffak buyurmasını biricik gerçek Tanrı'dan dilemekteyim. Gece gündüz şu sözler apaçık gözümüzün önünde ve Ben onları okuyorum; "İlahi, İlahi! İnkâr edenleri doğruluğunu kabul etmeye, yüz çevirenleri ikbale, iftiracıları adalet ve insafa muvaffak buyurmanı, Senin fazıl güneşin, ilim denizinin ve adalet göğün namına dilerim. Rabbinim! Onları

Sana dönmeye ve fazıl kapında tövbe eylemeye teyit buyur. Sen, gerçekten, her istediğine muktedirsin. Sen yerlerde ve göklerde bulunanların dizginini avucunda tutansın. Âlemlerin Rabbi olan Tanrı'ya hamdolsun”

Çok geçmeden kalplerde ve düşüncelerde gizli bulunan şeyler gözle görülür derecede meydana çıkacaktır. Bugün, Lokman Hazretleri'nin kendi oğluna bildirdiği ve İzzet Rabbi'nin Kuran'da haberini verip kendi Habib'ini (Hz. Muhammed) agâh kıldığı gündür. Buyuruyor; “Oğlum! Şu bir gerçek ki, yaptığın bir hardal tanesi ağırlığında da olsa, bir kayanın bağına veya göklere veya yerin bağına konsa, Allah onu yine de ortaya getirir. Çünkü Allah Latif'tir (lütfü sınırsızdır), Habir'dir (her şeyden haberdardır).” (Lokman Suresi; 16.ayet) Gözlerdeki hain bakışlar ve insanların kalplerinde gizli olan her şey bu Gün'de ortaya çıkmış ve bu Zuhurun tahtının önünde apaçık görünmektedir. Hiçbir şey, O'nun bilgisinden hariç değildir. O işitir ve görür ve O'dur işitici ve görücü. Çok gariptir ki emin ve hainin arasında fark gözetilmiyor.

Keşke İran Şahı Hazretleri bu taraflarda bulunan konsoloslarından bu Mazlum'un içinde bulunduğu durum ve yaptıkları hakkında bir rapor isteyip okusalar ve gerçeği anlasalar... Özetle, Ahtar (İstanbul'da Hz. Bahau'llah'ın aleyhtarları tarafından kontrol edilen bir gazete) vesaire tahrik edip iftira atmakla meşgul olmuştur. Şurası açıktır ki, bir kimseyi insanlar tarafından kovulmuş ve yerden yere sürgün edilmiş görünce hemen onu düşmanlık kılıcı ve oklarıyla sararlar. Zulüm ile karşılaşan ilk Emir, kırılan ilk sırça, yırtılan ilk örtü, Hak yolunda, bu değildir. Ben mazlum sessiz sedasız Sicn-i Azam'da (En Büyük Hapishane; Akka) kendi işimle meşgul oldum, Tanrı'dan başka bir şey düşünmedim. Zulüm öyle bir dereceye geldi ki, dünyanın kalemleri anlatmaktan acizdir.

Geçenlerde meydana gelen bir olaydan burada bir parça bahsetmeyi adalet ve dürüstlük adına gerekli buluyorum. Cenabı Hacı Şeyh Muhammed Ali, ebedi Tanrı'nın nuru O'nun üzerine olsun, herkesçe tanınmış bir tüccardı. Büyük Şehir'de (İstanbul) birçokları O'nu tanır. İran elçiliğinin el altından kışkırtma ile meşgul olduğu şu son günlerde bu sadık müminin davranışında bir fevkaladelik görüldü. Şeyh Muhammed Ali bir gece kendisini denize atar, fakat şans eseri o civarda bulunan bazı kimseler tarafından kurtarılır. Bu olaya herkes başka türlü mana verir, çeşitli yorumlarda bulunur. Şeyh Muhammed Ali yine bir gece kalkar, bir camiye gider. Cami bekçisinin dediğine göre, dua ve münacat, aciz ve niyaz ile sabahı bulur. Derken dua ve münacat sesi birdenbire kesilir. Sesin böyle birdenbire kesilmesinden şüpheye düşen bekçi yanına gider ve O'nun ruhunu teslim etmiş olduğunu görür. Yanında bulunan boş bir şişe, O'nun zehir içmiş olduğunu gösteriyordu. Şaşkına dönen bekçi etrafı haberdar eder. Şeyh Muhammed Ali'nin iki vasiyetname yazıp bırakmış olduğunu görürler. Bunların birinde Tanrı'nın birliğini, yüce Zatı'nın eşi ve benzeri bulunmadığını, özünün her türlü tanzif ve tariften mukaddes bulunduğunu kabul ve itiraf ediyordu. Aynı zamanda nebilerin ve velilerin zuhurunu kabul ediyor, insanların Mevlası olan Tanrı'nın kitabında yazılı olan şeyleri itiraf ediyordu. Aynı bir kâğıtta yazılı olan öbür vasiyetname ise bir münacat ile başlıyor ve şöyle bitiyordu; “Ben kul ve Tanrı sevgilileri şaşkın. Bir yandan En Yüce Kalem insanlara fesat, çekişme ve mücadeleyi yasaklamış, aynı Kalem ayrıca şu yüce sözleri göndermiş; ‘Bir kimse Tanrı Mazharı'nın huzurunda herhangi bir kişinin düşmanca fikirler taşıdığını fark ettiği takdirde O'na karşı gelmemeli ve O'nu Tanrı'ya bırakmalıdır.’ Bu hüküm son derece açık ve kesin olduğu halde atılan iftiralar insanın dayanma gücünün ötesinde olduğu için bu kul bu son derece ciddi günahı işlemeye karar verdi. Ben Tanrı'nın inayet denizine ve rahmet göğüne yöneliyor ve Tanrı'nın fazıl ve ihsan kalemiyle bu kulun günahlarının silinmesini diliyorum. Suçlarım çok, günahlarım sayısız, ama Tanrı'nın inayet ipine yapıştım. O'nun cömertlik eteğine tutundum. Tanrı şahidimdir ve O'nun eşliğine yakın duranlar çok iyi biliyorlar ki, bu

kul hainlerin yalanlarına daha fazla dayanamadı. Bu yüzden bu günahı işledim. Tanrı eğer beni cezalandırırsa O gerçekten yaptıkları için övülendir; beni affederse O emrine itaat edilendir.”

Şimdi ey Şeyh! Kelimenin etkisini düşün, düşün ki vehmin solundan yakinin (*şüphesizlik/sağlam iman*) sağına yönelesin. Ben mazlum Tanrı Emri'nde herhangi bir kimseye yaranma çabası içinde olmamış, Tanrı kelimesini yaratıklarının önünde yüksek sesle ilan etmişimdir. İsteyen ona yönelir, isteyen arka çevirir. Fakat bu kadar açık, aşikâr ve gözle görülür şeyler inkâr edilirse, acaba iç gözleri keskin kimseler katında ne gibi şeyler kabul ve doğrulanmaya layıktır? Biz adı geçeni (*Hacı Şeyh Muhammed Ali*) bağışlamasını, kötülüklerini iyiliklere dönüştürmesini, kutlu ve yüce Tanrı'dan dileriz. O gerçekten muktedirdir, azizdir, bol bağışlayandır.

Bu zuhurda öyle şeyler vukua gelmiştir ki, bunların ilim ve fazıl sahipleri ve insaf ve adalet erbabı tarafından tasdik olunmamasına imkân yoktur. Size düşen vazife, melekuti bir kuvvetle kalkıp dünya milletlerini ilim kudretiyle kendi şüphelerinden kurtarmaktır ki böylece onlar, belki, bu şüphelerden arınmış olarak, Ulu Deniz'e yönelirler ve Tanrı'nın dilediğine yapışırlar.

Hâsılı, Bana her arka çeviren, kendi boş sözüne yapışarak biricik Gerçeğe itiraza kalkışmıştır. Suphanallah! Evliya ve Asfiya'dan (*Allah'ın saf, temiz kullarından*) sadır olan ulûhiyet (*Tanrılık vasfı*) ve rububiyet (*ilahlık*) tabirleri, yüz çevirme ve inkâr vesilesi yapılıyor. Sadık (*İmam Caferi Sadık*) “Kulluk, özü Tanrılık olan bir cevherdir” diyor. Emir İmam Ali (*Hz. Ali*) ise kendisine nefis hakkında soru soran bir Arabî'ye “...Üçüncüsü lahuti (*ilahi*) ve melekutidir. Bu lahuti bir kuvvet, bizzat diri, sabit bir cevherdir. Bu da Tanrı'nın yüceler yücesi Zatıdır, Tuba ağacıdır, Sidret-ül-münteha'dır (*Arş'in sağ yanındaki bir ağaçtır ki ötesine hiçbir mahlûk geçemez. Beşeri ilmin ulaşabileceği son noktadır, ötesi Allah'ın Zat âlemidir*) dinlenme cennetidir” cevabını veriyor. Sadık Hazretleri (*İmam Caferi Sadık*) yine “Kaimimiz ayağa kalkınca dünya kendi Rabbinin ışığı ile ışıklanır” buyurmuştur. Ve yine, Ebi Abdullah'tan rivayet edilen bir hadis vardır ki çok uzundur; “O zaman, izzet ve ululuk sahibi olan Kudretli kendi melekleriyle beraber bulutlar içerisinde yere iner” cümlesi bu hadisin metnine dâhildir. Ulu Kitap Kuran'da “Onlar, Allah'ın ve meleklerin buluttan gölgeler içinde kendilerine gelmesini ve işin bitirilmesini mi bekliyorlar?” ayeti (*Bakara Suresi; 210.ayet*) vardır. Mufaddal'ın hadisinde buyuruyor; “Kaim (*ayakta duran, namaz kılan anlamında olup Kıyamet Günü'ne yakın bir zamanda zuhur etmesi beklenen Mehdi için kullanılır*) arkasını Mabede dayayacak ve yarasız beresiz bembeyaz elini uzatarak ‘Budur işte Tanrı'nın eli. Tanrı'nın sağ eli, Allah'tan ve Allah'ın emriyle gelen el’ diyecektir” Bu hadislere ne mana veriliyor ise En Yüce Kalem'in eserlerine de o mana verilmelidir. Emir İmam Ali Hazretleri “Ben hiçbir ismin, sıfatın ilişiği olmayan kimseyim” demiştir. Şu sözler de onundur; “Benim dışım İmamlıktır, içimse Görünmezdir, Bilinmezdir” Ebu Cafer-i Tutsi anlatıyor; “Ebu Abdullah'a dedim ki ‘Siz Tanrı kitabında zikri geçen sıratsınız, Siz zekâtsınız, Siz oruçsunuz.’ O cevap verdi ‘Evet, biz izzet ve ululuk sahibi olan Tanrı'nın kitabında sözü geçenez, Biziz Zekât, Biziz Oruç, Biziz Hac, Biziz Kutsal Ay, Biziz Tanrı Kabesi, biziz Tanrı Kiblesi ve Biziz Tanrı'nın Yüzü...’” Üzerine selamet olasınca Cabir, Ebu Cafer'in kendisine şöyle dediğini rivayet eder; “‘Ey Cabir! Dikkatini beyan ve mana tabirlerine çevir’ Ve sonra ilave etti; ‘Beyan tabirinden maksat, senin Allah'ı eşsiz bilmen, O'na ibadet edip hiç bir şeyi O'na ortak koşmamandır. Manalara gelince, biziz manalar, biziz O'nun yanı, eli, dili, buyruğu, yargısı, bilgisi, gerçeği. Biz bir şeyi diledik mi Tanrı da onu diler. Biz bir şeyi istedik mi Tanrı da onu ister.’” Ve yine, üzerine selamet, Emir Hazretleri İmam Ali “Ben

görmediğim bir Rabbe nasıl kulluk edebilirim?” ve başka bir münasebetle de “Ben önünde veya ardında veya yanında Tanrı’yı görmediğim hiçbir şey görmedim” buyurmuştur.

Ey Şeyh! Bu söylenenler hakkında düşün; belki bu sayede Kayyum (*kudretin kaynağı / baki, ezeli*) isminin kuvvetiyle mühürlü şarabından içer, herkesin anlayamadığını sen anlamaya muvaffak olursun. Gayret kuşağını sıkıca bağla ve Yüce Melekût’a doğrul, ola ki vahiy ve ilham üzerine inerken hoş kokulu esintilerini duyar ve ona erersin. Gerçek söylüyorum; Tanrı Emri için bir eş veya benzer olmamıştır ve olmayacaktır. Kuruntu perdelerini yırt. O, kendi fazlı ile sana muhakkak yardım edecek ve seni kuvvetlendirecektir. O’dur kuvvetli, galip ve kudretli. Henüz vakit geçmemişken ve Kutlu Sidre henüz insanlar arasında en yüksek sesiyle konuşuyorken kendini bundan menetme. Tanrı’ya tevekkül ve işlerini O’na havale et. Böyle yaptıktan sonra, kalk ve bu Sicn-i Azam’a (*En Büyük Hapishane; Akka*) gel, gel ki bir benzerini kulakların işitmediğini işitesin ve gözlerin görmediğini göresin. Acaba bu beyandan sonra hiç kimsenin şüphesi kalır mı? Tanrı’nın kendi Emri üzerine kaim nefesine yemin olsun ki, hayır! Doğru söylüyorum, bugün mübarek “Tanrı’nın Elçisi ve Nebilerin Hatemi...” sözü şu ayette kemale ermiştir; “İnsanların, âlemlerin Rabbi’nin önünde durdukları gün...”

Ey Şeyh! Vahyin hoş kokulu esintileri başka esintilerle karşılaştırılmaz. Şu anda Sidret-ül-münteha sayılamayacak kadar çok meyvelerle senin önünde hazır. Kendini bundan önceki kavmin kuruntularına bulaştırma. Şu beyanatın kendisinden Tanrı’nın fitratı açıktır, bellidir ve gözle görülebilir. O’dur bütün şeylere şahit olan. O, kendi zuhurunu ispat için kimseye muhtaç değildir. Şimdi yüz cilt tutarındaki ayet ve muhkem söz Ayet İndirici’nin irade göğünden inmiş ve hazır bulunuyor. Sana düşen vazife, en uzak maksada, enöte gayeye ve en yüce zirveye doğrulmaktır; ta ki âlemlerin Rabbi olan Tanrı’nın katından açıkça görüneni işitip göresin.

İsimler melekûtunun Sahibi tarafından Kuran’da nazil olan İlâhi Huzur ile ilgili ayetler hakkında bir parça düşün; düşün ki belki bu sayede doğru yolu bulur ve halkın doğru yola kılavuzlanmasına sebep ve araç olursun. Bugün, sizin gibi birinin Kutlu Emrin hizmetine kalkması gerektir. Benim zilletim ve sizin izzetiniz, her ikisi de geçicidir. Bir iş işle ki, güzel kokusu dünyadan hiçbir vakit silinmesin. Tanrı huzuruna kavuşma bahçesinde inkârcılar için redde ve âdemi kabule mecal bırakmayacak derecede ayetler nazil olmuştur.

Ez cümle kutlu ve yüce Tanrı; “Allah odur ki, gökleri direksiz yükseltmiştir; görüyorsunuz onları... Sonra arş üzere egemen olmuştur. Güneşi ve ayı da boyun eğdirmiştir. Bunların tümü belirlenmiş bir vakte kadar akar dururlar. Oluşu yönlendirir, çekip çevirir O... Ayetleri birer birer gözler önüne serer ki, Rabbinize kavuşacağınıza açık-seçik inanasınız.” (*Rad Suresi; 2.ayet*)

Ve “Allah’a kavuşmayı umanlara gelince, şu bir gerçek ki, Allah’ın belirlediği vakit mutlaka gelecektir. O, Semi’dir (işitici) ve Alim’dir (bilici)... (*Ankebut Suresi; 5.ayet*)... Allah’ın ayetlerini ve O’na kavuşmayı inkâr edenler, işte onlar, benim rahmetimden ümitlerini kesmişlerdir ve onlar için acıklı bir azap vardır. (*Ankebut Suresi; 23.ayet*)” buyuruyor.

Yine buyuruyor; “...esas şaşılacak olan onların şu sözüdür; ‘Biz toprak olunca mı ve gerçekten mi yeni bir yaratılış içinde bulunacağız?’ Bunlar Rablerini inkâr edenlerdir...” (*Rad Suresi; 5.ayet*)

Yine buyuruyor; “Dikkat edin, onlar Rablerine kavuşma konusunda bir şüphe içindedirler. Gözünüzü açın. Allah Muhit’tir, her şeyi çepeçevre kuşatandır.” (*Fussilet Suresi; 54.ayet*)

Yine buyuruyor; "...bize kavuşmayı ummayanlar, iğreti hayatla tatmin bulup onunla rahatlayanlar ve ayetlerimizden uzaklaşıp gaflete dalanlar, Kazandıkları şeyler yüzünden varış yerleri ateş olacakların ta kendileridir." (Yunus Suresi; 7.ayet)

Yine buyuruyor; "Ayetlerimiz onlara açık-seçik parçalar halinde okunduğu zaman bize ulaşmayı ummayanlar şöyle dediler; 'Bundan başka bir Kuran getir yahut bunu değiştir.' De ki; 'Onu kendiliğimden değiştirmem benim için söz konusu olamaz. Ben sadece bana vahiy olunana uyuyorum. Rabbime isyan edersem, büyük bir günün azabından korkuya düşerim.'" (Yunus Suresi; 15.ayet)

Yine buyuruyor; "Sonra güzel davrananlara nimetimizi tamamlamak, her şeyi detaylandırmak, bir kılavuz ve rahmet olmak üzere Musa'ya o Kitap'ı verdik ki onlar Rablerine kavuşacaklarına inanabilsinler." (En'am Suresi; 154. ayet)

Yine buyuruyor; "Bunlar Rablerinin ayetlerini ve O'na ulaşmayı inkâr etmişler de bütün amelleri boşa çıkmıştır. Bu yüzden Kıyamet Günü onlar için hiçbir ölçü tutturmayız... Cezaları cehennemdir. Çünkü nankörlük ettiler, ayetlerimi ve resullerimi eğlence aracı yaptılar." (Kehf Suresi; 105/106.ayetler)

Yine buyuruyor; "Ulaştı mı sana Musa'nın haberi? Hani bir ateş görmüştü de ailesine şöyle demişti; 'Bekleyin! Gözüme bir ateş ilişti. Olabilir ki ondan size bir kor parçası getiririm yahut onun üzerinde bir kılavuz bulurum.' Onun yanına geldiğinde kendisine 'Musa' diye seslenildi. 'Benim ben, senin Rabbin. Hadi pabuçlarını çıkar, sen kutsal vadide, Tuva'dasın. Ve ben seni seçtim; o halde vahiy edilecek olanı dinle. Hiç kuşkulanma ki ben Allah'ım. İlah yoktur benden başka. O halde bana kulluk/ibadet et...'." (Tâhâ Suresi; 9/14.ayetler)

Yine buyuruyor; "Allah, gökleri, yeri ve bu ikisi arasındakileri ancak hak üzere ve belirlenmiş bir süreye bağlı olarak yaratmıştır. Şu da bir gerçek ki, insanlardan büyük bir kısmı Rablerine kavuşmayı açık bir biçimde inkâr ediyor." (Rum Suresi; 8.ayet)

Yine buyuruyor; "Peki bunlar kendilerinin diriltileceğini sanmıyorlar mı? Çok büyük bir gün için. Bir gün ki, insanlar, âlemlerin Rabbi huzurunda kıyama geçerler." (Mutaffifin Suresi; 4/6.ayetler)

Yine buyuruyor; "Ant olsun ki Musa'ya Kitap'ı vermiştik. Böyleyken sen ona kavuşacağından kuşkuda olma..." (Secde Suresi; 23.ayet)

Yine buyuruyor; "İş böyle gitmeyecektir. Yer birbirine çarpılıp dümdüz hale getirildiğinde, Rabbin gelip melekler saf saf dizildiğinde..." (Fecr Suresi; 21/22.ayetler)

Yine buyuruyor; "İstiyorlar ki ağızlarıyla Allah'ın nurunu söndürsünler. Ama Allah, küfre batanlar hoş görmeseler de, nurunu tamamlayacaktır." (Saff Suresi; 8.ayet)

Yine buyuruyor; "Musa, süreyi bitirip ailesiyle yola çıkınca, Tur tarafında bir ateş fark etti. Ailesine dedi ki; 'Bekleyin, bir ateş fark ettim. Belki ondan size bir haber getiririm, belki de bir ateş koru getiririm de ısınırsınız.' Oraya vardığında o bereketli toprak parçasındaki vadinin sağ tarafından, bir ağaçtan şöyle seslenildi; 'Ey Musa! Âlemlerin Rabbi Allah benim, ben!'" (Kasas Suresi; 29/30.ayetler)

Bütün Tanrı kitaplarında Allah'ın huzuruna kavuşulacağı açıkça vaat edilmiştir. Bahis konusu "kavuşma"dan maksat, Yüce Allah'ın ayetlerinin kaynağı, delillerinin doğuş yeri, güzel isimlerine mazhar ve yüce sıfatlarına kaynak olan Kimse'nin mülakatıdır. Hak, kendi Zat'ında ve nefsinde göze görünmez, yanaşılmaz ve anlaşılmazdır. İmdi "kavuşma"dan maksat, O'nun insanlar arasında makamını temsil eden ve kendisine bir eş veya benzer bulunmayan Kimse'dir! Çünkü eğer böyle bir Kimse için bir eş veya benzer görülürse, Tanrı Zati'nin mukaddesliği ve varlığının eş ve benzerlerinden uzaklığı nasıl anlaşılır? Hâsılı, Allah'ın huzuruna ve dostluğuna kavuşma konularında İkan Kitabı'nda insaf sahibi olanlar için yeteri kadar açıklama yapılmıştır. Yüce Tanrı'dan herkesi katıksız doğruluğa kavuşturmasını ve Kendine yaklaştırmasını dileriz. O, gerçekten güçlüdür ve kuvvetlidir, O'ndan başka işitici, söyleyici, güçlüler güçlüsü ve övülmüşler övülmüşü yoktur.

Ey âlimlikle tanınan kimse! İnsanlara dinen uygun olanı emret, duraklayanlardan olma. Keskin bir gözle bak; Gerçeklik Güneşi, Beyan Melekûtu'nun Sahibi ve Manevi Anlayış Ceberudu'nun (*cennet, Allah'a varmanın 3. basamağı*) Sultanı'nın fermanı ile Akka hapisanesinin ufkunda parlamakta... İnsanların arka çevirmesi O'nu perdelemedi, saflar ve binler O'nu menedemedi. Artık sizin için bir mazeret kalmadı; ya O'nun doğruluğunu kabul edeceksiniz ya da Tanrı esirgesin, bütün peygamberleri inkâra kalkışacaksınız.

Ey Şeyh! Şii hizbini göz önüne getiriniz. Onlar zan ve kuruntu elleriyle nice binalar yaptılar ve nice şehirler kurdular. Bu zan ve kuruntular daha sonra kurşun oldu ve Dünyanın Efendisi'ne sıkıldı. (*Hz. Bab'ın kurşuna dizilerek şehit edilmesine atıfta bulunulmuştur*) Zuhur gününde bu hizbin liderlerinden hiç birisi O'nu tanımadı. O'nun kutlu ismi anılınca "Tanrı O'nun gelişinin sevincini bir an önce yaşatsın" derlerdi; hâlbuki görüldüğü üzere, o Gerçeklik Güneşi'nin zuhur gününde hep bir ağızdan; "Tanrı O'nun cezasını bir an önce versin" diye bağırıyorlar. Onlar Varlık Özünü ve görünen ile görünmeyen sahibi Olanı idam ettiler ve levihi ağlatan, kalemi inleyen, samimi dostlara ah çektiren ve Allah'a yakın olanlara gözyaşı döktüren işler işlediler.

Ey Şeyh! Düşün ve insaf çerçevesinde konuş. Şeyh Aksai'nin müritleri (*Şeyh Ahmet Aksai; Hz. Bab'ın zuhurundan bir süre önce Mehdi'nin yakında zuhur edeceğini müritlerine haber veren Müslüman şeyh*) Tanrı'nın yardımlarıyla başkalarının yoksun ve perdeli kaldıkları şeyi anladılar. Hâsılı, her bir devir ve asırda; Vahiy Kaynakları'nın, İlham Matlaları'nın (*doğuş yerlerinin*) ve Tanrı İlmi'nin Mahzenleri'nin bu âlemde göründükleri sırada daima böyle anlaşmazlıklar olmuştur. Bu anlaşmazlıkların sorumlusu ve nedeni, yalancı ve dinsiz kimselerdir. Bu konuda fazla açıklama uygun değildir. Batıl itikatları olanların kuruntularını ve şüphecilerin boş hayallerini siz daha iyi bilir ve daha yakından tanırırsınız.

Bugün, Benim sizden ve Tanrı ilmi kadehinden içip, adalet güneşi ışıklarının sözleriyle aydınlanmış bulunan diğer ulemeden ricam şudur ki; kimseye sezdirilmeden, bu taraflara gönderilmek üzere, bir kişi tayin edilsin. Bu Zat bir süreliğine Kıbrıs adasında Mirza Yahya ile görüşsün. Bu şekilde belki Emrin aslı, Tanrı emir ve hükümlerinin kaynağı hakkında bilgi edinmiş olunur.

Bir parça düşünecek olursan, Yüce Allah'ın hikmetine, kudret ve saltanatına tanıklık edersin. Emir'den haberdar olmayan ve Bizimle tanışmamış olan bir kaç kişi, her şeyin ve bununla beraber Tanrı'dan emin, hoşnut ve Tanrı'nın hoşuna giden kişilerin yalan olduğuna tanıklık ettiği bir takım sözler söylemişlerdir. Şimdi eğer siz çaba gösterirseniz, Emrin gerçekliği insanlığa ayan olur, halk bu boğucu karanlıklardan kurtulur. Baha (*Hz. Bahau'llah*) olmaz ise,

insanların yüzlerine karşı kim söz söyleyebilir? O olmaz ise, Orduların Rabbi olan Tanrı'nın katından sadır olan buyrukları kim bildirir?

Şimdi bu gafil adam, ravzahanlığa başvurmuş (*İmam Hüseyin için ağıt yakmaya kalkmış*). Tanrı'ya yemin olsun, o apaçık bir yalan peşinde; çünkü bu hizbin (*Şiilik*) inancına göre Kaim Hazretleri'nin (*Kaim; ayakta duran, namaz kılan anlamında olup Kıyamet Günü'ne yakın bir zamanda zuhur etmesi beklenen Mehdi için kullanılır*) zuhurunda, üzerlerine Tanrı selamı olsun, İmamlar kendi kabirlerinden kalkmışlardır. Bu, şek, şüphe götürmeyen bir gerçektir. En Yüce Kalem'in kaynağından çıkan ikan (*sağlam biliş*) kevserinden kuruntuculara pay vermesini biricik gerçek Tanrı'dan dileriz; ta ki onlar bu sayede Tanrı günlerine yaraşır şeylerde muvaffak olalar.

Ey Şeyh! Ben mazlum, şu satırları Beni saran belaların ortasında yazmaktayım. Her tarafta zulüm ve doğruluktan ayrılma ateşinin alevlenmekte olduğu görülüyor. Öte yandan sevgililerimizin T (*Tahran*) ilinde tutuklandıkları haberi geliyor, hâlbuki bu hizbin (*Bahaîler*) vefa süsü ile süslü olduğuna, devletin iyiliğinden, memleket içerisinde düzenin korunmasından, milletin refah ve mutluluğundan başka bir düşünceleri olmadığına ve olmayacağına, güneş, ay, deniz ve kara hep tanıklık ederler.

Ey Şeyh! Sık sık tekrar ediyoruz; Şah Hazretleri'ne birçok yıllar boyunca yardımda bulunduk. Yıllardır ki İran'da asayışı bozacak bir olay yaşanmamıştır. Çeşitli gruplar arasındaki arabozucuların dizgini iktidar avucu içine alınmış bulunuyor. Hiç kimse haddini aşmamıştır. Tanrı'ya ant olsun, bu hizip (*Bahaîler*) fesatçı olmamıştır ve olmaz da. Onların kalpleri Allah korkusunun ışığı ile aydınlanmış ve Tanrı sevgisi ziyeti ile bezenmiştir. Bütün düşünce ve gayretleri dünyanın daha iyi bir yer haline gelmesidir. Onların istediği, yer yuvarlağının tek bir kıt'a haline gelebilmesi için ortadaki anlaşmazlıkların kalkması, kin ve düşmanlık ateşinin sönmesidir.

Öbür yandan Büyük Şehir'deki (*İstanbul*) İran elçiliğinin memurları, var kuvvetleriyle, Biz mazlumların vücudunu ortadan kaldırmaya çalışıyorlar. Onlar bir şey istiyor, Tanrı ise başka bir şey istiyor. Şimdi, her memlekette Hakk'ın eminlerinin başına gelen belaları düşününüz. Kimi vakit onlara hırsızlık yakıştırılıyor, başka bir vakit dünyada eşine ve benzerine rastlanmayan iftiralarda bulunmaktan çekinmiyorlar.

Şimdi siz insaflica cevap veriniz. İran elçiliğinin kendi uyruklarına attığı hırsızlık iftirası, yabancı memleketlerde nasıl bir etki ve izlenim bırakır? Eğer Ben mazlum bu hal karşısında utanç duyuyorsam, bunun nedeni bu münasebetle Bana yöneltilen zillet ve utanç değildir; hayır, nedeni, büyükelçiliğe bağlı bir kısım yüksek memurların yöneticilik becerisi ve anlayış düzeyi hakkında yabancı elçilerde oluşacak izlenimdir. "Hakk'ın yedinci gökteki hazinelerine emin olarak seçtiği kimselere sen suç mu atarsın?" Özetle, yüce makamlara ermek ve fikir sormak için başvurmaları gereken bu Makamın ışığını söndürmeye çalışıyorlar. Haber verildiğine göre, bu olayın yaşanması sırasında, Tanrı kendisini korusun, büyükelçi Muin'ül Mülk Muhsin Han cenapları İstanbul'da bulunuyormuş. Bu gibi şeyler, Rahman kendisini teyit buyursun, İran Şahı Hazretleri'nin bu Hikmet Pınarı'nın huzuruna varan ve O'nun etrafında pervane olan kimselere kızgın olduğu düşüncesinden ileri gelmektedir. Hak şahit ve vakıftır ki, Ben mazlum daima devlet ve milletin izzetini sağlayacak sebep ve vasıtalara girişmişimdir. Tanrı kendisi buna yeter bir şahittir.

Bahaîler hakkında En Yüce Kalem'den şu sözler nazil olmuştur; "Onlar, gerçekten, öyle adamlardır ki, altından yapılmış bir şehrin yanından geçseler dönüp bakmazlar ve dünyanın en

güzel ve alımlı kadınına rastlasalar yüzlerini başka bir yöne çevirirler.” İşte Bahaîler için Öğütçü ve Bilici'nin katından En Yüce Kalem kanalıyla böyle nazil olmuştur. Paris İmparatoru (3.Napolyon) Hazretleri'ne gönderilen levihin sonunda da şu yüce sözler vardır; “Fani olduğunu bildiğin hazinelerine mi güveniyorsun? Yoksa tamamı Bahaîler nazarında ölü bir karıncanın gözbebeği kadar bile değer taşımayan şu yerkürenin bir karış yerine hükmettiğin için mi seviniyorsun? Onu, ona rağbeti olanlara bırak ve sen Âlemlerin Gayesi'ne yönel.”

Ben mazlumun başına gelenlere Yüce Allah'tan başkası vakıf değildir. Her gün İstanbul'daki elçilikte aleyhimize yapılan yeni dedikoduların haberi geliyor. Suphanallah! Her iş, güç bir yana bırakılmış, Ben kulun nasıl ortadan kaldırılacağıyla uğraşıyorlar. Hâlbuki Tanrı yolunda gelen zilletin tıpkı bir izzet olduğundan gafildirler.

Gazetelerde şöyle bir söz çıkmış; “Bazı Akka sürgünlerinin hilekârlıkları ve bazı kimselere karşı giriştikleri aşırılıklara dair...”

Adalet timsali ve insaf sahibi olanlar için bunu yazanın niyeti belli ve amacı açıktır. Özetle, çeşitli eziyet, zulüm ve doğruluktan ayrılma yollarına yöneldi. Tanrı'ya yemin olsun, Ben mazlum bu sürgün yerini en ulu yurda değişmem. Görür gözü olanlarca Tanrı yolunda gelen belalar açık bir izzet ve büyük bir mutluluktur. Daha önce söylemiştik; “Sübhansın Sen ey İlahım! Senin yolunda çekilen belalar olmasaydı Seni özleyenlerin mertebesi nasıl belli olurdu?”

Zillet o dereceye gelmiştir ki, her gün yeni iftiralar ortaya atıyorlar. Fakat Ben mazlum, bütün bunlar karşısında sabır gösteriyor, aldırış etmiyorum. Keşke İran Şahı Hazretleri İstanbul'da bize karşı yapılan davranışlarla ilgili bir rapor istese de işin içyüzünü öğrense. Ey Şah! Rahman olan Rabbine yemin verdiriyorum sana ki bu olaya adalet gözüyle bak. Bugün, acaba Tanrı'nın Kitap'ta indirdiği esaslar çerçevesinde hüküm verecek bir adaletli var mı? Bize delilsiz, ispatsız reva görülen davranışları insafla değerlendirecek bir insafli bulunur mu acaba?

Ey Şeyh! İnsanların davranışlarını göz önüne getiriniz. İlim ve hikmet şehirlerinin sakinleri; kendilerini dünyanın en âlim, en zahit (*dini yasalara uyan*) ve Allah'tan en çok korkan hizbi sayan Şii mezhebinin nasıl oluyor da Zuhur gününde Tanrı Mazharı'na arka çevirmiş ve tarih boyunca bir benzerine rastlanmayan bir zulme kalkışmış olduklarını görerek ne diyeceklerini şaşırılmışlardır. Bu hizbin meydana çıktığı tarihten bugüne kadar aralarından nice ulema yetişmiştir. Bunlardan bir tanesi bile Zuhur'un keyfiyetine akıl erdirememiştir. Acaba bu gafletin nedeni neydi? Söyleyecek olsak onların uzuvları yarılıp bölünür. İlim denizinin tek bir serpintisine erebilmeleri ve bugün gafil buldukları şeyi anlayabilmeleri için düşünmek, hem de bin yıl düşünmek gerek...

T (*Tahrân*) ilinde geziniyordum, senin Rabbinin ayetlerine kaynak olan o yerde... Kulağıma minberlerin kutlu ve yüce Tanrı'ya inleyişleri ve yalvarışları çarptı. Şöyle diyorlardı;

“Ey kâinatın İlahı ve ümmetlerin Efendisi! Halimizi ve kulların zulmü yüzünden başımıza gelen belaları görüyorsun. Sen Bizi kendi zikrin ve senan için yaratmış, ortaya çıkarmıştın. Şimdi bak, Senin günlerinde gafiller bizim üzerimizde neler söylüyorlar. Senin izzetine ant olsun, ciğerlerimiz eridi, dalımız kolumuz ıstırap içinde kıvrandı. Ah, ah! Keşke bizi yaratmasaydın, ortaya çıkartmasaydın.”

Tanrı'ya yakın duranların kalpleri bu sözler karşısında yanıyor ve temiz yüreklilerin ahları göklere yükseliyor. Ünlü ulemayı, belki Zuhur gününde Âlemlerin İsteği'nin beyan denizinden bir pay alır ve büsbütün yoksun kalmazlar diye, Tanrı hatırı için tekrar tekrar öğütledik ve onları En Yüce Ufuk'a (*ruh makamının en yüce mertebesi*) davet ettik.

Şu öğüt Tanrı'nın her şeyi kaplayan rahmet göğünden çoğu levihlerde inmiştir. Dedik ki;

“Ey idare dizginini elde tutanlar ve âlimler topluluğu! Akka ufkundan yükselen çağrıya kulak veriniz. Bu çağrı, sizi, Tanrı'nın kendi vahyine doğuş yeri ve nurlarına kaynak yaptığı bir makama yöneltir, yaklaştırır ve kılavuzlar. Ey bu dünya sakinleri! İsm-i Azam (*En Büyük İsim; Allah'ın bütün sıfatlarını kendinde toplayan İsmi*) Kıdem Sultanı'nın katından geldi ve insanlara bu Zuhur'u haber verdi; öyle bir Zuhur ki Tanrı ilminde gizli, dürüstlük hazinesinde saklı ve Rabler Rabbi olan Tanrı'nın kitaplarında En Yüce Kalem'le yazılıydı. Ey Ş (*Şiraz*) ahali! Yaratılan her şeyi aşan ve boyunlara hâkim olan Tanrı'nın katından çıkan inayet ve rahmetimi unuttunuz mu?”

Kitab-ı Akdes'te de şöyle nazil olmuştu;

“Söyle; Ey din liderleri! Allah'ın Kitabını aranızdaki mevcut ölçüt ve bilimlerle tartmayın, çünkü Kitabın Kendisi insanlar arasında kurulmuş yanılmaz Terazi'dir. Dünya halklarının ve insanların sahip olduğu her şey bu en kusursuz Terazi'de tartılmalıdır. Onun ağırlığı da kendi standartlarına göre ölçülmelidir, eğer bunu bilseydiniz.”

İnayet gözüm sizin için yaş döküyor; çünkü siz gece gündüz ve sabah akşam çağırığınızı tanımadınız. Ey kavim! Sidret-ül-münteha'nın (*Arş'in sağ yanındaki bir ağaçtır ki ötesine hiçbir mahlûk geçemez. Beşeri ilmin ulaşabileceği son noktadır, ötesi Allah'ın Zat âlemidir*) “gerçekten Benden başka müheymin (*hüküm sahibi/kullarının durumundan haberdar olan ve denetleyen/korkudan koruyan*) ve kayyum (*kudretin kaynağı / baki, ezeli*) Tanrı yoktur!” diye seslendiği bu kutlu ve kıvıllı Nokta'ya doğru açık bir alın ve aydın bir yürekle yönelin.

Ey ulema topluluğu! Aranızda Allah'ın sırlarını gösterme ve anlayışta Benimle boy ölçüşebilecek kimse var mı? Veya hikmet ve beyan meydanında Benimle yarışacak adam nerede? Rahman olan Rabbime yemin olsun ki, yok! Yeryüzünde olan her şey geçicidir; geçici olmayan, ancak, aziz ve sevgili Rabbinizin yüzüdür.

Ey kavim! Biz ilmi Malumun tanınması için takdir buyurduk, siz ise onu kendinizle bütün gizli şeylerin açığa çıkmasına araç olan İlim Kaynağı arasında bir perde yaptınız. Bu sözün güneş gibi hangi ufuktan parladığını bilmiş olsaydınız, insanları ve insanlarda olan her şeyi bir yana atarak bu kutlular kutlusunu Makam'a koşardınız.

Söyle; Bu, Ana Kitap'ın muhafaza edildiği göktür, n'olaydı bunu bileydiniz! O'dur Sahrayı (*Kaya*) bağırta ve kutlu ilde yükselen Tur (*Dağ*) üzerindeki Sidre'yi “Padişahlık aziz ve şefkatli olan Padişahlar Padişahı'na özgüdür” diye seslendiren kimse.

Biz herhangi bir mektebe gitmedik, okuduğunuz konuları da okumadık. Bu Ümmi'nin (*okula gitmemiş olan; Hz. Bahau'llah*) sizleri ebedi Tanrı'ya çağırma sesine kulak veriniz. O, sizin için, bütün yeryüzünün hazinelerinden daha iyidir, n'olaydı bunu anlasaydınız! Her kim vahiy göğünden indirilene anlamından başka bir anlam yükler ve onu görünürlükten uzaklaştırırsa, böyle bir kimse Tanrı'nın yüce kelimesini tahrif etmiş ve açık manalı kitapta ziyan üstüne ziyan görmüş olanlar arasına katılır.

Bunun üzerine Fıtrat'ın iniltisini işittik. Sorduk; "Geceleri senin feryadını, gündüzleri sızıltını ve seherleri iniltini işitiyorum. Ne var ey Fıtrat?"

Cevap verdi; "Ey Tanrı'nın Ulu Adı'yla ortaya çıkan kâinat efendisi! Gafiller Senin beyaz diş deveni sakatladılar (*Hz. Salih'in peygamberlik işareti olarak gösterdiği devenin Semud kavmi tarafından sakatlanmasına atıfta bulunmaktadır*), Senin kızıl gemini batırdılar, Senin ışığını söndürüp Emrinin yüzünü örtmek istediler. İşte bu yüzden benim ve benimle beraber bütün şeylerin figanı ortalığı aldı; bununla beraber halkın çoğu gaflet içerisinde."

Bugün Fıtrat kerem eteklerine yapışmış ve Bizim çevremizde döner olmuştur.

Ey Şeyh! Huzuruma gel, gel ki ibda (*yaratmak, yoktan var etmek*) gözünün görmediğini göresin ve ihtira (*benzeri görülmemiş bir şey icat etmek*) kulağının işitmediğini işitesin; ola ki kendini kuruntu çamurundan kurtarır ve Mazlum'un "Padişahlık aziz ve övgüye değer olan Tanrı'ya özgüdür" diye çağırdığı yüceler yücesi makama yönelirsin. Ümit ederiz ki, sizin gayretinizle kulların kanatları nefis ve ihtiras çamurlarından arınır ve Tanrı sevgisi göklerinde uçabilecek duruma gelir. Çamurlara bulaşmış kanatlar uçmaya uygun değildir. Buna adalet ve insaf sahipleri tanıklık eder, fakat kavim açık bir şüphe içerisinde...

Ey Şeyh! İnsanlar her yönden, kalemin zikrinden özür dilediği itirazlarda bulunmuşlardır. Bununla beraber büyük rahmetimiz nedeniyle her birisine halkın seviyesine göre cevaplar verildi ki menfilik ve inkâr ateşini bırakıp müspetlik ve itiraf ışığı ile aydınlansınlar. İnsaf az, adalet yok. Ezcümle şu sağlam ayetler bazılarına cevap olarak Tanrı ilmi melekûtundan belli ve nazil olmuştur;

"Ey yüzünü Yüzün nurlarına çevirmiş olan! Türlü kuruntular yeryüzü sakinlerini sarmış, onları şüphesizlik ufkuna, parıltılarına, görünüşlerine ve ışıklarına bakmaktan geri tutmuştur. Çeşitli zanlar onları Kayyum'dan (*kudretin kaynağı / baki, ezeli*) menetmiştir. Arzularına göre söz söylerler fakat böyle yaptıklarının farkında değiller.

'Ayetler indirildi mi?' De; Göklerin Rabbine yemin olsun, evet... 'Saat geldi mi?' Delilleri ortaya koyana ant olsun, geçti bile... Gerçek söylüyorum; Hakka (*Kaçınılmaz olan şey*) geldi ve Hak, hüccet (*senet, vesika, delil*) ve kesin kanıtla görüldü. Büyüleyici kadar güzel olan görüldü ve insanlar korku ve ıstıraba düştü. Zelzeleler oldu ve milletler muktedir ve kudretli olan Tanrı'nın heybetinden inledi. Söyle; Sahha (*sersemletici boru*) çalındı ve bu Gün, tek ve dilediği gibi davranan Tanrı'nındır.

'Kıyamet tamam oldu mu?' Cevap ver; Rabler Rabbine ant olsun, evet... 'Kıyamet koptu mu?' Evet, hem de Kayyum (*kudretin kaynağı / baki, ezeli*) kendi ayetlerinin melekûtu ile geldi... 'Halkı yerlere serilmiş görüyor musun?' Yüceler yücesi Rabbime ant olsun, evet... 'Sökülmemiş ağaç kütükleri sökülüp atıldı mı?' Sıfatların sahibine ant olsun, dağlar bile ufalıp dağıldı... Dedi; 'Cennet ve cehennem nerede?' De; Birincisi Benim mülakatım ve ikincisi senin nefsin, ey Tanrı'ya ortak koşan şüpheci... Dedi; 'Teraziyi görmüyoruz' De; Rahman olan Rabbime yemin olsun, evet, onu görür gözü olanlardan başkası görmez... 'Yıldızlar düştü mü?' Evet, Kayyum Sır Diyarı'ndayken (*Edirne*)... İbret alınız ey göz sahipleri... Kudret Elimizi azamet ve iktidar koynundan çıkardığımızda bütün işaretler ortaya çıktı. Vaat edilen zaman geldiğinde, Tellal (*Nida Eden*) sesini yükseltti ve Sina'nın ihtişamını tanımış olanlar, tereddüt çölünde yaratık âleminin Rabbi olan Rabbinin korkunç ihtişamı önünde düşüp bayıldılar. Nakur (*boru*) soruyor; 'Sur çalındı mı?' Söyle; Zuhurun Sultanı'na

yemin olsun, evet, Kendi Rahman isminin tahtına oturduğu zaman... Bütün aydınlıkların kaynağı olan Rabbi'nin rahmet sabahı tüm karanlıkları dağıttı. Rahman'ın rüzgârı esti ve ruhlar beden kabirlerinde kımıldadı. İşte Aziz ve Mennan (*ihsanı bol*) olan Tanrı'nın katından böyle olması takdir buyruldu. Gaflet döşeginde yatanlar soruyor; 'Gök ne zaman yarıldı?' Sizler, gaflet ve sapkınlık kabirlerinde yatarken... Gafillerden biri gözlerini ovuşturuyor ve sağına soluna bakıyor. Ona söyle; Senin gözlerin görmeden kaldı. Bugün senin için sığınacak bir yer yok... Onlardan birisi soruyor; 'Halk mahşerde toplandı mı?' Cevap ver; Rabbime ant olsun, evet. Sen boş inanç yatağında yatarken... Birisi diyor; 'Kitap fitrat kuvvetiyle indi mi?' Ona de; Gerçek imanın kendisi hayret içinde. Korkunuz ey anlayış sahipleri... Birisi diyor; 'Ben başkalarıyla birlikte kör olarak mı bir araya getirildim?' Ona de; Bulutlara binene ant olsun, evet... Cennet mana gülleriyle süslendi ve cehennem günahkârların ateşiyle alevlendi. Misak Günü gelince, nur Zuhur Ufkundan parladı ve ufukları aydınlattı. Şüphede kalanlar zarar ettiler ve imanın (*sağlam biliş*) doğuş yönüne yakınlık (*şüphesizlik/sağlam iman*) ışığı ile yönelenler kazandılar.

Ey yüzünü Zuhur'un Ufkuna çevirip bakan! Ne mutlu sana ki ruhlara kanat veren şu levih senin için indirildi. Onu ezberle, sık sık oku. Hayatıma yemin olsun, bu levih Rabbinin rahmet kapısıdır. Ne mutlu onu sabah akşam okuyana! İlmin dağını sarsıp ayakları sürçtüren bu Emir'de senin zikrini işittik. Aziz ve Vahhâb'a (*bağışı sınırsız olan*) yönelmiş olan Baha ehline baha olsun! Levih bitti ise de söz bitmedi. Sabırlı ol, Rabbin çok sabırlıdır."

Bunlar Akka hapishanesine gelişimizin ilk günlerinde indirdiğimiz ayetlerdir. Yalancı dillerin, Emrimiz kendilerine kudret ve saltanat ile gelince neler söylediğini bilesin diye bu ayetleri sana gönderiyoruz. Zannın temeli sarsıldı, kuruntu seması yarıldı; kavimse şüphe ve münakaşada... Tanrı kendi ayetlerinin melekûtu ile iktidar ufkundan geldikten sonra O'nun hüccet (*senet, vesika, delil*) ve kesin kanıtını inkâr ettiler. Onlar kendilerine emredileni bıraktılar, Kitapta kendilerine yasaklananı işlediler. İlahlarını bir yana attılar, nefsanî arzularına uydular. Onlar gerçekten gaflet ve sapkınlık içerisinde; ayetleri okurlar ve fakat onları inkâr ederler, delilleri görüyor fakat arka çeviriyorlar. Gerçekten acayip bir şüphe içindeler.

Biz kendi dostlarımıza, bütün iyi amel ve güzel huyların baş kaynağı olan Tanrı korkusunu tavsiye ettik. Tanrı korkusu, Baha şehrinde adalet ordusunun kumandanıdır. Ne mutlu nurlu sancağının altına girip ona sarılana! Böyle bir kimse, gerçekten, Kayyum'ül Esmâ (*Hz. Bab'ın bir eseri*) kitabında adı geçen Kızıl Gemi'nin yolcularındandır.

Söyle; Ey Tanrı'nın hizbi! Vücutlarınızı güvenilirlik ve dindarlık süsüyle süsleyiniz; sonra Rabbinize iyi ameller ve güzel ahlak ile yardımda bulununuz. Biz kitaplarımızda, yazılarımızda, risalelerimizde ve levihlerimizde sizi fesat ve çekişmeden men ettik; bundan kastımız sizin yükselmeniz ve yücelmenizden başka bir şey değildir. Buna gök ile yıldızları, güneş ile parıltıları, ağaçlar ile yaprakları, denizler ile dalgaları, yer ile hazineleri tanıklık ederler. Kendi dostlarına yardım edip onları bu mübarek, aziz ve bedi makamda kendilerine yaraşan şeylerle desteklemesini Tanrı'dan dileriz.

Başka bir levihde de şöyle demiştik;

"Ey gözleri Yüzüme bakan kimse! İnsanlara Tanrı korkusunu tavsiye et. Tanrı askerlerinin, güzel huylar ve iyi ameller ordusunun başkumandanı odur. Milletler bütün geçmiş asırlar boyunca onun eliyle fethedilmiş, zafer bayrakları en yüksek tepelere onun vasıtasıyla dikilmiştir.

Senin ve Ulu Arş'ın Rabbi olan Tanrı'nın katında güvenilir olmanın ve güvenilir olanın makamının ne demek olduğunu sana bildiriyoruz. Günlerden bir gün Yeşil Adamıza gitmek üzere yola çıktık. Oraya varınca ırmakları akar, ağaçları sarmaş dolaş gördük. Güneşin ışıkları ağaçların aralarında oynayıp duruyordu. Sağa dönüp baktık ve işte o latif, şerif, yüce ve kutlu noktada kalemin tanımlamaktan ve Yaratık Mevlasının tarif etmekten aciz olduğu şeyi gördük. Sonra dönüp sola baktık ve işte orada Firdevs-i Ala simalarından bir simayı bir nur direği üzerinde durur gördük. Nur direği üzerinde duran o Firdevs-i Ala siması yüksek sesle şöyle nida ediyordu; 'Ey yerde ve gökte oturan topluluklar! Bakınız şu güzelliğime, şu nuruma, şu görünüşüme ve şu parlamışım. Biricik Gerçek Tanrı'ya yemin olsun! Ben Güvenilirliğin Kendisiyim, onun tecellisiyim ve cemaliyim. Bana yapışan, Benim makamımı tanıyan ve Eteğime tutunan herkesi ödüllendireceğim. Ben Baha ehlinin en büyük süsüyüm, yaratık âlemindeki herkese izzet kaftanıyım. Ben dünyanın refahının yüce aracı ve tüm yaratıkların güven ufkuuyum.' İnsanları Varlığı Var Eden'e yaklaştıracak şeyi senin için indirdik."

Ben mazlum dünya milletlerini daima yüceliğe götüreceğim ve Tanrı'ya yaklaştıracak şeylere çağırışımıdır. En Yüce Ufuk'tan (*Ufku Ala; ruh makamının en üst mertebesi*) herhangi bir kimse için tereddüde inkâr ve itiraza mahal bırakmayacak şeyler parlamıştır, fakat gafiller bundan yararlanma yolunu bilememişler, ziyan üstüne ziyan etmişlerdir.

Ey Şeyh! Ulemanın Tanrı'nın yardımına kavuşmasını dilediğim Şah Hazretleri'yle el ele vermesi ve gece gündüz demeyip devlet ve milletin seviyesini yükseltecek çarelere başvurması gerektir. Bu hizip, var kuvvetiyle insanların ıslahına ve işlerin daha iyi bir hale gelmesine çalışmakta ve her zaman bununla meşgul olmaktadır. Buna, bu iyiyi kötüyü ayıran levihte, En Yüce Kalem şahadet eder. Öyle işler var ki, insana kolay görünür; fakat çoğu insanlar bunlara karşı ilgisiz kalarak vakitlerini öldürecek şeylerle uğraşmaktadırlar.

İstanbul'da bir gün Kemal Paşa Ben mazlumun yanında bulunuyordu. Konuşma, halkın menfaatine hizmet edecek şeyler etrafında yapılıyordu. Bir ara birçok diller tahsil etmiş olduğunu söyledi. Cevap olarak kendisine; "Bütün bir ömrü telef etmişsiniz. Size ve sizin gibi devlet büyüklerine yaraşan hareket, bir meclis kurmak, o mecliste görüşüp mevcut dillerden ve yazılardan birini seçmek veya yeni bir dil icat etmek ve sonra bu dil ve yazıyı bütün dünya okullarında çocuklara öğretmek yoluna gitmektir. Bu takdirde her insan yalnız iki dile muhtaç olur; biri kendi milli dili, öbürü ise bütün yeryüzünde oturanların konuşacağı dil. Böyle yapılacak olursa, dünya tek bir memleket haline gelir, insan böyle çeşitli diller öğrenmek yükünden kurtulur" dedim.

Aynı fikirde olduğunu söyledi ve çok hoşuna gitti. Bunun üzerine kendisine, bu meseleyi memleket içerisinde gerçekleştirmek için devlet vezirlerine ve büyüklerine açmasını söyledim. O günkü görüşmeden sonra birkaç defa daha ziyaretime geldi, fakat bu konuyla ilgili tek bir kelime söylemedi, hâlbuki yapılan teklif yeryüzü sakinlerinin birleşme ve ittifakına neden olacak bir teklifti.

İran devletinin bu teklifi dikkate alarak uygulaması ümit olunur. Şimdi yeni bir dil ve yazı icat edilmiş bulunuyor. Arzu ederseniz gönderilir. Maksat, herkesin zahmet ve yükünü azaltacak şeylere sarılması ve günlerin layık olduğu gibi kullanılıp sona ermesidir. Tanrı, gerçekten, yardım edicidir, bilicidir, tedbir edicidir, her şeyden haberdardır.

İnşallah İran bu ana kadar yoksun kaldığı şeye kavuşur ve onunla süslenir. Söyle; Ey Şah! Milletlerin adalet güneşinin ışıkları ile ışıklanmasına gayret ediniz. Ben mazlumun gözü, güvenilirlikten, doğruluktan, samimiyetten ve umuma yarar şeylerden başka bir şeye bakmaz. O'nu hainlerden saymayınız. Sübhansın Sen ey İlahım, efendim, dayanağım! Şah Hazretleri'ne, Senin emir ve hükümlerini uygulaması ve kulların arasında adalet sağlaması için yardımcı ol. Sen, gerçekten, fazıl sahibisin, feyizlerine son olmayansın, güçlüler güçlüsün. Tanrı'nın Emri, O'nun fazlının bir işareti olmak üzere gelmiştir. Ne mutlu buna göre davrananlara! Ne mutlu manevi anlayış sahiplerine! Ve ne mutlu göklerde ve yerlerde olanlardan kesilerek Gerçek'e sarılana!

Ey Şeyh! En Büyük Okyanus'un kıyılarına yönelerek yola çık; sonra, Tanrı'nın Kayyum'ül Esmâ'da (*Hz. Bab'ın bir eseri*) Bahaîler için takdir buyurmuş olduğu Kızıl Gemi'ye gir. Bu gemi, karalarda ve denizlerde yürür gider. Her kim ona girerse kurtulur, her kim ona arka çevirirse helak olur. Sen bu gemiye girip kavuşunca yüzünü müheymin (*hüküm sahibi/kullarının durumundan haberdar olan ve denetleyen/korkudan koruyan*) ve kayyum (*kudretin kaynağı / baki, ezeli*) olan Tanrı'nın Kabesi'ne çevirerek şöyle söyle;

“Ey Tanrım! Ben Senden Senin nurunun en nurlusu yüzü hürmetine dilerim ve Senin her nurun en nurlu nurdur.”

O zaman melekûtun kapıları senin önünde açılır ve gözlerin görmediğini görür, kulakların işitmediğini işitirsin. Ben mazlum seni geçmişte öğütledim, şimdi de öğütüyorum. Ben mazlum senin için âlemlerin Rabbi olan Tanrı'nın birlik denizine girmenden başka bir şey dilemedim. Bugün bütün yaratıklar yüksek sesle çağrıda bulunuyor ve bu Zuhur'u insanlara müjdeliyor; öyle bir Zuhur ki, Tanrı'nın ilminde saklı bulunan şey onunla açığa çıkmıştır.

Ey Şeyh! Beyan güvercinlerinin Manevi Anlayış Sidresi'nin dalları üzerindeki ötüşlerini dinledin. Şimdi de hikmet kuşlarının yüce cennetteki şakımlarını dinle. O, gerçekten gafil bulunduğu şeyi sana tanıtır. Kuvvet ve kudret dilinin, ariflerin emeli olan Tanrı'nın kitaplarında söylediklerini işit. Şu anda Firdevs'i Ala'nın ortasında bulunan Sidret-ül-münteha'dan (*Arş'ın sağ yanındaki bir ağaçtır ki ötesine hiçbir mahlûk geçemez. Beşeri ilmin ulaşabileceği son noktadır, ötesi Allah'ın Zat âlemdir*) bir ses yükseldi, Kitaplarda ve levihlerde nazil olan şeyleri ve bu Ulu Haber ve Doğru Yol uğruna can vermiş bulunan Müjdecimin (*Hz.Bab*) dediğini sana bildirmemi emretti. O dedi ve O'nun dediği gerçektir; “Ben, O'nun vafında şu mücevher kelimeleri yazdım; ‘O ne Benim herhangi bir işaretimle işaret edilir ne de Beyan'da yazılı bir şey ile anlatılabilir.’” Ve yine, izzet ve ululuk ile sıfatlanmış olan O, bu En Büyük Zuhur ve Ulu Haber hakkında şöyle buyuruyor; “O, kendisinden başkasının tanıtmasıyla tanınmaktan veya yaratıklarının nitelemesiyle nitelenmekten, çok, pek çok yücedir. Ben O'na ve ayetlerine ilk iman eden kulum. Ben O'nun manevi anlayış cennetindeki bahçelerin turfanda meyvelerinden O'nun sözlerinin hoş kokularını aldım. Evet, O'nun izzetine yemin olsun, O gerçeğin kendisidir. O'ndan başka Tanrı yoktur. Herkes O'nun emriyle kaimdir.” İşte Gerçeklik Kumrusu, Tanrı Sidresi'nin dalları üzerinde bu sözlerle terennüm eylemiştir. Ne mutlu onu işitene ve onun her bir kelimesinde saklı Tanrı beyanı denizinden alıp içene! Başka bir yerde de Beyan'ın sesi dalların tepesinden şöyle yükseliyor; “Yücelik ve kutluluk ile nitelenmiş olan O diyor; ‘dokuz yılında bütün iyiliklere kavuşursunuz.’” Başka bir münasebetle de buyuruyor; “Siz, dokuz yılında Tanrı'nın huzuruna erersiniz.”

Manevi anlayış şehirlerinin kuşlarından kulağa gelen bu terennümler, Rahman'ın Kuran'da nazil buyurduğuna uygundur. Ne mutlu basiret sahiplerine, ne mutlu erenlere!

Ey Şeyh! Tanrı'ya yemin olsun, rahmet ırmağı akmakta, beyan denizi dalgalanmakta, Zuhur güneşi pırıl pırıl parlamakta. Temiz bir yürek, açık bir fikir ve doğru sözlü bir dille Benden önce gelen Kişi'nin, yani ilk Nokta'nın (*Hız.Bab*), beyanı aziz olsun, Azim Hazretleri'ne hitaben nazil ettiği şu yüce sözleri oku;

“Bu, sana icabetimizden önce sana vaat ettiğimiz şeydir. Sabret, Beyan'dan dokuz yıl geçinceye kadar... O zaman, ‘bütün var edicilerin en iyisi olan Tanrı kutlu olsun!’ de. Söyle; O, Tanrı'dan başka bir kimsenin bilmediği bir Haber'dir; fakat o gün O'nu bilmezsiniz.”

Gerçekten, dokuz senesinde bu En Büyük Zuhur Tanrı iradesi kaynağından görünüp ışıklar saçtı. O'nu, şüpheci gafillerden başka kimse inkâr etmez. Tanrı'dan kullarına Kendisine dönmeleri ve bu batıl hayatta işlemiş oldukları kötü işlerden dolayı tövbe ve istiğfar etmeleri için yardımcı olmasını dileriz. O, gerçekten tövbeleri kabul edicidir, bağışlayıcıdır, rahimdir. Başka bir yerde de “O'na ve ayetlerine ilk iman eden kul benim” buyuruyor. Farsça Beyan'da ise şu söz vardır; “O, her bir halde ‘Ben gerçekten Tanrı'yım’ diyen kimsedir.” Rablik ve Tanrılık ifadelerinin açıklaması daha evvelce yapıldı. Biz, gerçekten, perdeleri yırttık, insanları boyunların hâkimi olan Tanrı'ya yaklaştıracak şeyi ortaya çıkardık. Âlemlerin Rabbi olan Tanrı'nın katından sadır bir emirle gökleri ve yerleri saran bu fazılda adalet ve insaf üzere davrananlara ne mutlu!

Ey Şeyh! İncil'in nağmelerini insaf kulağı ile dinle. O, beyanı aziz olsun, geleceği haber vermek üzere buyuruyor; “Fakat o gün ve saati hiçbir kimse, ne gökteki melekler ve hatta ne de Oğul, bilmez; onu ancak ve ancak Baba bilir” Burada Baba'dan maksat Hak Celle Celalüh'dür. (Yüce Allah'tır) O'dur gerçek terbiyeci, O'dur manevi öğretici...

Yoel (*İsrailoğulları kavminden, M.Ö. 6. yüzyılda yaşamış bir peygamber*) buyuruyor; “Çünkü Rabbin Günü büyük ve çok korkunç, kim ona dayanabilir?” Birincisi, İncil'de yazılı yüce sözde “hiçbir kimse Zuhur zamanına vakıf değildir; onu her şeyi bilen ve her şeyden haberdar olan Tanrı'dan başka bir kimse bilmez” buyuruyor. İkincisi, Zuhur'un büyüklüğünü anlatıyor. Kuran'da da “Birbirlerine neyi soruyorlar? O büyük haberi mi?” (*Nebe Suresi; 1/2 ayetler*) buyrulmuyor mu? Büyüklüğü eski yeni kitapların çoğunda zikredilen Haber işte budur. Koruyucu, yardımcı ve nusret edici Tanrı'nın diledikleri istisna olmak üzere, bütün insanlar ve şehirlerde oturanlar, hep şaşkına dönmüşler, altüst olmuşlardır.

Ey Şeyh! Emir büyüktür ve Haber de... Sabır ve soğukkanlılıkla, bu parlak alametler, bu yüksek sözler ve bu günlerde meydana gelen şeyler hakkında düşün. Belki bu sayede Kitaplarda saklı sırlara agâh olursun da insanları doğru yola iletmeye gayret edersin. Yeremya'nın (*Yoel gibi, İsrailoğulları kavminden, milattan önce yaşamış bir diğer peygamber*) sesini iç kulağında dinle. Buyuruyor; “Ah, o Gün büyüktür ve eşi yoktur.” İnsaf gözüyle bakacak olursanız, bu Gün'ün azametine vakıf olursunuz. Bu şeyi bilen Öğütçünün sesine kulak ver. Görünen ve görünmeyen bütün varlıklara erişen bir rahmetten kendini yoksun bırakma. Davut Hazretleri'nin nağmesini işit. Buyuruyor; “Beni müstahkem şehre kim iletir?” Müstahkem şehir, Sicn-i Azam (*En Büyük Hapishane*) denilen, sağlam bir kalesi ve surları bulunan Akka'dır.

Ey Şeyh! Eşiya peygamberin Kendi kitabında söylediklerine göz at. Şöyle diyor: “Ey Siyon'a müjdeler getiren, yüksek dağa çık. Ey Yerusaleml'e (*Kudüs'e*) müjdeler getiren, sesini kuvvetle yükselt. Korkma, Yahuda şehirlerine şöyle söyle: ‘İşte Allah'ınız! İşte Rabbiniz olan Allah kuvvet eliyle gelecek ve kudret koluyla saltanat sürecek.’ ”

Bugün bütün alametler ortaya çıkmıştır. Büyük Şehir gökten inmiştir. Siyon, biricik gerçek Tanrı'nın Vahyi karşısında sevinçten titriyor, çünkü her yönden Tanrı'nın Sesi'ni duydu. Bugün Kudüs yeni bir İncil'e kavuştu, çünkü firavuninciri (*çınar*) ağacının yerinde servi ağacı duruyor. Kudüs bütün insanların hac yeridir ve Kutsal Şehir olarak adlandırılmıştır. Kudüs, Siyon ve Filistin'le birlikte bu topraklarda bulunmaktadır. O yüzden buyruluyor; Ne mutlu Akka'ya göçene...

Amos (*İsrailoğulları kavminden, M.Ö. 8. yüzyılda yaşamış bir peygamber*) buyuruyor; “Rab Siyon'dan haykırarak ve sesi Yeruşalem'den (*Kudüs'ten*) gelecek ve çobanların otlakları inleyecek ve Kermil'in tepesi kuruyacaktır” Kermil, Tanrı'nın Kitabı'nda “Tanrı'nın Tepesi” ve “Tanrı'nın Bağı” diye adlandırılmıştır. Bu günlerde Zuhur sahibinin fazlı ile ululuk çadırı burada kurulmuştur. Ne mutlu ona gelenlere ve ne mutlu ona yönelenlere! Ve yine buyuruyor; “İlahımız gelecek ve susmayacak”

Ey Şeyh! Âlemlerin İsteği olan Tanrı'nın tarafından Amos'a buyrulan şu sözü hatırla; “Ey İsrail! İlahınla mülakata hazırlan! Çünkü dağları yapan, rüzgârları yaratan ve insana düşüncesini bildiren, sabah aydınlığını karanlığa çeviren, Arz'ın yüksek yerlerinde yürüyen O'dur. Rabdir, Ordular Rabbidir O'nun adı...” Sabah aydınlığı karanlığa çevrilecek buyruluyor. Maksat şudur; Eğer Tur Mükellimi'nin (*Dağda Konuşan'ın*) zuhur gününde bir kimse kendini gerçek sabah sanacak olursa Tanrı'nın kuvvet ve kudretiyle kararır. Böyle bir kimse, yalancı sabah olduğu halde kendini sahici sanır. Vay ona ve vay âlemlerin Rabbi olan Tanrı'nın katından gelme bir beyan olmaksızın ona uyana!

Eşiya buyuruyor; “O günde yalnız Rab yücelecektir”. Zuhur'un azameti hakkında da şöyle buyuruyor; “Rabbin heybeti ve O'nun haşmetinin celali (*büyüklüğü, ululuğu*) önünde kayaya gir ve toprak altında gizlen”. Başka bir yerde de şöyle buyuruyor; “Çöl ve kuru yer sevinecek; çorak çöller keyiflenecek ve nergis gibi çiçek açacak; bol bol çiçek verecek ve büyük bir sevinçle terennüm edecek. Lübnan'ın haşmeti, Kermil'in ve Şaron'un nuru ona verilecek. Onlar Rabbin ululuğunu, Tanrı'nın nurunu göreceklerdir.”

Bu parçaların yorumlanmasına ihtiyaç yok, gün gibi aşikâr, nur gibi açık. Her insaf sahibi bu sözlerdeki güzel kokuyu koklamak suretiyle manevi anlayış bahçesinin yolunu bulur ve yeryüzü sakinlerinin çoğunun yoksun ve menedilmiş olduğu şeye erer. Söyle; Ey kavim! Tanrı'dan korkunuz. Tanrı'nın ahit ve misakını bozup O'nun yerleri ve gökleri içine alan rahmetini inkâr eden karga ötüşlülerin şüphelerine kapılmayınız.

Ve yine buyuruyor; “Yürekleri korku ile çarpanlara söyle; kuvvetleniniz ve korkmayınız; İlahınız işte budur.” Bu mübarek ayet, Zuhur'un azametine ve Emrin ululuğuna bir delildir; çünkü borunun üflenışı dünyayı ıstıraba düşürür, zelzele ve korku âlemi kaplar. Ne mutlu o kimseye ki, tevekkül ve feragat ışığı ile ışıklanır! O günün sıkıntıları O'nu alıkoymaz ve korkutmaz. İşte Beyan lisanı, Rahman'ın katından sadır olan bir ferman ile böyle söyledi. O, gerçekten güçlüdür, kuvvetlidir, hükümdardır, kudretlidir. Şimdi her görür göz ve işitir kulak sahibi olan kimsenin, her biri birçok anlam ve açıklama denizini içeren bu yüce kelimeler hakkında derin derin düşünmesi gerektir. Ola ki Dinler Sahibi'nin beyanı kendi kullarını En Öte Gaye'ye ve En Yüksek Zirve'ye, yani çağrımızın yükseldiği bu noktaya büyük bir sevinç ve mutluluk içerisinde kavuştursun.

Ey Şeyh! Sözlerimdeki güzel kokulu esintileri iğne ucu kadar koklayacak olsan, dünyayı ve dünyadakileri bırakır ve Maksut (*İstek*) Hazretleri'nin yüzünün nurlarına yönelirsin. Özetle,

Ruh (Hz. İsa) Hazretleri'nin sözlerinde sayılamayacak kadar çok anlamlar gizli... O, birçok şeylerden söz açmış, fakat iştir kulağı ve görür gözü olan bir kimse bulamadığı için birçok şeyleri kapalı geçmiştir. Nasıl ki buyuruyor “Ve fakat şimdi onları iştme takatiniz yoktur.” Tanrı vahyi ile söz söyleyen Ruh Hazretleri, o Gün'de Mev'ud (*Vaat Olunmuş*) Hazretleri'nin gelecek şeyleri haber vereceğini söylüyor. Öyle de oldu; En Yüce Kalem Akdes Kitabı'nda, Hükümdar Namelerinde, Reis Levihi'nde ve Fuat Levihi'nde bu dünyada meydana gelecek birçok olayları önceden yazmış bildirmiştir.

Akdes Kitabı'nda şu nazil olmuştur;

“Ey T (*Tahrán*) şehri! Hiçbir şeyden kederlenme, çünkü Allah seni tüm insanlığa neşe kaynağı olmak üzere seçti. Allah isterse, senin tahtını, adaletle yönetecek ve kurtların dağıttığı koyunları bir araya toplayacak bir kimseyle kutsar. Böyle bir hükümdar yüzünü sevinç ve mutlulukla Baha Ehli'ne (*Bahâilere*) dönecek ve lütuflarını onlara sunacaktır. O, gerçekten de, Allah'ın nazarında insanlar arasında bir mücevherdir. Allah'ın nuru ve O'nun emir âleminin tüm sakinlerinin nuru ebediyen O'nun üzerine olsun.”

Bu ayetler evvelce nazil olmuştu; fakat şu anda şu ayet nazil oldu;

“İlahi, İlahi! Baha şu anda Sana sesleniyor, Senin yüzünün nurlarından, Senin Emir denizinin dalgalarından ve Senin beyan güneşinin parıltılarından Şah'ı adalet ve insafta teyit buyurmanı diliyor. Sen dilerse, saltanat ve iktidar tahtını O'nunla mübarek kıl. Sen gerçekten dilediğine muktedir olansın. Senden başka iştirici ve duaları kabul edici Tanrı yoktur. Ey T (*Tahrán*) ili! Ferahla, çünkü Tanrı, kendi Zuhuru'nun Doğuş Yeri sende gözükmüş olduğu için, seni nur ufku yapmıştır. Sevin; çünkü sen, fazıl güneşinin parlayıp göklerin ve yerlerin aydınlanmasına araç olan bu Ad ile adlandırıldın. Çok geçmeden işler sende başkalaşacak ve halk kitlesi sana hâkim olacaktır. Senin Rabbin gerçekten her şeyi bilici, her şeyi kavrayandır. Sen, Rabbinin fazlından emin ol; O'nun lütufkâr bakışları senin üzerinden asla eksik olmayacaktır. Sen, ıstıraptan sonra doğruluktan emin olma haline kavuşacaksın.”

Hayranlık verici Kitap'ta hüküm işte böyle sadır olmuştur.

Aynı şekilde Fuat Levihi'nde, Paris Levihi'nde ve başka bazı levihlerde her insaf sahibini Yüce Allah'ın kudret, azamet ve ilmine şahadet ettirecek şeyler indirilmiştir. Adalet gözüyle bakılacak olursa “...Yaş ve kuru ne varsa hepsi apaçık bir kitaptadır.” (*Enam Suresi; 59.ayet*) mübarek ayetinin sırrına erişilir ve anlaşılır. Ne çare ki, bugün insanların gerçeğe arka çevirmiş olmaları, onları günlerine son olmayan indiricinin indirdiğini anlamaktan alıkoymaktadır. Suphanallah! Apaçık alametler her tarafta görünmekte, bununla beraber insanların çoğu onları göremiyor ve varlıklarını sezemiyor. Biricik gerçek Tanrı'dan yardım dileriz ki; insanlar Ulu Deniz'in sedeflerde saklı incilerini görüp, “Hamdolsun Sana, ey Âlemin İlahı” desinler.

Ey insafıllar topluluğu! Tanrı sözü ve bilgisi denizinin dalgalarına bakınız ve düşününüz; ta ki Kitaptaki bütün bilgilerin Kendi katında bulunduğu, hiçbir şeyin O'nun bilgisinin dışında kalmadığına ve geri dönüp gelişle Beyan tahtına oturduğu o ana kadar gizli kalmış olanı açığa çıkardığına dış ve iç dilinizle tanıklık edesiniz. İndirilmiş olan her şey kelimesi kelimesine dünyada zuhura gelmiş ve gelmektedir. Bir kimse için inkâr ve itiraza mecal yoktur; fakat insaf hakir ve örtülü olduğundan insanların çoğu kendi kuruntularına göre ağız açıp söz söylemektedirler.

İlahi, İlahi! Kullarını irade göğünün ufkundan parlayan yakın nuruna yönelmekten geri tutma; onları, ya İlahi, ayet denizlerinden yoksun bırakma. Rabbim! Onlar Senin şehirlerinde oturan kulların, Senin memleketinde yaşayan köleleridir. Sen acımazsan onlara kim acır? Boş düşünceler denizine batmış olanların ellerinden tut, onları kendi kudret ve saltanatınla kurtar ve sonra onları kendi iktidar kollarıyla çek çıkar. Sen, gerçekten, istediğini yaparsın, göklerde ve yerlerde olanların dizginini sağ elde tutarsın.

Ve yine İlk Nokta (*Hz.Bab*) buyuruyor; “O’nu, O’nun gözüyle görünüz. Eğer O’nu O’ndan başkasının gözüyle göreceksiniz O’nu asla tanıyamaz ve anlayamazsınız.” Bu sözün işaret ettiği, özellikle, bu En Büyük Zuhur’dur. Ne mutlu insaflihlara!

Ve yine buyuruyor; “Gelecek olan Zuhur’un potansiyellerini taşıyan bir yaşındaki tohum, bütün Beyan’dan daha kuvvetlidir” Beyan’da (*Beyan Kitabı; Hz.Bab’ın kurduğu Babilik Dini’nin kutsal kitabıdır*) ve ondan önceki kitaplarda sık sık geçen bu haberler birçok kitaplarda başka başka isimler altında zikrolunmuştur ki insanlar Ulu Arş’ın Rabbi olan Tanrı’nın iradesinin ufkundan doğup parlayan hakkında insaf çerçevesinde düşünsünler.

Ey Şeyh! Beyanilere (*Hz.Bahauallah’ı inkâr eden Babiler*) söyle; Şu kutsal sözü düşününüz. Buyuruyor; “Bütün Beyan cennetteki yapraklardan tek bir yapraktır.” Ey kavim! İnsaf ediniz ve âlemlerin Rabbi olan Tanrı’nın kitabında ziyana uğramış olanların arasına katılmayınız. Bugün, kutlu Sidre dalından yeni koparılmış taptaze meyvelerle senin önünde. O’na, O’ndan başkasını bir yana bırakmış olarak bak. Kuvvet ve Kudret Dili, Kendi Ulu Adı’nın ve Büyük Haberi’nin ayak izleriyle süslediği bu makamdan işte böyle söyledi.

Ve yine buyuruyor; “Bu Emrin başlangıcından itibaren dokuz yıl geçinceye kadar yaratıkların gerçekleri ortaya çıkmaz. Senin bütün gördüklerin, nutfeden et ile örtülmesine kadar (*embriyonun oluşma süreci anlamındadır*) geçen merhaledir. Sabret ki yeni bir yaratılışa şahit olasın. Söyle; Mübarek olsun Yaradanların en güzeli!” Ve yine bu Zuhurdaki kudrete bir işaret olmak üzere buyuruyor; “Yeryüzündeki en büyük kimseyi reddetmek Tanrı’nın Göndereceği Kimse’ye helaldir; çünkü böyle bir kimse O’nun avucunda bulunan bir yaratıktan başka bir şey değildir. Herkes O’na ibadet eder, Hin’dan (*9’dan anlamındadır... Eski birçok kitapta tarihler ebcet hesabıyla söylenirdi. Burada da Hin ebcet hesabı ile Hicri bir tarih için kullanılmış olup 1852 Miladi senesi demektir. 1852 senesi Hz Bahauallah’ın vahiy aldığı ilk tarihtir.*) sonra size ilerde bileceğiniz bir Emir verilecektir.”

Ve yine buyuruyor; “Mutlak bir yakın (*şüphesizlik/sağlam iman*), müspet ve mühürlü bir hüküm olarak biliniz ki, şanı yüce, izzeti aziz, kutsiyeti mukaddes, büyüklüğü ulu ve olayı büyük, şan şeref sahibi olan O, her şeyi kendi kendisiyle tanıtır. Şu halde O’nu, O’nun gereğiyle kim tanıtabilir?” Devam ederek buyuruyor; “Sakın, sakın O’nun zuhur gününde Diri Harfler (*Hz.Bab’a iman eden ilk 18 kişiye verilen ortak unvan*) yüzünden perdelenmeyin; çünkü o Harfler O’nun katından bir yaratıktır. Sakın, sakın Beyan’da nazil olan sözler yüzünden perdelenmeyiniz.”

Ve yine buyuruyor; “Tanrı’nın meydana çıkaracağı Kimse’nin ayetlerinden tek bir ayet okuyacak olursan, bu senin için bütün bir Beyan’ı yazmaktan daha iyidir; çünkü o gün o bir tek ayet seni kurtarır, bütün bir Beyan ise kurtaramaz.”

Söyle; Ey Beyaniler (*Hz.Bahauallah’ı inkâr eden Babiler*) Topluluğu! İnsaf, insaf ve yine insaf, insaf! Gece gündüz Tanrı Emri Mazharı’nı anan ve O nihayet kendi fazlı ile gelip de Zuhur ufku aydınlanınca O’nun aleyhine Melekût ve Ceberut (*cennet / Allah’a varmanın 3.*

basamağı) sakinlerini ve her şeyi bilen hikmetli Tanrı'nın çevresini dönenleri inleyen bir fetva verenler zümresine katılmayınız.

Şu yüce sözü düşününüz, buyuruyor; “Ben O’na, dinine, Kitabına, delillerine, yollarına ve O’nun katından çıkan her şeye inanan bir kimseyim. Bütün bunlarda O’na olan mensubiyetinden ötürü iftihar eyler, O’na imanımından dolayı şeref duyarım.”

Yine buyuruyor; “Ey Beyan Ehli ve Beyan’a inanan herkes! Sınırlarınızı biliniz, çünkü Beyan Noktası (*Hz.Bab’ın kendisi*) gibi Biri, her şey yaratılmadan önce, Tanrı'nın İzhar Edeceği Kişi'ye iman etmiştir. Ben bundan dolayı göklerde ve yerde bulunanlar karşısında iftihar duyarım.”

Tanrı'ya yemin olsun, kâinatın bütün zerrelere Beyan inkârcılarının zulmü yüzünden ağlayıp inliyor. Acaba göz ve kulak sahipleri nereye gittiler? Onları kendi huzuruna getirip kendilerine yarar şeyler öğütlemesini ve kendilerine zarar verecek şeylerden onları geri tutmasını kutlu ve yüce Tanrı'dan dileriz.

Ve yine buyuruyor; “Zuhur etmesinin arkasından Tanrı'dan perdelenmeyiniz; çünkü Beyan'da kurulan sistem Benim elimdeki yüzüğe benzer, Ben ise, zikri yüce olsun, Tanrı'nın İzhar Edeceği Kimse'nin elindeki yüzük gibiyim. O, onu dilediği için dilediği şey ile dilediği gibi çevirir. O, gerçekten, müheymin (*hüküm sahibi/kullarının durumundan haberdar olan ve denetleyen/korkudan koruyan*) ve yücedir.”

Ve yine buyuruyor; “O, bütün yeryüzündekileri nebi yapar ise, muhakkak ki her bir kimse Tanrı katında nebi olur.”

Ve yine buyuruyor; “Tanrı'nın İzhar Edeceği Kimse'nin zuhur gününde yeryüzünde olan herkes O'nun karşısında eşittir. Eğer O bir kimseyi nebi tayin ederse, o kimse ezelden ebede kadar nebidir; çünkü bunu yapan Tanrı'nın kendisidir. Eğer O bir kimseyi veli tayin ederse, o kimse bütün âlemlerde velidir; çünkü bunu yapan Tanrı'nın kendisidir, zira Tanrı'nın dileği ancak O'nun dileğiyle tahakkuk ve Tanrı'nın isteği ancak O'nun isteğiyle tezahür eder. O gerçekten kahredicidir, kudret sahibidir, yüceler yücesidir.”

Özetle, O (*Hz.Bab*) her fırsatta insanların yönelmesine, ilerlemesine, yücelmesine ve kılavuzlanmasına yarayacak şeyler dile getirmiştir. Fakat insaftan payını almamış bazı kimseler bir perde ve aşılabilir bir engel gibi araya girdiler ve insanları O'nun Yüzünün nurlarına yönelmekten alıkoydular. Bu gibileri Kendi saltanatıyla kovmasını ve Kendi kavrayıcı gücüyle kavramasını Tanrı'dan dileriz. O, gerçekten, muktedirdir, azizdir, hâkimdir.

Ve yine buyuruyor; “Zikri yüce olsun, O, güneşe benzer. Güneşin karşısına istenildiği kadar ayna konsa da bunlar güneş ışığını kendi kabiliyetleri derecesinde aksettirir. Eğer güneşin karşısına hiçbir ayna konmaz ise, güneş yine doğup batmaya devam eder ve onun ışığından yoksun kalan, aynaların kendisi olur. Ben gerçekten insanlara öğüt vermekte ve onların Rableri olan Tanrı'ya yönelmeleri ve Yaraticıları olan Allah'a inanmaları için vesileler yaratmakta kusur etmedim. Eğer zuhur gününde bütün yeryüzü sakinleri O'na iman ederse, o zaman Benim iç varlığım sevinç duyar; çünkü onlar böyle yapmakla varlıklarının zirvesine yükselmiş, Sevgililerinin güzel yüzüne kavuşmuş ve İsteklerini bu maddi âlemde tanımak ne kadar mümkün ise o kadar tanımış olurlar. Aksi takdirde içim sızlar. Ben her şeyi bu amaca ulaşılması için yetiştirdim, şu halde herhangi bir kimse nasıl olur da perdelenir? Ben şimdiye

kadar Tanrı'ya çağırırım ve bundan sonra da çağıracağım. O, gerçekten yakındır, çağıranlara cevap vericidir.”

Ve yine buyuruyor; “Onlar ne Doğulu ve ne de Batılı olan Ağaç hakkında ‘mümin’ kelimesine bile razı olmazlar; çünkü eğer razı olsalar, O’nu üzmezler.” Ey dünyanın kulağı! Bu sözler, isimlerin doğuş yeri olan Zat’ın irade kaynağından nasıl bir acz içerisinde görünmede! “Herkesi bu Zuhuru tanınmaları için terbiye ettim, bununla beraber, Beyancılar ne Doğulu ve ne Batılı olan kutlu Sidre’ye mümin ismini bile çok görürler” buyuruyor.

Vay Benim başıma gelenlere, vay! Tanrı’ya yemin olsun, gece gündüz terbiyesine uğraştığım kimse (*Mirza Yahya; Hz.Bahauallah’a isyan eden kardeşi*) Ruhulkudüs’ü ve bu hayranlık uyandırıcı Gün’ün sahibi olan Tanrı’nın azamet çadırında oturanları inleyen eza ve cefaları Bana reva gördü.

Ve yine bir kısım arka çeviricilerin iddialarını çürütmek için buyuruyor; “Tanrı’dan başka hiç kimse Zuhur zamanını bilmez; ne zaman vaki olursa derhal Gerçeklik Noktası’nı tanıyıp Tanrı’ya şükürler sunmak gerekir.” Arka çeviriciler, Vaftiz Edici’nin (*Yuhanna*) ümmeti gibi konuşuyorlar, çünkü o kimseler de Ruh (*Hz. İsa*) Hazretleri’ne “Yahya’nın şeriatı tamamlanmadı, sen niçin geldin?” diye itiraz etmişlerdi. Şimdi de arka çeviriciler, Bizimle asla beraber bulunmadıkları, Emrin esaslarına yabancı kaldıkları, bu esasların neler olduğunu ve kimden sadır olduğunu bilmedikleri halde bütün eşyayı ağlatıp inleyen sözler söylemişlerdir. Hayatıma yemin olsun! Dilsiz olan kimse beyan melekûtunun timsali olan Kimse’nin karşısına çıkamaz. Ey kavim! Tanrı’dan korkunuz, Beyan kitabının altıncı ünitesinin sekizinci bölümünde hak üzere nazil olanı okuyunuz; okuyunuz da Hakk’a arka çevirenler zümresine katılmayınız. Ve yine şöyle bir emir veriyor; “Bu Bölüm her 19 günde bir okunmalıdır ki, Tanrı’nın İzhar Edeceği Kimse’nin zuhur zamanı geldiğinde, halk bütün delillerin ve kanıtların en büyüğü olan ayetlerin dışında bahanelere yönelerek O’ndan perdelenmesin.”

Zekeriya’nın oğlu Yahya Hazretleri, Müjdecî’nin (*Hz.Bab*) buyurduğunu buyurmuştur; “Tövbe ediniz, çünkü göklerin padişahlığı yakındır. Ben sizi tövbe için su ile vaftiz ediyorum, fakat benden sonra gelecek olan Kimse benden daha kuvvetlidir; ben O’nun ayakkabılarını taşımaya layık değilim.” Bunun içindir ki Müjdecî tevazu ve alçakgönüllülük göstererek “Bütün Beyan O’nun cennetindeki yapraklardan bir yapraktır” diyor ve yine “Ben O’na kulluk edenlerin birincisiyim ve O’na mensup olduğumdan dolayı iftihar duyarım” buyuruyor. Ey kavim! Bütün bunlara rağmen, Beyancılar (*Hz.Bahauallah’ı inkâr eden Babiler*) Zilcevşen’i, İbn-i Enes’i ve Asbehi’yi Hakk’a sığınacakları şekilde davranmaktan çekinmemişlerdir. Ben mazlum gece gündüz Tanrı Emri’ni bütün dinlerin önünde yükseltmeye çalışırken, onlar zillet sebeplerine ve cefa vesilelerine yapışmaktadırlar.

Ve yine buyuruyor; “O’nu, O’nun ayetleriyle tanıyınız. O’nu tanımakta ne kadar titiz davranırsanız ateş içerisinde O’ndan o kadar perdelenirsiniz” Ey Beyan inkârcıları! Manevi Anlayış Noktası’nın Doğuş Yeri’nden sadır olan şu yüce sözü düşününüz, şu anda o sözü işitiniz. Buyuruyor; “O günde Gerçeklik Güneşi Beyanilere hitap eder ve onlara Kuran’ın şu suresini okur ‘Söyle; Ey nankör kâfirler! Kulluk etmem sizin kulluk ettiğinize. Siz de ibadet etmezsiniz benim ibadet ettiğime. Kul değilim sizin taptığınıza Ve ibadet edenler değilsiniz benim ibadet ettiğime. Sizin dininiz size, benim dinim bana.’ (*Kafirun Suresi; 1/6.ayetler*)” Suphanallah! Bu açık sözlere ve bu parlak eserlere rağmen cümlesi kendi kuruntularıyla meşgul, Maksut (*İstek*) Hazretleri’nden perdeli ve gafil... Ey arka çevirenler! Gaflet uykusundan uyanınız ve Benden önce gelen Kişi’nin (*Hz.Bab*) şu sözlerine kulak veriniz.

Buyuruyor; “Müspet ağaç O’na arka çevirirse menfi ağaç sayılır, menfi ağaç O’na yönelirse müspet ağaç sayılır” Ve yine buyuruyor; “Bir kimse zuhur iddiasında bulunur ve fakat hiçbir hüccet (*senet, vesika, delil*) göstermezse O’na sataşmayın ve O’nu hor görmeyiniz”. Ben mazlum belki insanların uyanması için bir vesile olur ve onları insaf süsüyle süsler diye gece gündüz “Söyle, Ey kâfirler!” diyorum.

Şimdi, âlemlerin Rabbi olan Tanrı’ya keder içinde yakarırken söylediği keder kokan şu sözler üzerinde düşününüz. Diyor; “Sübhansın Sen ey İlahım! Ben bu kitapla Senin izhar buyuracağın Kimse’nin Elçilik ahdini kendi Elçilik ahdimden önce bütün yaratıklardan aldım. Senin ve Senin ayetlerine inananların şahadeti Benim için yeter şahadettir. Sen, gerçekten, Bana yetersin. Ben Sana tevekkül ettim; Sen gerçekten her şeyin hesabını görensın.”

Başka bir münasebetle de şöyle buyuruyor; “Siz ey güneş benzeri Aynalar! Gözünüz daima Gerçeklik Güneşine bakar olsun; çünkü sizin varlığınız ona bağlıdır; n’olaydı bu gerçeği görseydiniz! Sizler deniz içerisinde hareket eden balıklar gibisiniz, bununla beraber suya karşı perdeleniyor ve birbirlerinize varlıklarınızın neye bağlı olduğunu soruyorsunuz.” Ve yine buyuruyor; “Ey cömertliğimin aynası! Sana bütün aynalar hakkında şikâyette bulunuyorum. Hepsi bana kendi renkleriyle bakıyorlar” Bu hitap, Vahhab Hazretleri’nin (*Allah’ın isimlerinden; Bağıştı Sınırsız Olan*) Emrine kaynak olan kimse tarafından Kerbelai adıyla meşhur Ağa Seyyid Cevat için nazil olmuştur. Hak şahit ve âlem tanıktır ki, adı geçen Seyyid bu Mazlum’a arka çıktı ve hatta bana arka çevirenlere karşı ayrıntılı bir reddiye de yazdı. Bundan başka, O’nun tarafından kaleme alınmış iki yazı daha vardır. O, bunlarda Hakk’ın zuhuruna tanıklık ediyor ve O’ndan başka her şeye arka çevirmiş olduğunu açık işaretlerle bildiriyor. Biz bu iki yazıyı Haydar Ali cenaplarına gönderdik. O’nun el yazısı herkesçe malumdur. Böyle yapmamızın amacı inkârcıların cennetteki kabul çeşmesine kavuşması ve arka çevirenlerin iman nuru ile nurlanmalarıdır. Biricik gerçek Tanrı tanıktır ki, Ben mazlumun Tanrı kelimesini iblağdan (*ulaştırma, tamamlama*) başka bir maksadı olmamıştır. Ne mutlu yakın (*şüphesizlik/sağlam iman*) sahiplerine ve vay arka çevirenlere! Arka çevirenler önlemler almış, hileli yollara başvurmuşlardır. Ez cümle, adı geçen Seyyid’in resmini ve daha başkalarının resimlerini ele geçirmişler, her birini bir tabaka kâğıda yapıştırarak üst taraflarına Mirza Yahya’nın resimlerini koymuşlar. Özetle Hakk’ı inkâr için başvurmadıkları çare kalmamıştır. Söyle; “Hak, ışık saçan bir güneş gibi gelmiştir; fakat ne yazık ki körler şehrine gelmiştir” Adı geçen Seyyid fakirleri öğütlemiş, onları En Yüce Ufuk’a (*Ufku Ala; ruh makamının en üst mertebesi*) çağırmıştır, fakat ne çare ki bu cilalı taşlar üzerinde herhangi bir iz bırakmamıştır. O’nun hakkında, kendisini Hakk’a sığdıracak sözler söylemişlerdir. O’nun mukaddes huzurumuza gönderdiği arizalar (*yüksek bir makama yazılan yazı*) elimizde duruyor. Ne mutlu insaflılara!

Şimdi İlk Nokta’nın (*Hz.Bab*) Aynalar (*Mirza Yahya ve bazı taraftarları Allah’ın dinini yansıtan “aynalar” olduklarını iddia etmişlerdir*) hakkındaki şikâyetini düşünün ki belki insanlar uyanır ve boş kuruntu ve hayalin sol elinden vazgeçip inanç ve imanın (*sağlam biliş*) sağ eline dönerler ve gözlerinin perdesi aralanır. Onlar, gerçekten, yokluk âleminden bu varlık âlemine bu Ulu Emri tanımak için gelmişlerdir. Ve yine buyuruyor; “İlahi! Sen bu Ağacın bütününü O’na tahsis et ki Tanrı’nın kendi iradesini izhara vasıta kıldığı Kimse için O’nda yaratmış olduğu meyveler meydana gelsin. Senin izzetine yemin olsun ki, Ben bu Ağacın üzerinde, O’nun Zuhur gününde O’nun önünde secde etmeyecek veya Seni, O’nun en izzetli Zuhurunun izzetine ve O’nun en yüce Gizliliğinin yüceliğine yakışır bir şekilde övmeyecek hiçbir dal, yaprak veya meyve bitmesini istemedim. İlahi! Benim üzerimde, O’nun zuhur günü O’na secde etmeyecek bir dal veya bir yaprak veya bir meyve göreceksin onu o Ağaç’tan kopar at, ya İlahi, çünkü o Benden değildir ve bana dönmeyecektir.”

Ey Beyaniler! Tanrı'ya ant olsun, Ben mazlumun, görevli olduğu Emri açıklamaktan başka bir niyeti yoktur. Fıtrat kulağı ile dinleyecek olursanız, bu Mazlum'un her parçasından ve damarından ve hatta saçının her bir telinden Mele-i Ala'yı (*Melekler Âlemi*) ve yaratık âlemini canlandırarak ve mest edecek şeyi iştirsiniz.

Ey Hadi! (*Mirza Yahya'nın İran'daki temsilcisi ve halefi*) Geçmişteki kör taassup, zavallı halkı doğru yoldan uzak tutmuştur. Şii mezhebini göz önüne getiriniz; bu mezhep bin iki yüz yıl "Ya Kaim!" (*Kaim; ayakta duran, namaz kılan anlamında olup Kıyamet Günü'ne yakın bir zamanda zuhur etmesi beklenen Mehdi için kullanılır*) diye çağırıldığı halde sonradan O'nun katline fetva vermiş ve O'nu şehit etmiştir. Hâlbuki bu adamlar Yüce Allah'a, Hatem Hazretleri'ne (*Hz. Muhammed*) ve Vasilere inanıyor, onları kabul ve itiraf ediyorlardı. Şimdi, Hak ile aralarına girenin ne olduğunu, hangi hareketin itiraz ve inkâra neden olduğunu anlamak için bir parça durup düşünmek gerek.

Ey Hadi! Minberlerin iniltisini işittik; çünkü herkesçe görüldüğü üzere Zuhur asrının uleması onlara çıkmışlar, biricik Gerçeğe sövmüşler, o Varlık Özü'ne ve dostlarına gözlerin görmediği ve kulakların işitmediği cefaları reva görmüşlerdir. Şimdi de kalkmış, bu Emir hakkındaki tüm cehaletine rağmen, Vasilik ve Aynalık iddiasıyla halkı davet etmişsin ve hala da etmeye devam ediyorsun, hâlbuki sen Bizimle beraber bulunmadın.

Bütün bu hizip Seyyid Muhammed'in (*Mirza Yahya'yı Hz.Bahaullah'a isyan etmeye teşvik eden kişi*) hizmetkârlarımızdan birisi olduğunu bilir. Osmanlı Devlet-i Aliye'sinin talebi üzerine o tarafa hareket ettiğimiz sırada bu adam yol arkadaşlarımızdandı. Bilahare ondan En Yüce Kalem'i ağlatıp levihi inleyen bir hareket sadır oldu. Bu nedenle onu yanımızdan kovduk. Bunun üzerine gidip Mirza Yahya'ya kapılandı, hiçbir zalimin işlemediğini işledi. Biz onu terk ettik ve ona "Çık, git ey gafil!" dedik. Bu sözden sonra, Mevlevi tekkesine gitti ve çıkış emri (*Seyyid Muhammed'in Osmanlı Hükümeti tarafından Hz.Bahaullah ile birlikte Akka'ya sürgüne gönderilme emri kastedilmiştir*) gelinceye kadar onlarla içli dışlı oldu.

Ey Hadi! Yeni kuruntulara neden olma. Şii mezhebi gibi bir hizip düzenlemeye kalkışma. Ne kadar kan döküldüğünü düşün. Âlimlik iddiasında bulunanlara sen kendin de dâhil olduğun halde, Şii uleması ilk ve son yıllarda Hakk'ı lanetlediler, O'nun temiz kanını dökmek için fetva verdiler. Ey Hadi! Allah'tan kork. Gönlün bundan önceki boş inançların halkı sarmasına razı olmasın. Tanrı'dan kork, zalimler zümresine katılma. Bu günlerde tüm kuvvetinle Beyan'ın bütün nüshalarını toplayıp imha etmeye çalıştığını işittik. Tanrı hatırı için bu sevdadan vazgeç; Ben mazlum bunu senden talep ediyorum. Sendeki akıl ve kavrayış herhalde Dünyanın Efendisi'nin akıl ve kavrayışından üstün değil. Hak şahit ve vakıftır ki, Ben mazlum Beyan'ı okumamış ve içeriğini görmemişimdir. Yalnız şurası muhakkak ki, Ben Beyan Kitabı'nı (*Hz.Bab'ın kurduğu Babilik Dini'nin kutsal kitabı*) kendi kitaplarım için bir esas kılmışım. Tanrı'dan kork, boyunu aşan işlere karışma. Senin gibiler bin iki yüz sene süresince zavallı Şiileri sanı ve kuruntu çukuru içerisinde tıkalı tuttular. Bilahare Ceza Günü gelince, geçmişteki zalimlere rahmet okutacak facialar vukua geldi.

Şimdi Nokta Hazretleri'nin (*Hz.Bab*) feryadını O'nun kendi sözlerinden işit. Kendisini işaret ederek "İlahi" diyor "eğer bu ağaçtan Sana iman etmeyen bir meyve veya bir yaprak veya bir dal bitecek olursa Sen onu kes, at..." Ve yine "Bir kimse herhangi bir iddiada bulunsa ve iddiasını kanıtlayamasa dahi O'nu reddetmeyiniz." buyuruyor. Bununla beraber, böyle bir iddia yüz cilt kitap ile desteklendiği halde, sen onu reddetmiş ve bundan dolayı da sevinç duyuyorsun.

Yine söylüyor ve rica ediyorum; Nazil olana keskin bir gözle bak. Bu Zuhur'daki sözlerin kokusu bundan öncekilere hiç benzemez. Ben mazlum her vakit belalar içerisinde bulunmuş, Hazret-i Ala'nın (*Hz.Bab*) veya başkalarının kitaplarını huzur içinde okuyabilecek bir yerde oturmamışımdır. Tanrı'nın teyidine kavuşmasını dilediğim Şah Hazretleri'nin fermanıyla Irak'a gelişimizden iki ay kadar sonra Mirza Yahya gelip bize katıldı. Biz ona "Bizi ferman gereği buraya gönderdiler. Senin İran'da bulunman daha iyi olur. Biz kardeşimiz Mirza Musa'yı başka bir tarafa göndeririz. Fermanda sizin isminiz geçmiyor; orada bir hizmette bulunursun." dedik. Bundan bir süre sonra Ben mazlum, iki yıl boyunca dünyadan el etek çekerek Irak'tan ayrıldım. Dönüşümde onun ayrılmadığını, gidişini ertelemiş olduğunu gördüm. Buna çok üzüldüm. Hak şahit ve vakıftır ki Emri yaymaya çalışmaktan bir an bile geri durmadım. Zincirler ve laleler (*Hz.Bahau'llah'ın tutuklu bulunduğu sırada bağlı bulunduğu zincirler ve bunların mübarek vücudunda bıraktığı laleye benzer izler kastediliyor*) Bizi bundan menetmedi; tomruklar ve mahpusluk Bizi kendimizi açıklamaktan geri tutmadı. O diyarda her türlü fesadı, yaraşmaz kötü hareketleri önlemeye koyulduk. Gece gündüz demedik her tarafa levih gönderdik. Bütün bunlardan biricik maksat ve gayemiz, insanın daha iyi bir insan haline gelmesi ve kutsal kelimenin dünyaya yayılmasıydı.

Birkaç kişiyi Nokta'nın (*Hz.Bab*) eserlerini toplamaya görevlendirdik. Bu eserler toplandıktan sonra Mirza Yahya ve Mirza Cevat diye bilinen Horasanlı Mirza Vehhab'ı bir yerde bir araya getirdik. Bunlar, verdiğimiz direktiflere göre, oturup Nokta Hazretleri'nin kitaplarından iki takım vücuda getirdiler. Tanrı'ya yemin olsun, Ben mazlum çoğunlukla halk ile beraber olduğum için kitap yüzü görmemiş, Nokta'nın eserlerini dış göz ile incelememişimdir. Bu suretle vücuda getirilen eserler bu ikisinin yanındayken hicret (*Hz.Bahau'llah'ın Bağdat'tan İstanbul'a sürgünü kastediliyor*) vukua geldi. Mirza Yahya'nın bu yazıları alıp İran'a gitmesi ve oralarda yayınlamasına karar verildi. Ben mazlum Devlet-i Aliye (*Osmanlı İmparatorluğu*) vezirlerinin isteği üzerine o taraflara (*İstanbul*) hareket ettim. Musul'a varınca Mirza Yahya'nın Ben mazlumdan önce oraya gidip beklemekte olduğu görüldü. Hâsılı, kitaplar ve eserler Bağdat'ta kaldı ve kendisi İstanbul'a gitmek üzere kafiye katıldı. Şimdi, Ben mazluma neler vaki olduğunu Hak bilir; çünkü o, birçok zahmetlerden sonra vücuda getirilen eserleri terk ederek muhacirlere katılmıştı. Ben mazlum uzun süre sonsuz hüznün içerisindeydim; nihayet, Hak'tan başka bir kimsenin ağâh olmadığı bir tedbirle bu eserleri başka bir diyarda başka bir yere gönderdik, çünkü Irak'ta kalsaydılar bu evrakın çürüyüp dağılmaması için her ay elden geçirilip kontrol edilmesi gerekecekti. Her neyse, Tanrı onları korudu ve onları önceden takdir buyrulan yere gönderdi. O gerçekten koruyucudur, yardımcıdır.

Ben mazlum nereye gittimse Mirza Yahya arkamdan geldi. Sen kendin bunun böyle olduğunu bilir, tanıklık edersin. Velâkin İsfahanlı Seyyid (*Seyyid Muhammed*) onu gizlice ayarttı ve beraberce büyük korku yaratan işi işlediler. Keşke Mirza Yahya'nın o diyarda neler yaptığını hükümet memurlarından sorup öğrensedydin. Tek, bir, güçlü ve kuvvetli olan Tanrı'ya yemin verdiririm sana, onun adıyla İlk Nokta'ya (*Hz.Bab*) giden yazılara bir bak; ta ki Hakk'ın eserlerini gün gibi aşikâr göresin. Ve yine, Kendinden başkasının ruhu O'na feda, Beyan Noktası'nın (*Hz.Bab*) sözlerinden hiçbir örtü ile örtülemeyecek ve sapkınların kuruntu pusulaları ve perdeleriyle gizlenemeyecek şeyler sadır olmuştur. Perdeler, gerçekten, senin kuvvetli, kudretli ve üstün Rabbinin irade parmağıyla yırtılmış bulunuyor. Evet, iftiracılar ve Beni kiskanenlar kötü durumda. Bir süre önce İkan Kitabı ve diğer levihlerin başkaları tarafından yazıldığı iddia edilmişti. Tanrı'ya yemin olsun! Bu büyük bir haksızlıktır. Başkaları, değil o eserleri nazil etmek, anlamını kavramaktan dahi acizdirler.

Mazenderan'lı Hasan, yetmiş levihî muhafaza ediyordu. O ölünce, levihleri sahiplerine vermeyip Ben mazlumdan nedensiz yere yön çevirmiş olan bir kız kardeşime verdiler. O levihlerin başına ne geldiğini ancak Allah bilir. Adı geçen kız kardeşim hiçbir zaman bizimle beraber olmamıştır. Gerçeklik Güneşi'ne yemin olsun, bu kız kardeş bu olaylardan sonra Mirza Yahya'yı görmemiş, Emir hakkında bilgisi olmamıştır; çünkü o günlerde bize karşı soğuktu. O bir mahallede oturuyordu, Biz başka bir mahallede... Fakat sırf bir lütuf, muhabbet ve şefkat eseri olarak hareketimizden birkaç gün önce onu ve annesini ziyarete gittik ki, belki iman kevserinden içer ve bu Gün'de kendisini Tanrı'ya yaklaştıracak şeye nail olur. Hak şahit ve ağâh ve kendisi de tasdik eder ki Benim bundan başka bir düşüncem olmamıştır. Nihayet, Tanrı'nın fazlına erdi ve muhabbet süsüyle süslendi. Bununla beraber, sürgünlüğümüzden ve Irak'ı bırakıp İstanbul'a gidişimizden sonra ondan artık herhangi bir haber almadık. T (*Tahrân*) ilinden ayrıldıktan sonra kardeşimiz Mirza Rıza Kuli ile de görüşme olmadı, kendisiyle ilgili özel bir haber de gelmedi. İlk günlerde hep bir arada aynı evde oturuyorduk. Sonradan o ev açık arttırmada yok pahasına satıldı. Fermanferma ve Husam'ül Saltana adında iki kardeş evi alıp aralarında bölüştüler. Bu olaydan sonra kardeşimle ayrıldık. O, Mescid-i Şah'ın girişine yakın bir yere yerleşti ve Biz Şemiran Kapısı'nın yakınında bir eve taşındık. Fakat ondan sonra kız kardeşimiz bize karşı nedensiz yere düşmanca bir vaziyet aldı. Ben mazlum hiç sesimi çıkarmadım. Bununla beraber Ben mazlumun kız kardeşi, Tanrı'nın bahası, selamı ve rahmeti üzerine olsun, merhum kardeşim Mirza Muhammed Hasan'ın kızını ki Ulu Dal'ın, yani Abdülbaha'nın nişanlısıydı, alıp kendi evine götürdü ve sonra O'nu başka bir yere yolladı. Etraftan bazı arkadaşlar ve dostlar O'nun bu hareketinden rahatsız oldular, çünkü bu küstahça bir hareketti ve Tanrı dostlarından hiçbiri böyle bir davranışı kabullenemiyordu. Gariptir ki, kız kardeşimiz kızı kendi başına evine götürmüş ve sonra da O'nu bir başka yere göndermek için hazırlıklara girişmiştir. Buna rağmen, Ben mazlum hiç sesimi çıkarmadım ve hala da çıkarmıyorum. Yalnız, dostları teskin etmek için bir tek söz söyledik. Biricik gerçek Tanrı şahittir ki söylenen şey gerçektir ve samimiyetle söylenmişti. Gerek buralarda ve gerek oralarda bulunan hiç birisi kız kardeşimizin hamiyet, muhabbet ve sevgiye aykırı böyle bir harekette bulunacağını akıllarından geçirmiyorlardı. Bu olaydan sonra, yolun artık kapanmış olduğunu görerek, hepinizin ve hepsinin bildikleri davranışta bulundular. Bu hareketlerinin Ben mazlumunu ne kadar üzmüş olduğunu kolayca tahmin edebilirsiniz. Bu kız kardeş sonradan gidip Mirza Yahya'ya uydu. Şimdi kendisi hakkında birbirine uymayan şeyler iştiliyor. Neler söylemekte ve yapmakta olduğu belli değil. O'nu Kendine döndürmesini ve Kendi fazlının kapısında tövbeye muvaffak buyurmasını kutlu ve yüce Tanrı'dan dileriz. O gerçekten azizdir, tövbeleri kabul edicidir, güçlüdür, günahları bağışlayıcıdır.

Başka bir yerde şöyle buyuruyor; "Eğer O, şu anda görünecek olursa, O'na ilk kulluk edecek ve önünde eğilecek olan benim." Ey kavim! İnsaf ediniz. Hazret-i Ala'nın (*Hız. Bab*) maksadı, Zuhur'un yakın olması keyfiyetinin, vaktiyle Yahya'nın öğrencilerini Ruh'a (*Hız. İsa*) imandan geri tutmuş olduğu gibi, şimdi de halkı ebedi olan Tanrı şeriatından uzak tutmamasıdır. Tekrar tekrar buyurmuş ve buyuruyor; "Beyan Kitabı ve onda nazil olmuş olan hiçbir şey sizleri o Varlık Özünden ve görünen ile görünmeyen Sultanı'ndan menetmesin" Eğer bir kimse, bu kuvvetli hükme rağmen, Beyan'a sarılı kalır ise, kutlu ve yüce Sidre'nin gölgesi dışında kalır. Ey kavim! İnsaf ediniz, gafiller zümresine katılmayınız.

Ve yine buyuruyor; "İsimler, hatta Nebi ismi, sizleri İsimlerin Sahibi'nden perdelemesin; çünkü böyle bir isim O'nun sözüyle vücuda gelmiş bir yaratıktır." Ve yine ikinci ünitenin yedinci babında şöyle buyuruyor; "Ey Beyaniler! Furkaniler'in (*Kuran'a iman etmiş olanlar; Müslümanlar*) yaptığını yapmayınız, aksi takdirde gecenizin semerelerini hiç etmiş olursunuz" Ve yine, zikri aziz olsun, buyuruyor; "Eğer sen O'nun zuhuruna erişir ve itaat

edersen, Beyan'ın semeresini izhar etmiş olursun; aksi takdirde Tanrı'nın katında anılmaya layık olmazsın. Kendine acı. Rububiyet'in (İlahlık) Mazharı'na yardımda bulunmasan bile hiç olmazsa O'nun üzüntüsüne neden olma." Ve yine makamı yüce olsun, buyuruyor; "Tanrı'nın huzuruna kavuşamayacak olsan bile Tanrı'nın işaretini üzme. O'na zarar vermekten çekinirseniz Beyan ile Din'e bağlanmış olanlara iftira etmekten çekinirsiniz; ama Ben biliyorum ki siz bunu yapmayacaksınız."

Ey Hadi! Galiba bu hak sözler nedeniyledir ki Beyan'ı ortadan kaldırmak istedin. Mazlum'un sözünü dinle ve Beyan'ın üyelerini sarsan böyle bir zulümden vazgeç. Ben Çehrik'te bulunmadım, Maku'da bulunmadım. Eldeki Kuran'ın tamam olmadığına dair Şiiler arasında söylenen sözün şimdi de sizler arasında söylenmekte olduğu duyuluyor. Cenabı Ağa Seyyid Hüseyin'in el yazısı nüsha mevcut, Mirza Ahmet'in el yazısı nüsha mevcut.

Bu dünyanın tek bir sillesini yememiş ve çevresinde her zaman beş Tanrı cariyesi olan bir kimseyi mazlum sayar da ömrünün başlangıcından şu ana kadar düşman elinde vakit geçirmiş ve bu dünyada en yaman işkencelere maruz kalmış biricik Gerçeğe Yahudilerin Ruh'a (Hz. İsa) demediklerini mi yakıştırırsın? Mazlum'un nidasını işit, ziyan üstüne ziyan etmiş olanlar cümlesine katılma.

Ve yine buyuruyor; "Nice ateş var ki, Tanrı onu Tanrı'nın Göstereceği Kimse aracılığıyla ışığa çevirmiş ve nice ışık var ki yine O'nun aracılığıyla ateşe dönüştürmüştür! Ben O'nun doğuşunu gök ortasındaki şu güneş gibi ve her şeyin batışını gece yıldızlarının gündüz batışı gibi görmekteyim."

Ey bilgin! Sende Hakk'ın sesini işitip bu Zuhur hakkında insafli bir hüküm verecek bir kulak var mı? Öyle bir Zuhur ki, onun vukuu ile beraber Sina Dağı dile gelip; "İşte benim Mükellim'im (Konuşanım) iftiralarıyla Tanrı'nın nurunu söndürmeye ve kötülükleriyle Tanrı'nın eserlerini silmeye kalkışan her uzak kalmış gafile ve her yalancı iftiracıya rağmen kendi açık ayetleri ve parlak kesin kanıtlarıyla çıkageldi! Biliniz ki, onlar âlemlerin Rabbi olan Tanrı'nın kitabında yazılı zalimler arasındadır" diye nida eylemiştir.

Ve yine buyuruyor; "Beyan Kitabı, başından sonuna kadar, O'nun bütün sıfatlarına mahzen ve O'nun nur ve ateşine hazinedir" Suphanallah! Bu sözdeki koku insanı mest eder; çünkü müşahedesini üzüntü ile söylemektedir. Aynı şekilde, Diri Harf (Hz. Bab'a iman eden ilk 18 kişiye verilen ortak unvan) cenaplarına, yani Tanrı'nın baha ve inayeti üzerine olsun, Molla Bakır'a hitaben "Olabilir ki, sen sekiz yıl içinde, O'nun zuhuru gününde, O'nun mülakatına kavuşacaksın" demiştir.

Bil, ey Hadi ve kulak verenlerden ol, insaf et. Tanrı yoldaşlarının ve Hak delillerinin çoğu şehit oldukları halde sen hala yaşamaktasın. Nasıl oldu da sen esirgendin? Tanrı'ya ant olsun, sen inkârından dolayı esirgendin ve mukaddesler doğruyu söylediklerinden dolayı şehit edildiler. Her adalet ve insaf sahibi bunun böyle olduğuna tanıklık eder; çünkü her ikisinin de nedeni ve niyeti gün gibi açık ve aşikârdır.

Ve yine şehit Deyyan'a hitaben; "Sen kendi rütbeni Tanrı'nın İzhar Edeceği Kimse'nin ağzından işiteceksin" buyuruyor. O, aynı zamanda, O'nun (Deyyan) için "Tanrı'nın İzhar Edeceği Kimse'ye iman eden üçüncü harf" demiştir. Nitekim buyuruyor "Ve sen ey Tanrı'nın İzhar Edeceği Kimse'ye iman eden üçüncü harf"... Ve yine "Velâkin Tanrı isterse seni Tanrı'nın göndereceği Kimse'nin sözü ile tanıtacaktır" buyurmuştur. Başka herkesin ruhu kendisine feda, Nokta'nın dediğine göre Yüce Allah'ın emanetine mahzen ve ilminin

incilerine hazine olan Deyyan Hazretleri'ni, Mele-i Ala'yı (*Melekler Âlemi*) ağlatıp inletecek bir zulümle, şehit etmişlerdir. Bu öyle bir kimsedir ki, gizli ve saklı olan ilmi O'na öğretmiş ve emanet etmiştir, nitekim buyuruyor; “Ey Deyyan diye adlandırılmış olan! Bu, gizli ve saklı ilimdir. Biz onu, Tanrı katından bir şeref ve izzet olmak üzere sana emanet ettik ve sana getirdik; çünkü senin kalp gözün temizdir. Sen onun rütbesini tanıyıp üstünlüğünü ululayacaksın. Tanrı bu zuhurdan önce nazil buyurmadığı bu gizli ve saklı ilmi Beyan Noktası'na bağışlamıştır. Bu gizli ve saklı bilgi Sübhan olan Tanrı'nın yanında başka herhangi bir bilgiden daha azizdir. Tanrı, ayetleri Kendi katından nasıl bir hüccet (*senet, vesika, delil*) yapmışsa bunu da Kendi katından bir hüccet yapmıştır.”

Tanrı ilmi hazinesinin sahibi bulunan bu mazlum (*Deyyan*), İlk Nokta'nın (*Hz.Bab*) akrabalarından, Tanrı'nın nuru ve rahmeti üzerine olsun, Cenab-ı Mirza Ali Ekber ve Cenab-ı Ebul Kasım-ı Kaşi ve daha başka bazılarıyla birlikte Mirza Yahya'nın fetvası üzerine şehit edilmiştir.

Ey Hadi! O'nun “Müştakız” adlı kitabı yanındadır, onu oku. Onu görmüş olsan da yine bir bak; ola ki doğruluk çadırında kendin için yüksek bir yer edinesin.

Ve yine, hakkında İlk Nokta'nın (*Hz.Bab*) kaleminden şu “Ey sayfalarda Halil'im, sayfalardan sonra Kitaplarımda Zikrim ve Beyan'da İsmim diye anılmış olan kimse” yüce hitabı sadır olan Ağa Seyyid İbrahim ile Deyyan, onun (Mirza Yahya) tarafından “Şerlerin Babası” ve “Belalar Babası” diye adlandırılmıştır. Hâlbuki bunlardan birisi onun hizmetkârı, öbürü onun misafiri bulunuyordu. Buna rağmen onların başına geleni insafıca düşün. Hâsılı, Tanrı'ya yemin olsun, bu şahıs (*Mirza Yahya*) kalemimin zikrinden utanç duyduğu işler işlemiştir.

İlk Nokta'nın dürüstlüğü ve temizliği hakkında bir parça düşün. Ne olduğunu bir gör. Ben mazlum çöllerde ve dağlarda geçirdiğim iki yıllık hicretten sonra bir süredir Beni arayan birkaç kişinin ricasıyla Bağdat'a döndüğümde, Reşt'li Muhammed Ali isminde birisi yanıma geldi ve kalabalık bir mecliste o Hazret'in dürüstlüğü ve temizliği hakkında âlemi kedere boğan bir söz söyledi. Suphanallah! Böyle büyük bir hıyanete gönülleri nasıl razı oldu? Hâsılı, bu işi işleyeni tövbe edip kendine dönmeye muvaffak buyurmasını Hak'tan dileriz. O, gerçekten, yardım edicidir, hikmet sahibidir.

Üzerine Tanrı'nın nuru ve rahmeti olsun, Deyyan cenapları, İlk Nokta'nın kaleminden sadır olan vaade uygun olarak huzura müşerref olmuştur.

Kendisine yönelmeleri için gafillere, Kendi tarafına doğru yönelmeleri için yüz çevirmişlere ve vuku bulur bulmaz bütün yaratıkların “Bilgi definesinde gizli ve En Yüce Kalem'le kitaplarda ve sahifelerde (*eski Tanrı elçilerine gönderilen kutsal metinler*) ve risalelerde ve levihlerde yazılı olan Kimse gerçekten geldi” diye selamlamış olduğu bu Emri kabul etmeleri için inkârcılara yardımda bulunmasını Tanrı'dan dileriz.

Bu münasebetle bu mübarek ve şereflendirilmiş şehir, yani Akka hakkındaki hadisleri burada zikretmek uygun görüldü; ta ki, sen ey Hadi, doğruya ve Tanrı'ya götürün yolu arayıp bulasın.

Rahman ve Rahim Olan Tanrı'nın Adıyla!

Akka'nın, denizin ve Akka'da bulunan Ayn'ül Bakar Pınarı'nın Fazileti Hakkında Şunlar Varit Olmuştur:

Abdüselam Oğlu Abdülaziz, üzerine Tanrı'nın salât ve selamı olsun, Nebi'den (Hz. Muhammed) şu sözü işittiğini nakletmiştir; "Akka Suriye'de bir şehirdir; Allah onu kendi rahmeti ile mümtaz kılmıştır"

Allah kendisinden razı olsun, İbn-i Mesut, üzerine Tanrı'nın salât ve selamı olsun, Nebi'nin (Hz. Muhammed) şöyle dediğini söylüyor; "Deniz kıyılarının en iyisi Ashkelon'dur (*İsrail sınırında bir kıyı kasabası*); Akka Ashkelon'dan daha iyidir, Akka'nın Ashkelon'a ve bütün deniz kıyılarına üstünlüğü, Muhammed'in bütün Nebilere olan üstünlüğü gibidir. Ben size Suriye'de ova ortasında iki dağ arasında bulunan bir şehrin haberini veriyorum. Bu şehre Akka denir. Tanrı, görüp ziyaret etmek arzusuyla oraya giden kimsenin geçmiş ve gelecek günahlarını affeder; onun ziyaretine gelip dönenlerden başka bir kimse ondan çıkıp giderse Tanrı onun çıkışını uğurlu kılmaz. O şehirde Ayn'ül Bakar denen bir pınardır. Tanrı bu pınardan bir yudum içenlerin kalplerini nur ile doldurur ve Kıyamet Günü onları en büyük azaptan emin kılar"

Allah kendisinden razı olsun, Malik oğlu Enes, diyor; "Üzerine Tanrı'nın salât ve selamı olsun, Tanrı'nın Elçisi (Hz. Muhammed) şöyle dedi; 'deniz kıyılarında Arş'ın altında asılı bir şehir var. Ona Akka denir. Her kim orada yaşar ve Tanrı'dan bir ödül beklerse, Tanrı Kıyamet Günü'ne kadar sabır gösterenlere, O'nun önünde ayağa kalkan, rükû eden ve secdeye varanlara bağışladığı mükâfatı yazar."

Üzerine Tanrı'nın salât ve selamı olan Kimse (Hz. Muhammed) buyurmuştur; "Deniz kenarında, beyazlığı Tanrı'ya hoş gelen beyaz bir şehir vardır ki ona Akka denir. Bu şehirdeki pirelerden birinin ısırıldığı kimse Tanrı katında Tanrı'nın yolunda mızrak yarası yemiş olan bir kimseden üstündür. Biliniz ki; her kim bu şehirde ezan okursa, onun sesi cennete kadar gider. Her kim bu şehirde düşmana karşı yedi gün oturur ise, Allah onu Hızır Aleyhisselam ile birlikte haşreder (*Kıyamet günü diriltip mahşere çıkartır*) ve onu kıyamet gününün dehşetinden emin kılar"

Üzerine yüce Tanrı'nın salât ve selamı olan Kimse (Hz. Muhammed) buyurmuştur; "Cennette padişahlar ve prensler vardır. Akka'nın fakirleri, cennetin padişahları ve prensleridir. Akka'da bir ay, başka bir yerdeki bin yıldan yeğdir."

Üzerine Tanrı'nın salât ve selamı olsun, Tanrı Elçisi (Hz. Muhammed) buyurmuştur; "Ne mutlu Akka'yı ziyaret edene ve ne mutlu Akka'yı ziyaret etmiş olanı ziyaret edene! Ne mutlu Ayn'ül Bakar'dan içene ve onun suyu ile yıkanana! Çünkü kara gözlü huriler cennetteki Ayn'ül Bakar'dan, selvan pınarı ve zemzem kuyusundan çıkan kâfuru (*bir çeşit şifa veren içecek*) içerler. Ne mutlu bu pınarlardan içene ve sularıyla yıkanana! Tanrı böyle bir kimseye ve onun bedenine kıyamet günü cehennem ateşini haram buyurmuştur."

Üzerine Tanrı'nın salât ve selamı olsun, Nebi (Hz. Muhammed) buyurmuştur; "Akka'da yararlı olan üstün çabalar ve ameller vardır, Allah onları istediğine tahsis eyler. Her kim Akka'da 'Suphanallah, elhamdülillah, la ilahe illallah, Allah'u Ekber, lahavvelakuvveteilahlillâh' derse Allah ona bin iyilik yazar, onun bin kötülüğünü siler, cennette onun payesini bin kere yükseltir ve onun günahlarını affeder. Her kim Akka'da 'estağfurullah' (*Allah'tan bağışlanma dilerim*) derse Tanrı onun bütün suçlarını

bağışlar. Bir kimse Tanrı'yı Akka'da sabah akşam ve gece gündüz anarsa, Tanrı katında, yüce Tanrı'nın yolunda kılıç, mızrak ve silah taşıyan bir kimseden üstündür”

Üzerine Tanrı'nın salât ve selamı olsun, Tanrı Elçisi (*Hz. Muhammed*) buyurmuştur; “Tanrı, öğle vakti denize bakanın ve gün batarken ‘Allah’u Ekber’ diyen bir kimsenin günahlarını, kum yığını kadar da olsa, bağışlar. Her kim Allah’u Ekber derken kırk dalga sayarsa, Tanrı Taala onun geçmiş ve gelecek günahlarını bağışlar.”

Üzerine Tanrı'nın salât ve selamı olsun, Tanrı Elçisi (*Hz. Muhammed*) buyurmuştur; “Bütün bir gece denize bakan kimse, rükun ile makam arasında iki ay vakit geçiren bir kimseden üstündür. Deniz kıyılarında yetişip büyüyen bir kimse, başka bir yerde yetişip büyüyenden daha iyidir. Deniz kıyılarında yatıp uyuyan bir kimse, başka bir yerde ayakta duran bir kimseden daha iyidir.”

Üzerine yüce ve güçlü Tanrı'nın salât ve selamı olsun, Tanrı Elçisi doğru söylemiştir.

Bahai Eserleri A.Ş.
Basım ve Dağıtım